OPERE ALESE

RODICA OJOG - BRAȘOVEANU

BUNĂ SEARA, MELANIA!

Ed. Ladrian

Rodica Ojog-Braşoveanu

CAPITOLUL 1 - CUM SE FURĂ UN SURÎS

În oglinda ovală, aşezată între două sfeşnice, tocul subțire, cu incrustații emailate, alerga uşor, înşirînd litere rotunde şi egale. Mai sus, lîngă trandafirii bătuți în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră uitată pe raft.

... Întrucît uşa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afară (vedeți fotografiile publicate în presă) broasca putea fi forțată numai din interior. În consecință, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiți, vă rog, asigurarea deosebitei mele considerații, al dumneavoastră, Abatele Brown.

Capul mic, plin de bucle albe, al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaştri, palizi, stăruia o scînteie de rîs. Glasul pîlpîi ca o flăcăruie în odaia goală:

— Sînt convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înşelat. Criminalul este fără îndoială băiatul acela cu obrazul pistruiat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, muie din nou tocul în călimară şi caligrafie apăsat: „Domnului inspector Bernard Stanley — Londra-Anglia".

Pendula bătu de unsprezece ori. Clinchetul delicat broda o melodie pastelată cu peisaje vechi.

... Străzi pustii de provincie, grădini sleite sub soarele greu al amiezii, scaune de răchită şi o păpuşă de cîrpă uitată într-un tufiş, un flaşnetar şchiop abia cărîndu-şi cutia. Pe trotuare, frunzele strivite îşi îngropau în praf sigiliul galben, ud...

— S-a făcut tîrziu, observă bătrîna.

Ploua mărunt, cerul de octombrie plin de apă şi funingine părea gata să cadă. O umbrelă roşie traversă strada şi Melania Lupu se înveseli.

— E ca un mac ud... Ştiu, fetițo, adori macii. Pe o florentină sau la o rochie de curse, fireşte! Dau o înfățişare extrem de proaspătă. Tot-

deauna am afirmat că după război femeile au uitat să se îmbrace... Acum însă trebuie să te grăbeşti, draga mea. Într-adevăr, e o vreme dezagreabilă, ai fi preferat să tricotezi, dar n-ai încotro. Din fericire, eşti singura doamnă din cîte cunoşti care nu se stropeşte pe picioare.

Îmbrăcă trenciul căptuşit cu o blană subțire apoi, cu mişcări iuți şi îndemînatice, îşi înghesui buclele sub toca neagră. Motanul proptit pe labele din față se amuza jucându-se cu aparatul de fotografiat.

— Fii cuminte, Mirciulică! Înțeleg că te plictiseşti singur, dar, crede-mă, sînt o-bli-ga-tă să ies. Trebuie să pun scrisoarea la poştă. Şi apoi, azi e parastasul bunilor noştri prieteni, domnul Popa, biata Valerica şi profesorul Panaitescu. Nu poți pretinde că ai uitat!

Motanul îşi arcui spinarea neagră. Ochii verzi nu părăseau chipul femeii. Melania scoase filmul din aparat şi-l băgă în poşetă.

— Mă întorc repede, Mirciulică, şi vom pălăvrăgi împreună toată după-amiaza. Tu ai să bei un lapte cald cu rom, iar eu... Ia să vedem! Cred că aş avea poftă de nişte cornulețe cu frişcă. Cunosc o cofetărie pe Calea Moşilor unde le prepară admirabil. Diseară... Ei bine, diseară o să ne uităm la televizor, iar înainte de culcare am să-ți povestesc Scufița Roşie. Crede-mă, vom petrece de minune!

Cățărat pe pervazul ferestrei, Mirciulică urmărea silueta grațioasă a Melaniei Lupu. În capătul străzii, bătrîna îşi flutură discret degetele în dreptul buzelor, apoi dispăru. Motanul rămase neclintit, statuie de catifea cu ochi transparenți agățați de geamul ud.

*

În birou mirosea a cafea şi a tutun Virginia.

Inspectorul Stanley de la Interpol puse ceaşca pe birou. Avea un obraz roşcovan, bătut de vînt, trăsături osoase şi o privire extrem de fixă. Mustața blondă camufla buza de sus. Cea de jos, răsfrîntă, îi dădea un aer senzual şi capricios.

„Impresie falsă", gîndi maiorul Cristescu. Avusese prilejul să-l cunoască destul de bine în ultimele săptămîni. Colaboraseră la detectarea unor traficanți de stupefiante pe care Interpolul îi căuta de trei ani.

Se aciuaseră în Constanța... Acum, asculta puțin distrat mulțumirile lui Stanley.

— Ar mai fi ceva... Inspectorul părea să-şi caute cuvintele, pe buze îi tremura un zîmbet ciudat. Din cînd în cînd primim scrisori din România. Pe adresa noastră, a Scotland Yardului, sau în Quai des Orfevres...

Cristescu îşi subție privirea.

— Ce fel de scrisori?

— Interesante şi extrem de prețioase, vă asigur. Cineva ne ajută să rezolvăm cele mai complicate cazuri. E o poveste care durează de cîțiva ani.

— Nu înțeleg...

— Am să vă explic. De pildă, se comite un asasinat la Glasgow sau la Paris. Presa relatează cu lux de amănunte împrejurările crimei, publică fotografiile victimei, ale martorilor, depozițiile acestora etc: Desigur, detaliile cheie rămîn în manşeta noastră. Înainte ca Poliția să facă primul pas pe una sau alta din piste, soseşte cîte o scrisorică din România — rețineți -în care autorul, cu o adresă uimitoare, îl desemnează pe criminal. Trebuie să spun că nu s-a înşelat niciodată.

— Interesant, zîmbi maiorul. Cum iscăleşte?

— Invariabil, abatele Brown. Cunoaşteți, desigur, personajul lui Chesterton. Ne-am întrebat mereu de ce îşi ascunde identitatea. Prin intermediul ziarelor i s-au adresat mulțumiri şi, totodată, rugămintea de a-şi scoate masca.

— E prima oară cînd aud povestea asta.

Inspectorul îl privi circumspect:

— Hm, ne-am imaginat că trebuie să fie unul din oamenii dumneavoastră. Aş fi pariat că doamna lucrează în Poliție...

— Doamna?!

— Expertiza grafologică a arătat că autorul scrisorilor e o femeie în vîrstă.

Cristescu îi examină cîteva clipe obrazul şi brusc începu să rîdă.

— Cred că ştiu despre cine e vorba. Abatele Brown! O idee care-i seamănă!...

*

Maiorul aşteptă ca stopul să-şi schimbe culoarea şi apăsă pe accelerator.

— Mărturisesc, spuse Stanley aprinzînd o ţigară, că sînt extrem de curios s-o cunosc. A cîştigat toate concursurile de enigmistică lansate de revista PAC fără să-şi reclame o singură dată premiile. La Interpol s-a creat o adevărată legendă în jurul misteriosului abate. De fapt cu ce se ocupă?

— E pensionară. Trăieşte singură împreună cu un motan, care se dă în vînt după basmele lui Grimm. Nu, nu e o glumă, bătrîna îi spune cîte o poveste în fiecare seară, stau la televizor, discută, mănîncă dulciuri şi pun la cale năzdrăvănii.

— Extraordinar!

— Are o fantezie fantastică şi se recreează cu exerciţii de tembohabe.

— Asta ce mai e? Un fel de jiu-jitsu?

— Nu. Un dialect african. Maiorul rîse încetişor: Am să vă povestesc cum am cunoscut-o...

Parcă în faţa cimitirului. La poartă, o bătrînă vindea lumînări şi iconiţe, alături o ţigancă tînără lega buchete de crizanteme şi tufănele.

— Mi-a dat mult de furcă, rîse Cristescu. Ca să fiu foarte sincer, m-a făcut knock-out.

— Infractoare?

— În sens strict legal, fără îndoială. De fapt, nu ştiu ce calificativ i s-ar potrivi exact. Ai impresia că se joacă. La prima privire ţi se pare imatură, insuficient pregătită pentru viaţă, îţi vine s-o mîngîi pe creştet, s-o întrebi cum se simte păpuşa bolnavă şi în acelaşi timp îţi dau lacrimile pentru că nu te poţi împiedica să-i vezi ridurile şi părul alb. Ai impresia că apetiturile nu i-au evoluat. Le păstrează undeva, într-o cofetărie sau într-o cutie cu jucării.

Cristescu zîmbi. Mai încolo, o femeie plivea buruienile de pe un mormînt.

— Acum cîteva luni, reluă, locuia într-o vilă împreună cu alți şase locatari. La un moment dat, găsesc într-un scrin — simplă întîmplare, scrinul zăcea în hol de treizeci de ani — două tablouri: un Goya şi un Rembrandt.

— Oho!

— Nu intru în amănunte. De ajuns că amicii se hotărăsc să le comercializeze şi să împartă banii. La numai cîteva ore, oamenii încep să moară.

— Criminală?

— Nu, nu ea i-a ucis. Pentru a nu declanşa însă o anchetă care ar fi dus la descoperirea pînzelor, înscenează pentru prima victimă o sinucidere, pentru a doua...

Maiorul se opri rîzînd încetişor. Rîsul cu ochi subțiați şi lucioşi îl făcea să pară dintr-o dată foarte tînăr.

— Spuneți-mi, cum ați ascunde un cadavru într-o locuință ce urmează să fie percheziționată de Miliție?

— A recurs bănuiesc la chimie, opină Stanley zornăindu-şi mărunțişul din buzunar. Am avut un caz asemănător la Copenhaga în '57.

— Doamna Melania Lupu nu este ceea ce aş numi eu o tehniciană. Preferă soluții mai casnice. În speță, a îngropat ambele victime o dată.

Stanley se opri.

— Adică?!

— I-a băgat în acelaşi sicriu unul peste celălalt, iar deasupra a aranjat o grădină de flori. Trebuie să precizez că am asistat şi eu la înmormîntare.

— Remarcabil!

— După două zile, moare al treilea „coproprietar” al tablourilor. Mi-am închipuit întotdeauna că oricine s-ar fi descurajat în fața unei astfel de situații.

— Nu şi abatele Brown presupun, rîse Stanley. Încerc să ghicesc cum s-a descurcat.

Maiorul îl privi fix:

— L-a făcut statuie.

— Statuie?!?

— Îhî. L-a turnat în ghips şi l-a scos în curte.

— Fantastic!

— Aşa ni s-a părut şi nouă. Din păcate, n-am avut nici o probă. Repet, era complice voluntară, acționa din proprie inițiativă şi independent de autorul crimelor. Unicul martor care ar fi putut vorbi e acum într-o casă de sănătate. Nervii nu i-au rezistat. Nu m-ar mira să fie tot opera ei.

— Ce vîrstă are?

— 62.

— A mai avut de-a face cu Poliția?

— Nu, din cîte ştiu eu, dar asta nu înseamnă mare lucru. Rectifică: Sau dimpotrivă, înseamnă foarte mult. Azi face parastas pentru foştii vecini. Fireşte, m-a invitat la ceremonie. Înțelegeți? Mi se pare că asta numiți dumneavoastră umor negru. N-aveam de gînd să vin, dar am ținut s-o cunoaşteți. E un prilej minunat pentru ea de-a evolua cu toate pînzele sus.

— Devin din ce în ce mai curios.

— Aveți şi de ce, vă asigur.

*

Melania Lupu întoarse încet capul. Lîngă picioare avea o sacoşă cu sticle de vin, pînză şi pahare din plastic.

„E chiar domnul maior Cristescu, draga mea, deşi puteai să juri că n-o să vină. Te înşeli cam des în ultima vreme şi doar te-am rugat să fii a-ten-tă.”

Se aplecă îndreptînd crizantemele de pe mormîntul Valericăi Scurtu. O femeie în vîrstă trecu pe alee, salutînd-o mecanic. Melania Lupu răspunse amabilă. Ținea mîinile împreunate pe poalele trenciului.

„Mai e cineva... Nu, nu-l cunoşti, dar poți fi convinsă că-i polițist. E de-ajuns să-i vezi ochii şi felul cum merge. Poți paria că e englez! Obrajii aceştia roşcovani n-ai să-i întîlneşti prea des pe Calea Victoriei,

fumează pipă şi pentru nimic în lume nu şi-ar scoate mîna dreaptă din buzunar. Hm! Ce s-ar face englezii fără buzunare?! Acum, Melania, şi numai acum, poți să te întorci spre ei.”

— Oh, domnule maior, cîtă amabilitate din partea dumneavoastră. Nu îndrăzneam să-mi închipui că veți avea timp...

Îi întinse mîna cu un zîmbet tremurat.

— Mi-am îngăduit să vin cu un prieten. Îl interesează obiceiurile noastre... Inspectorul Stanley de la Interpol.

— O idee fermecătoare... Biata Valerica şi domnul Panaitescu vor fi extrem de mişcați. Chiar şi domnul Popa, deşi, dacă vă amintiți, era puțin morocănos... Nu din cale afară de sociabil. Dar mă tem că nu sînt prea politicoasă, căci desigur dumnealui nu înțelege un singur cuvînt din ce pălăvrăgesc eu.

Continuă într-o engleză poticnită:

— Mi-ați face o marc plăcere, mister Stanley, dacă ați accepta să luăm ceaiul împreună. Sînt sigură că în scrinul meu se mai găsesc cîțiva biscuiți şi o felie de cozonac. Domnul Cristescu ne va însoți, fără îndoială.

Maiorul începu să rîdă.

— Din nefericire, mister Stanley se grăbeşte. Are avion peste două ore. A dorit însă să vă cunoască.

— Oh! Melania Lupu roşi convingător: Lucrurile acestea le spuneți ca să faceți plăcere unei biete bătrîne. Oricum, apreciez amabilitatea.

Inspectorul îşi desprinse în sfîrşit privirea de pe chipul femeii.

— Domnul Cristescu nu exagerează. Am ținut într-adevăr să vă fiu prezentat. Nu e un prilej de fiecare zi să-l întîlneşti pe abatele Brown.

Melania Lupu îşi flutură pleoapele. Pe obrajii emailați apărură două pete.

„Au aflat! Nu, cel mult presupun, draga mea, şi fii convinsă că asta-i ideea prietenului tău, maiorul.”

— Abatele Brown? Dar vă înşelați! Noi sîntem ortodocşi. Părintele Sachelarie de la Trisfetite va ține slujba... Îşi muşcă buza şi adăugă după o pauză: Am impresia că e o confuzie.

Stanley se uită la maior. Acesta explică amuzat:

— Dumnealui se referă la misteriosul abate Brown, colaboratorul Interpolului prin corespondență...

— L-ați invitat aici? Un gest într-adevăr delicat.

— Ne-am permis să ne imaginăm că dumneavoastră sînteți autoarea scrisorilor şi că, din modestie, ați apelat la un pseudonim.

— Serios? Puse mîna pe brațul inspectorului: Oh, mister Stanley, nici nu ştiți ce rău îmi pare că v-am dezamăgit.

Inspectorul se înclină amabil.

— Apreciez discreția tot atît de mult ca şi modestia.

— Nu sînt deloc sigură că înțeleg ce vreți să spuneți. Făceți-mi plăcerea, mister Stanley, şi acceptați o mică amintire. Aşa se obişnuieşte la noi cînd îi pomeneşti pe cei dragi.

Se aplecă sprintenă spre sacoşă. Inspectorul se trezi brusc în brațe cu cîțiva metri de americă, două pahare de plastic albe şi o farfurie de colivă vîrfuită cu o ploaie de bomboane colorate.

— Nu, domnule maior, nu mă puteți refuza nici dumneavoastră. Aveți aici un ştergar brodat. Bietei Valerica îi plăcea atît de mult să coasă! O adevărată maestră... Să nu uit, mister Stanley! Cînd mai veniți în Bucureşti nu mă ocoliți. Sînt totdeauna încîntată să ofer o ceaşcă de ceai prietenilor mei.

— Nu ne-ați spus noua dumneavoastră adresă, rîse Cristescu.

— Dumnezeule! Mi-e greu să-mi dau seama de ce am fost convinsă că o cunoaşteți. Am o garsonieră pe Strada Toamnei 16-B. Acum, vă rog să mă iertați. A început slujba.

Înşfăcă sacoşa şi intră în capelă. Maiorul se întoarse spre inspector.

— Ei, cum vi se pare?

— Hm, cred că, într-adevăr, l-am cunoscut pe abatele Brown. Şi mai cred că e... fermecător!

Cristescu îi căută privirea. Ai fi zis că pentru bărbatul acesta înalt, cu mustață blondă, Melania Lupu n-avea vîrstă. Expresia din ochi i-o amintea pe cea a olandezului Van der Hoph.

*

Aprinse lampa cu abajur de mătase bleu şi trandafiri mici din catifea. Din patul de bronz, pictat cu îngeraşi, te aşteptai să răsară o scufiţă cu panglici şi dantele. În bufetul vienez cu două vitrine, modern prin anii '80-'90, un instantaneu al epocii ar fi surprins sticle de apă de Vichy, flacoane de colonie Cuir de Russie, pastilele întăritoare ale doctorului Blow sau elixirul bunicilor Cristal de munte. Berzele de argint susţineau cîndva o tipsie unde tineri domni de acum o jumătate de veac îşi lăsau cărţile de vizită, pendula anunţa orele de bal sau de primire, în oglindă, îngălbenită acum, se reflectau chipuri gingaşe într-o cascadă de bucle, zulufi, pene şi flori, umeri goi, coborîţi după cum cercau canoanele frumuseţilor contemporane cu Eugenia de Montijo. În scrinul de cireş lustruit, lenjeria delicată, lucrată în mînăstiri, emana arome dulci, mitenele fine de antilopă albă adăstau alături de dantela scumpă Valenciennes ori mai modestă de Bruxelles...

Melania Lupu trase mînerul de bronz şi scoase o jumătate de cozonac, un borcan de dulceaţă şi cîteva pastile de ciocolată pe care motanul le prinse din zbor.

— Ai răbdare, Mirciulică, şopti bătrîna. Am să-ţi povestesc totul. Preparăm doar ceaiul şi pun un capot pe mine. E o vreme oribilă...

Se întoarse peste zece minute din chicinetă aducînd un platou marc. Aşează în faţa motanului o ceaşcă de lapte, în care picură un deget de rom, apoi îşi turnă ceaiul. Adăugă o lingură de frişcă şi începu să muşte din felia groasă de cozonac. Frigul şi ploaia îi coloraseră obrajii cu o nuanţă delicată de roz. Capotul alb se închidea sus, sub bărbie, cu o camee ovală.

— Da, draga mea, o camee! Nu văd nici un motiv să nu fii elegantă la tine acasă. M-am străduit totdeauna să înţeleg femeile pentru care oglinda nu înseamnă nimic altceva decît strada sau o vizită. Trebuie să-ţi facă plăcere să te priveşti.

Sorbi din ceaşcă, o umplu din nou cu frişcă, apoi ciuguli o stafidă din miezul pufos.

— N-ai idee, Mirciulică, pe cine am cunoscut astăzi! Nu, oricît te-ai strădui, asta n-ai s-o reuşeşti. Închipuieşte-ţi, chiar pe mister Stanley

căruia i-am scris de-atîtea ori. Dacă nu mă înşel, ultima scrisoare se referea la crima din Rue Lagrange... Un domn destul de prezentabil, plin de distincție. Seamănă puțin cu fostul nostru lăptar.

Îşi îngroşă vocea:

— „Nu-i un prilej de fiecare zi să-l întîlneşti pe abatele Brown...” Fii liniştit, nu m-am pierdut cu firea. Nici nu mi-a trecut prin gînd. Desigur, ideea aparține domnului maior Cristescu. Doar el putea să-l pună pe urmele mele. N-am recunoscut nimic. Nu, nu, Mirciulică, jur că nimic! Ei nu trebuie să cunoască micile noastre năzdrăvănii. Şi asta, mai ales acum, cînd punem la cale o combinație... Cum zicea bietul Lupu, deşi el n-a fost niciodată un bărbat prea isteț: „Dragă Melania, dacă ai de gînd să înşeli pe cineva, nu i-o trînti în față”. Ți-am spus doar, n-avea cine ştie ce spirit... Încă o linguriță de rom? Încep să cred cu adevărat că exagerezi.

Apucă sticluța şi turnă în ambele ceşti.

— În realitate, nu are cum să-mi strice o picătură, mai ales după umezeala de afară. Cînd am intrat în casă, mîinile îmi erau mai reci decît o bucată de gheață. Vrei un pişcot? Atunci putem strînge masa.

Mirciulică rămase în fotoliu privind țintă un tablou cu cale. Vasul de argint se strîmta la gît. Potirele albe înfloreau pe o draperie de un roşu stins.

Melania se întoarse din chicinetă aranjîndu-şi părul.

— Un tablou de la bunica, dragul meu. E plin de atmosferă, nu găseşti? Acum însă avem treabă. Exact, chestiunea care am mai discutat-o.

Luă motanul în brațe. Degetele sidefii, cu un singur inel subțire, mîngîiau blana neagră. Ansamblul sugera claviatura unui pian.

— Am reflectat mult, dragă Mirciulică, oftă bătrîna. Avem toate şansele ca de data aceasta să cîştigăm. Ne trebuie însă cineva care să ne ajute. Nu mai sîntem prea tineri şi găsesc că e o calitate să recunoşti amănuntul ăsta la timp. Ştii la cine m-am gîndit?

Pendula îşi începu clinchetul şi Melania Lupu se întrerupse brusc. Ascultă zîmbind:

— Ce melodie fermecătoare! N-o să mi se pară niciodată că am auzit-o îndeajuns... Da, m-am gîndit la domnul Raul Ionescu, o persoană pe care tu n-ai avut încă ocazia s-o cunoşti. Un domn tînăr, dragul meu, plin de ceea ce numesc cu în general bărbăție. E hotărît şi îndemînatic. Apreciez aceste însuşiri enorm. Mi-amintesc de bietul Lupu... Nu era în stare să bată un cui fără să-şi strivească două degete şi uneori toată mîna. În schimb, jucă admirabil bridge, iar lucrul are importanța sa. Vom apela deci la domnul Raul. Evident, mai am în vedere două persoane... Mă asculți, Mirciulică?

Motanul scotea zgomote ciudate, pendulîndu-şi coada subțire. Bătrîna îl alungă din poală.

— Te-ai amețit! Stau şi mă întreb de unde ai împrumutat atîtea obiceiuri vulgare. Hm! Mă îndoiesc că pisicuța Vasileştilor a primit cea mai bună educație...

Pe figura senină, cu trăsături mici, încremenise un zîmbet palid. Clătina din cînd în cînd capul, buzele se mişcau încet.

— Trebuie să-ți construieşti o personalitate, draga mea, pentru ca ei să nu te recunoască niciodată. Vei fi aspră şi caustică. Deteşti genul, dar de data aceasta e imperios ne-ce-sar! Vei proceda, în general, contrar obiceiurilor tale. Deci dură, intransigentă şi cu vocabularul doldora de expresiile acelea îngrozitoare.

Se privi în oglindă netezindu-şi sprîncenele.

— Te simți în stare să-i vorbeşti? N-ai nevoie decît de puțin curaj şi atenție. El va cădea cu siguranță în plasa ta căci este îndeajuns de inteligent ca să înțeleagă că altfel nu are nici o şansă. Hai, fetița mea, ia carnetul unde ți-ai notat numărul lui de telefon. După aceea, te vei simți extrem de uşurată. Şi... pot să jur că în scrin mai sînt trei marțipane. Două cu fistic şi unul cu migdale. Dar asta nu înainte de a fi vorbit la telefon.

Degetele îi tremurau de emoție. Fiecare rotire a discului o apropia de locuința tînărului şi Melania îşi imagina fenomenul plastic, ca şi cum ar fi parcurs drumul într-o maşină. A patra, a cincea, a şasea cifră... Prin fața ochilor i se perindară statuia Pache, Foişorul, străduța

îngustă cu o cofetărie mică pe colț, în sfîrşit garsoniera unde se ascundea Raul Ionescu şi pe care şi-o închipuia în dezordine, plină de ziare şi reviste, cu haine agățate pe scaune şi poate fotografia unei fete înfiptă în vitrina şifonierului.

— Mda...

— Domnul Raul Ionescu?

— Greşeală!

— Încă o greşeală eşti pe cale să comiți dumneata!

— La revedere.

Melania Lupu formă încă o dată numărul.

— Te avertizez, domnule inginer, că la a doua mojicie...

— Cum îți permiți?!

— Pentru un individ care a furat un bloc de 12 etaje şi este căutat intens de Miliție, întrebarea mi se parc ridicolă.

— Miroase a şantaj. Cît?

Bătrîna rîse sec:

— Lamentabil! Unde-ți e fantezia, băiete? Păreai mai isteț în chestia cu blocurile. Cîte doi centimetri furați din înălțimea fiecărui apartament... În loc de doi metri douăzeci, camerele dumitale au doi şi optsprezece. La optzeci de blocuri, asta înseamnă o avere. O idee remarcabilă căzută, din nefericire, pe mîinile unui cîrpaci.

— Domnişoară!

— Dacă te mulțumeai doar cu jumătate de centimetru, comisia de recepție n-ar fi sesizat escrocheria.

— În definitiv, ce vreți de la mine?

— Să-ți dau o mînă de ajutor, deşi mă îndoiesc că o meriți. Îți ofer posibilitatea să părăseşti țara.

— Cîtă mărinimie! Şi ce doriți în schimb?

— O scurtă colaborare.

— În ce problemă?

— Aceasta o vom discuta mai tîrziu.

— Cine mă asigură că nu e o provocare?

Inginerul auzi un scrîşnet, apoi vocea femeii mocnită:

— Mă întreb dacă nu e cazul să mă răzgîndesc. Nu suport dobitocii! Cine şi-ar bate capul să provoace un individ a cărui unică perspectivă este ştreangul?

— Presupun că aveți dreptate. Unde pot să vă întîlnesc?

— Mîine la biserica catolică. Mă vei aştepta la primul confesional de la intrare.

— Hm, seamănă a film de groază. Cred că e un bluff...

— Nu mă interesează ce crezi! Îți atrag atenția că, dacă încerci să mă vezi, propunerea mea cade.

— Am să reflectez.

— Mă îndoiesc! Femeia rîse disprețuitor: N-o să închizi bine telefonul şi ai să te repezi la morfină. O să te crezi împăratul Chinei sau şahinşah în nu ştiu ce trib şi totul va fi O.K.

Inginerul înghiți în sec.

— De unde...

— Îmi provoci decepție după decepție! Cîrpaci, candid... şi mai ce?

— S-ar putea să mă enervez, domnişoară!

— Ți-ar plăcea, dar nu-ți dă mîna. Pe mîine.

Bătrîna puse receptorul în furcă. Umerii mici i se zguduiau de rîs.

— Bietul prostuț! Cu ce gogoriță îşi închipuie că a discutat! Dar va veni. Fii convinsă, draga mea. Va veni! Va veni! Va veni!

Luă sticla cu apă fierbinte pregătită în bucătărie şi urcă în pat. Motanul adormise în fotoliu.

— Ce să-ți fac, dragul meu, dacă bei... Am să-ți povestesc mîine Scufița Roşie. Eu voi citi puțin din Loti... Pêcheur d'Islande. Are pagini a-do-ra-bi-le.

Deschise cartea şi cu un suspin începu să citească. Pe noptieră erau pregătite, într-o farfurioară, trei marțipane.

*

Ocoli băltoaca şi se opri la vitrina unui magazin de încălțăminte. O fetiță cu funde mari albe, agățate la codițele firave şi sîrmoase, privea cu ochi căscați de admirație nişte pantofi roşii.

Îşi lipise fruntea de sticlă apăsînd ochelarii la rădăcina nasului cu un deget murdar de cerneală. Melania Lupu zîmbi.

— Îți plac, draga mea?

Fetița o privi surprinsă. Înclină capul răspunzînd serioasă:

— Foarte mult, doamnă.

Bătrîna o mîngîie pe obraz şi-i strecură în buzunar trei bancnote de 25 de lei.

— Cumpără-i!

Îşi continuă drumul urcînd strada îngustă.”Copiii cu ochelari au un aer dramatic. Te înduioşează...”

Îmbrăcase o haină neagră, strîmtă care-i accentua suplețea. Voaleta îi cădea pînă în dreptul buzelor. Îşi privi ceasul: 5.

„E foarte bine, draga mea. Dacă intenționează să te privească, va veni cu cel mult o jumătate de oră înainte. Tu îți vei petrece vremea închinîndu-te Sfîntului Anton de Padua. Oricine îşi va imagina că te rogi pentru ca nepoata, sau chiar fiica ta să se mărite.”

Pătrunse în catedrala aproape pustie. Cineva exersa la orgă pe un motiv de Bach. Melania Lupu îşi muie degetele în apa sfințită şi se închină.

„Desigur, acesta este un obicei catolic, dar e bine, draga mea, să-ți asiguri prieteni pretutindeni.”

„El este, fetițo! Puteai să juri că va veni şi iată că nu te-ai înşelat.”

Ochii Melaniei Lupu poposiră cu satisfacție pe silueta bărbatului. Avea cam 35 de ani şi părea extrem de degajat.

„Siguranța! Asta am apreciat cel mai mult la un domn. Îmi place şi cum e îmbrăcat. Nimic strident, totul de excelentă calitate, şi spune tu, Melania, dacă ştii ceva mai rafinat decît un raglan gris souris la un costum gris fer şi o cravată neagră cu picouri albe. Splendid! Fii convinsă, vă veți înțelege ad-mi-ra-bil.”

Bărbatul ocoli capela. Se opri în dreptul statuilor simulînd curiozități artistice. Ochii duri scormoneau băncile goale, încercau să pătrundă întunericul unghierelor. În catedrală se afla o singură femeie. Stătea în prima bancă, nemişcată, ținîndu-şi fruntea în palme. Nu în-

torsese capul cînd auzise paşii tînărului. Bărbatul ezită cîteva clipe şi se apropie de confesional.

Sunetele orgii alunecau pe lîngă chipurile sfinte.

*

— Eşti punctual.

Şoapta din spatele draperiei părea alterată de tutun şi alcool.

„Hm, gîndi Raul Ionescu, una din ororile alea care răsucesc tot felul de combinaţii prin baruri. Cu atît mai bine.”

— Nu mă las niciodată aşteptat de-o femeie.

Se simţea încolţit, avea impresia că se află în apropierea unui coşciug: „Niciodată n-am stat de vorbă cu cineva atît de aproape fără să-i văd chipul. Ciudat! În fond, de ce se ascunde?”

— Nu ştiu dacă o să cădem de acord, băiete, aşa că prefer să nu mă cunoşti. Îţi propun o mică colaborare.

— Mă interesează în primul rînd care sînt riscurile, stimată domnişoară.

— Nu există riscuri.

— Îngăduiţi-mi să mă îndoiesc. Însuşi cadrul în care evoluează discuţia noastră mă obligă să gîndesc contrariul.

— Ai încă timp să renunţi.

— Ce înseamnă „încă”?

— Peste o jumătate de oră va fi prea tîrziu.

— Tîrgul e neleal. Mă obligaţi să accept sau nu înainte de a şti despre ce c vorba.

— Situaţia în care te afli te obligă, nu eu.

— Credeţi? La urma urmelor, o condamnare de zece ani nu înseamnă cine ştie ce.

— Uită oferta mea, şi execută-i sănătos!

Melania Lupu îşi simţi bătăile inimii:

„Nu-ţi fie frică, fetiţo! Nu va avea curajul să renunţe. E tînăr, frumos, femeile îl adoră... Va face orice pentru a evita pedeapsa.”

— Cred că aţi cîştigat, rîse Ionescu.

— Îţi atrag atenţia că orice fentă ulterioară te costă viaţa.

— Am să vă dau o veste bună. Sînt dintre aceia cărora nu trebuie să le explici de două ori un lucru.

— Nădăjduiesc. Vom comite o spargere la Muzeul Chiusbaian.

Bărbatul scoase un fluierat uşor.

— Ne aflăm într-o catedrală, băiete, şi nu pe stadion!

Tînărul îşi înghiți eroic exclamația: „Sictir! Simți fruntea cum i se acoperă de sudoare. E nebună! Spargere la muzeu...”

— Aveți idee cum îşi păzesc domnii de acolo comorile?

— Sînt amănunte pe care le-am rezolvat înainte de a te deranja.

— Splendid! Ce vă interesează de la Chiusbaian?

— Un Goya. Femeia cu evantai.

Ionescu simți că-i vine amețeala.

— Numai atît? Nu mergeți cu linguriţa...

„Sigur că nu, zîmbi Melania Lupu. Eşti o nebună, draga mea, şi băiatul acesta, poți paria pe oricît, te crede schizofrenică. Surîsul ei te obsedează. Îl vrei pentru tine, să-i atingi grumazul, să-i simți răcoarea evantaiului. Femeia trebuie să fie a ta.”

— În momentul de față, una din aripi se află în renovare. Muzeul fiind închis, furtul va fi descoperit destul de tîrziu.

— O clipă! o întrerupse tînărul. Unde aveți de gînd să-l comercializați?

— Cu fiecare întrebare nu faci decît să mă decepționezi. Natural că peste graniță. De aceea am apelat la dumneata.

— Chiar şi pentru străinătate nu mi se pare o marfă prea comodă. Statul român va reclama oricum tabloul.

— Problema este rezolvată. Pînza va intra într-o colecție particulară. Amănuntul reprezintă în acelaşi timp o garanție a onestității dumitale, mai limpede, fără mine n-o vei putea negocia. Altceva?

— Care este beneficiul meu?

— Pînă acum te mulțumeai doar cu plecarea din țară.

— Stimată domnişoară, bunica mea avea o vorbă: Dacă nu vrei să dai şi la vecini, taie porcul în casă.

— Era înțeleapta satului, presupun. Ai la dispoziție tot muzeul, poți alege orice! Vînătorul lui Rembrandt, Degas sau Monet. Clar?

— Sînteți generoasă...

— Practică! Te vor ajuta doi oameni.

— Doi gentlemeni, bănuiesc! Cine sînt?

— O vei afla la timpul cuvenit. Să ne întoarcem la muzeu...

— Aveți cumva cheile?

— Ascultă! Nici bancurile, nici zicătorile dumitale de familie nu mi se par de spirit!

Inginerul ridică din umeri.

— Simțul umorului e o floare rară.

— în schimb, prostia creşte pe toate drumurile. Trage fermoarul, băiete!

— În regulă! Nu ştiu nimic despre Muzeul Chiusbaian, dar îmi pot imagina cum e asigurată paza: sisteme de alarmă, celule fotoelectrice, oameni...

— Adaugă şi un grilaj de oțel. În spatele lui se află galeria de tablouri. Amănunt notabil, nici un om nu se află în muzeu. Paza este exterioară. Concluzia?

— Imposibil să te apropii!

— Nimic nu-i imposibil, drăguță! În 35 de ani încă n-ai aflat? Vei ocoli căile obişnuite de acces.

— Adică?

Melania Lupu făcu o pauză. Spuse abia auzit:

— Veți intra pe dedesubt.

— Tot nu înțeleg.

— Mă aşteptam. În apropierea muzeului se află o vilă. Cei din cartier o numesc Căsuța cu zorele. Cîțiva metri de pămînt despart pivnița vilei de canalul colector al unei foste întreprinderi, un laborator chimic, în prezent demolat. Canalul colector trece pe sub muzeu. Efortul vostru va consta deci în săparea a 8-10 metri de pămînt, din pivnița Căsuței cu zorele spre canal, şi de la canal pînă la subsolul muzeului. În trei oameni, povestea nu vă poate lua mai mult de două ore.

Ionescu îşi lărgi puţin gulerul cămăşii. Gămăliile de fosfor ale ceasornicului azvîrleau licurici: „E nebună! Nebună de-a binelea! Şi totuşi... Ideea mi se pare uluitoare”.

— Sînteţi convinsă că e vorba numai de 8-10 metri de pămînt?

— Am studiat planurile. Nu încap erori.

— Mda... Aţi auzit vreodată ce înseamnă un canal colector?

— Mi s-a întîmplat. Veţi avea la voi măşti de gaze.

— Deci echipament de protecţie, perfect! Admitem că am pătruns în muzeu. Cum evităm capcanele din interior?

— Vă pun la dispoziţie un film unde sînt semnalate aceste capcane. Va fi un fleac să le neutralizaţi. Pentru grilajul care încuie galeria de tablouri veţi avea o cheie.

— Mi se pare fantastic! Toată povestea e fantastică!

— Dar nu imposibilă. În ultimă analiză, chestiune de imaginaţie.

— Dumneavoastră, sînt convins, nu vă lipseşte. Pentru cînd preconizaţi circul ăsta?

— Pentru luni seară. În aceeaşi noapte veţi părăsi ţara.

— Cum?

— Cu un avion sanitar.

Tînărul avu pentru o clipă sentimentul că se sufocă. Apoi un rîs îngrozitor îi gîlgîi în fundul pieptului. Simţi cum i se umflă fălcile, gata să plesnească: „E limpede! A fugit de la balamuc! Arc o logică în ce spune, de acord, dar...”

— Ai amuţit?

— Chestia asta cu avionul mi-a rămas în gît... Nu văd ce i-ar determina pe cei de la Aviasan să ne dea cadou un avion.

— Şantajul! Locatarii vilei sînt părinţii pilotului. Doi oameni în vîrstă care seara primesc prieteni. Lunea, de obicei, se joacă poker. Între 5 şi 7 fac o plimbare. Cînd se vor întoarce, vă vor găsi instalaţi în casă. Nu-i greu să ţii la respect patru bătrîni cu un revolver.

— De unde arme?

— Unul dintre tovarăşii dumitale se va însărcina cu aceasta.

— Aha! Deci ne jucăm de-a ostaticii. Mai departe?

— După ce puneți mîna pe tablouri veți telefona pilotului. Viața celor patru contra posibilității de-a părăsi țara cu un avion.

— Nu va fi niciodată de acord.

— Te înşeli, domnule Ionescu! Sîntem o națiune eminamente sentimentală. Pilotul nu-şi va sacrifica părinții.

— Va folosi toate trucurile de pe lume ca să ne împiedice.

— Cei patru ostatici constituie o garanție sigură. Vă vor însoți pînă la destinație.

— Care destinație? Îi cerem pilotului să ne ducă la Honolulu şi ne debarcă în Sighetu Marmației! Vedeți-vă de treabă!

— În regulă! Poți pleca.

Inginerul se foi neliniştit:

— Spuneți, domnişoară, credeți sincer în combinația asta? În cazul cel mai fericit, depăşind cu succes toate etapele, vă dați seama că înainte de a ateriza statul român va alerta toate aeroporturile?

— Nimeni nu va şti de furtul tablourilor cel puțin cîteva zile. Veți ateriza pe un aeroport particular.

— Bun. Şi răpirea de persoane vi se pare o ispravă mai dulce?

— Nu toate statele sancționează actele de terorism.

— Documentată sînteți, în orice caz. Apropo, cine mă asigură că dincolo nu voi fi păcălit?

Melania Lupu rîse:

— Tablourile vor fi la voi. Ce garanție mai doreşti?

Inginerul rămase un timp pe gînduri.

— Bine, domnişoară, unde e filmul?

— Apleacă-te puțin şi vei găsi în colțul din stînga un pachețel. Trebuie developat.

— Erați sigură că voi accepta.

— Fireşte. Altfel nu te-aş fi chemat. Ultimele amănunte şi locul unde te vei întîlni cu tovarăşii dumitale ți le voi comunica duminică seară. Şi-acum, te rog să reții! Nu-mi plac cacealmalele. Ştiu că ai destui bani ca să nu te mai tenteze spargerea de la muzeu. Numai că fără

surîsul Femeii cu evantai nu vei părăsi niciodată țara! Amintește-ți de treaba asta. La revedere.

— Un moment, domnișoară. De unde mă cunoașteți?

„Ce prostuț! zîmbi bătrîna. Cînd o să-i spun lui Mirciulică o să moară de rîs. Dar desigur, draga mea, amănunte n-ai să-i dai niciodată. Doar știi cît intrigă misterul, iar soluțiile prea simple în general dezamăgesc. Lasă-l să-și închipuie tot ce e mai complicat. Asta îți dă importanță.”

— Domnule Ionescu, e timpul să te retragi.

CAPITOLUL 2 - ABATELE BROWN ÎȘI SCOATE MASCA

După ce înveli arma într-o cîrpă moale de diftină, o puse în rucsac. Prin perdele se strecura o lumină udă. Nucu Scarlat pipăi buchetele brodate, destrămate pe alocuri.

„Cu ce-și poate pierde cineva timpul, Dumnezeule! Și totuși era o femeie superbă... De obicei, astea bine făcute țin acul în mînă de parcă ar fi un pește viu.”

Le avea de la prima nevastă. O căsătorie care durase exact patru luni. Și peisajul în peniță de la Capri, tot de la ea îi rămăsese. O femeie frumoasă și ciudată... Îi plăceau cerceii lungi, parfumurile grele, rochiile decoltate, se fotografia totdeauna cu umerii goi. Își închipuiau că sînt îndrăgostiți pînă peste cap unul de celălalt. Poate că fuseseră... Oricum, nu s-au detestat după aceea. Se întîlneau cu plăcere pe stradă, odată, cu totul întîmplător într-o cofetărie mică. Se priviseră în ochi, zîmbindu-și luminos ca doi prieteni vechi.”Spune, atunci... De ce-ai plecat? Dacă poți să-mi spui.” Își coborîse pleoapele viorii, cu gene lungi, rimelate: „De ce mă întrebi?” „Sînt curios.”

Începuse să rîdă răsfirîndu-și șuvițele lungi, castanii în dreptul buzelor: „Mi-era teamă... Aveam sentimentul că dorm în același pat cu un gangster. Îmi strecuram degetele sub perna ta ca să găsesc stiletul... Aveam coșmaruri...” „Interesant. Aș fi jurat că sînt pe gustul

tău.” „Te înşeli, dragul meu. Nu-i suficient să te vopseşti şi să umbli pe jumătate goală ca să te dai în vînt după senzaţii tari. Eşti fascinant, o cred şi astăzi, dar nu într-atît încît să mă determini să dorm cu un revolver proptit în spinare.”

Cînd se întorsese din străinătate se căsătorise a doua oară.”Trebuie să mai am fotografia ei printr-un sertar”, gîndi Scarlat. Nu izbutea să şi-o amintească altfel decît aşa cum arăta pe bucata de carton. Îl scoteau din sărite aerele ei puritane, rochiile acelea cafenii lipsite de graţie, părul adus după urechi şi strîns bine la spate cu un şiret, faţa ştearsă, fanată, cu gura mereu strîmbă. Îşi făcea o virtute din lipsa de farmec, din fustele şi jachetele ei imposibile, exclama cu bărbia în vînt: „N-am avut în viaţa mea o singură cutie de pudră”.

La 30 de ani era bătrînă. Se întrebase mereu ce-l determinase să se recăsătorească. Poate oboseala, senzaţia nedesluşită de panică pe care o încercase după 40 de ani. Ultima încurcătură, la Liverpool, îl dăduse peste cap. Pe vapor, în drum spre ţară se simţise rău. Chipul din oglindă îl înspăimîntase. În barba nerasă se zăreau fire albe. Se însurase imediat, cu un sentiment tulbure de capitulare.

„Nenorocita! O creatură inventată să întunece totul în jurul ei.”

Telefonul tîrîi o dată scurt şi bărbatul tresări. Ridică receptorul, dar legătura se întrerupse. Se aşteptase să audă glasul necunoscutei. Aprinse o ţigară şi trase scrumiera mai aproape. Streşinile plîngeau monoton, lumina devenise albăstrie.

„Ciudat.” Femeia aceea ştia totul despre el. Poveşti vechi de douăzeci sau treizeci de ani, pomenise întîmplări, străzi, nume uitate... Joe, contrabandistul cu un singur ochi, banda lui Alessandro la Neapole...

„Aţi fost locotenentul lui, domnule Scarlat. I-aţi sedus amanta şi v-aţi refugiat în Statele Unite. La Atlanta aţi deschis un magazin de antichităţi. Oamenii lui Alessandro vă urmăreau şi, înspăimîntat, v-aţi îndreptat spre Sidney. Îmi amintesc cartea dumneavoastră de vizită: profesor de nataţie la un club de milionari. Aţi colindat după aceea Asia împreună cu un circ şi, în sfîrşit, v-aţi întors în Europa...”

E adevărat, se întorsese în Europa. Avea nişte bani la Liverpool investiți într-un tripou. Poliția îl închisese de trei luni. Rămăsese lefter. Patru lire, cinci şilingi şi zece pence. Claude i-a propus afacerea acolo, în restaurantul întunecos şi umed din Victoria Station: „Nişte plicuri, atît trebuie să duci la Madrid”.”Coco?” „Nu. O chestie mai rentabilă: L. S. D. 25.” Îşi plimbase ochii peste tăbliile cafenii care căptuşeau localul. La tejghea, barmanul roşcovan cu mînecile suflecate servea doi români. Vorbeau tare, siguri că nu-i înțelege nimeni. Femeia strîmba din nas: „O bere infectă!” Se întoarse spre Claude: „Nu-mi place povestea asta”. Francezul ridicase din umeri: „C'est à prendre ou à laisser”.

„Ați acceptat totuşi.” Vocea necunoscutei îi stăruia în urechi, era sigur că ar recunoaşte-o totdeauna avînd de ales între o mie de voci.”Aveați nevoie de bani. Din nefericire, Poliția prinsese un om din rețea. Vă întrebați probabil şi azi cum ați izbutit să scăpați. Trebuia să predați marfa într-un hotel modest din Caile de Jose Antonio...”

Nucu Scarlat stinse țigara şi se întinse cu mîinile sub cap. Femeia cunoştea al dracului de multe...

„Ați da orice să plecați. Sînteți o fire sălbatică, nomadă, care n-a cunoscut niciodată liniştea. La 50 de ani însă nu te poți aventura cu palmele goale. Aveți nevoie de bani...”

„Mi se pare că nu vă înşelați.”

„Banii aceştia vi-i voi pune eu la dispoziție. Mai mulți decît ați îndrăzni să sperați.”

„În regulă. Accept oferta dumneavoastră.”

„Să nu uit, domnule Scarlat! Luați şi arma luni seară. Măştile le veți găsi în pivniță...”

Scarlat se ridică din pat şi traversă elastic odaia. Ar fi dat orice să vadă chipul necunoscutei din confesional.

*

Melania Lupu zîmbi. Petalele delicate ale freziilor îi mîngîiau obrazul. Aspiră parfumul dulce şi puse paharul de argint pe noptieră.

— Bărbații sînt atît de prostuți, draga mea... Din nefericire, s-au născut prea puține femei care o ştiu. L-ai e-pa-tat pe bietul Scarlat! E

o realitate, şi n-ai de ce să te ascunzi. Poți pune rămăşag pe ce vrei că acum îşi zdrobeşte mintea ca să înțeleagă de unde ştii atîtea lucruri despre el. Fetița aceea, Mioara, l-a iubit fără îndoială, dar iată că nu şi-a putut ține gura. Cine şi-ar fi imaginat acum cinci ani la Vatra Dornei, că poveştile ei din parc îți vor servi vreodată? Din păcate, a avut ghinion. Moaşa nu-şi cunoştea meseria... Scarlat i se destăinuise ca să o impresioneze. Şi a izbutit. Cînd vorbea despre el îi străluceau ochii de mîndrie. Ar fi luat-o poate şi de nevastă. Oh, un accident cu adevărat nefericit! N-ai să uiți niciodată rochia aceea albastră cu margarete în care ai văzut-o ultima oară. Părea o madonă...

Bătrîna se privi în oglindă. Capul cuminte răsărea dintre dantelele capotului.

— Spune-mi, draga mea, cum izbuteşti să nu te înşeli aproape niciodată?

Sărută sticla argintată şi roşi brusc. Amenință cu degetul.

— Dumnezeule! Cîtă lipsă de modestie! I-nad-mi-si-bil pentru o doamnă!

Cotoiul miorlăi lugubru.

— N-am uitat, Mirciulică! Ştiu, e 7, 20 şi vrei s-o vezi la televizor pe Mihaela.

*

Dascălu îşi dezbrăcă trenciul şi-l agață într-un cui, în spatele uşii. Se uită la Dincă zîmbind.

— Luni seară mă cărăbănesc.

Celălalt îl măsură lung, cu privirea subțiată.

— Ce a vrut de fapt?

— O chestie, la un muzeu... Ceva interesant. În aceeaşi noapte, trecem granița cu un avion.

— Hm! Ca-n filme! Ai încredere?

— Aşa cum explică ea, treaba o să meargă... Ce pot să beau?

— Turț.

Dascălu îşi turnă în pahar şi luă o înghițitură.

— A naibii cucoană!

— Cum arată?

Celălalt izbucni în rîs. Un rîs ca un behăit, puțin imbecil.

— N-am văzut-o. Stătea ascunsă în cutie. După glas, părea tînără, plină de draci.

— Mi-e teamă să nu fie o cursă...

— Ce cursă! Îşi încreți nasul cîrn cu nări răsfrînte: Ştie că stau la tine.”Te ascunzi la domnul Alexandru Dincă, fiul naşei dumitale.” Pe cuvîntul meu de onoare că aşa mi-a spus! N-avea decît să dea un telefon la Miliție: „Hei băieți, tipul evadat din penitenciar se găseşte pe strada cutare la to'arăşul cutare!” Este?

Scoase pieptenul din buzunar şi-l trecu de cîteva ori prin păr. Avea o figură ciudată, construită din linii frînte. Nasul foarte cîrn şi ochii mari, albaştri, cu sprîncene circumflexe îl făceau să semene cu un clown. În general izbea expresia tîmpă şi în acelaşi timp vicleană. Rîsul neaşteptat accentua impresia.

— De unde ştia ce-i cu tine?

Dascălu ridică din umeri:

— Habar n-am! Cînd pică o pleaşcă ca asta nu mai pui întrebări. Îți dai seama! Bani şi un bilet de avion pentru o țară cu fluturaşi albaştri. Totdeauna mi-au plăcut fluturii albaştri...

Începu să dea din mîini behăind. Dincă oftă.

— Te-ai aiurit! N-ai fost niciodată un tip prea deştept...

— Ştiu, chicoti. Mi-a spus-o şi mama. Da' nu-mi prea vine să cred.

— Oriunde te-ai duce, n-ajungi să zici bine „bună ziua, tovarăşi capitalişti!” şi şmecherii de la Poliție te extrădează. Eşti delincvent de drept comun. La chestia asta te-ai gîndit?

— Eu nu, dar s-a gîndit ea.

— Ți-a turnat istorioara cu actele false?

— Țț! Pe mine mă caută Miliția aici...

— Şi?

— Aici o să mă caute şi în continuare. De unde să ştie că tocmai eu, Dascălu, m-am cărat? Vede ăla trei inşi, ne dă frumos onorul şi basta!

— Care ăla?

— Care ăla! Aviatorul.

— Ai căpiat? O să vă toarne urgent.

— Hai că eşti prost făcut grămadă! N-ai înțeles nimic. Aici e o treabă de şantaj. Îi ținem babacii în pistoale.

Dincă se ridică cu mîinile în buzunare.

— Ascultă-mă pe mine! Îți pui singur juvățul de gît! Lasă-te păgubaş.

— Nici prin cap nu-mi trece. Aici n-am nici o şansă. Peste două săptămîni se întoarce nevastă-ta. Unde o să mă duc? Cine mă ascunde?

— O să căutăm o formulă, pînă la urmă găsim ceva. Femeia asta ori e escroacă, ori dementă!

Dascălu rîse:

— E un înger! Ştii, mi-a vorbit de o țară plină cu fluturi albaştri. Tu ce crezi, există aşa ceva?

Dincă îi ocoli privirea. Îngînă moale:

— Cred că există. De ce să nu existe...

— Dă-mi o țigară şi trusa.

— Ce vrei să faci?

— O plăcintă cu carne! Gluma i se părea grozavă, rîdea cu lacrimi repetînd: O plăcintă cu carne, o plăcintă cu carne! Ai o rimă la plăcintă?

— Flintă.

Dascălu începu să fredoneze:

— *În țara cu fluturi albaştri / Iepuraşul pişicher / Trăgea de coadă un rinocer / Țintarul cu o flintă / Îl făcu plăcintă...*

Scoase un film şi-l derulă în fața becului.

— Hm, yală nemțească... Am să pregătesc mai multe variante.

— Va să zică de-aia te-a chemat... Ce trebuie să deschizi?

— Poarta spre împărăția fluturilor albaştri. Ha! Ha! O să-mi cumpăr o plasă şi o cutie de cristal. Vezi! Bătu cu unghia pe peliculă: Grilajul ăsta o să-l forțăm.

*

— Te felicit din inimă, draga mea!

Melania Lupu îşi trimise o sărutare în oglindă şi începu să pirueteze prin cameră. Se învîrtea uşor, cu braţele întinse. Sub poalele capotului deschise ca o umbrelă, se vedeau picioarele subţiri îmbrăcate în şosete albe. Căzu în fotoliu gîfîind.

— Dumnezeule! Nici nu credeam că băieţii aceştia se vor lăsa atît de uşor convinşi. Asta înseamnă un singur lucru, draga mea: Socotelile tale au fost exacte. Ai grijă doar ca succesul să nu te zăpăcească. Ar fi o greşeală de ne-ier-tat după ce ai pus la cale un plan atît de inteligent. Băgă în gură o bomboană de ciocolată: Ştii care a fost adevărata lovitură de maestru? O clipă!

Bău puţină apă şi puse paharul pe noptieră.

— Nu-i politicos să vorbeşti cu gura plină. Da, cred că ai fost strălucită în convorbirea cu domnul Scarlat, singurul care nu-i o-bli-gat să plece. M-a uluit totdeauna puterea ta de convingere. Cum îţi spunea Lupu: „Melania, eşti irezistibilă! Dacă ţi-ai pus ceva în cap, imposibil să nu izbuteşti”. Doamne, cîte banalităţi putea să înşire fără ca tu să i-o spui o singură dată! Asta dovedeşte cu prisosinţă că eşti o adevărată doamnă... Cu ceilalţi a fost, desigur, o joacă. Abia aşteptau propunerea ta. Domnul Raul Ionescu începuse să se gîndească la necessaire-ul de puşcărie, încă de pe vremea cînd noi locuiam în Crăiţei. Sînt convinsă că şi Mirciulică îşi mai aminteşte cît ne zbăteam să găsim o altă locuinţă. Şi chiar găsisem o garsonieră convenabilă într-un cartier liniştit. Familia Iorgulescu intenţiona s-o închirieze pentru un an. Ţii minte, draga mea, pertractările ajunseseră destul de departe cînd din senin ţi-au restituit aconto-ul anunţîndu-te că problema nu mai e de ac-tua-li-ta-te. Aceasta te-a pus serios pe gînduri şi am toate motivele te să felicit pentru că n-ai abandonat chestiunea aşa cum ar fi procedat în locul tău majoritatea persoanelor pe care le cunoşti. Ai supravegheat cîteva seri garsoniera şi... Doamne sfinte! Îmi vine şi acum să rîd cînd mă gîndesc ce ochi ai căscat recunoscîndu-l pe domnul Ionescu. Fotografia lui fusese publicată în Informaţia, la rubrica aceea cu hoţi. Miliţia îl căuta de cîteva luni. Ca să fiu cinstită, Melania, în continuare te-ai descurcat ma-gis-tral! Ai făcut o vizită la tribunal şi,

pentru 25 de lei, grefierul ți-a arătat dosarul. Domnul Ionescu fusese judecat în contumacie pentru chestiunile pe care le ştii. Acolo ai aflat toate amănuntele escrocheriei lui. Cît despre domnul Dascălu, situația lui seamănă grozav cu a inginerului. Bietul nătîng nici măcar nu te-a întrebat de unde-i cunoşti. Perspectiva voiajului pur şi simplu l-a a-me-țit. Nu trebuie însă să fii nedreaptă cu el! E un băieţaş foarte talentat chiar dacă nu-i inteligent. Poți să ai toată încrederea în posibilitățile lui. Pariez că a şi început să lucreze la cheie. N-ai decît să iei binoclul şi să te uiți pe fereastră. Apartamentul domnului Dincă nu mai are pentru tine nici un secret. Ții minte cine ți-a vorbit despre Dascălu? Avocatul Strat. L-a apărat la proces, ți-a arătat şi fotografia: „Un spărgător de mîna întîi!" Îmi vine să rîd, ce prostuță poți fi uneori! L-ai căutat atît, şi era chiar aici, sub nasul tău. Fie vorba între noi, nu mă aşteptam să fii atît de bleagă. Retractă îngăduitoare: Bleguță.

Auzi mieunatul motanului dincolo de uşă şi se ridică.

— Draga mea, te rog să nu uiți măştile de gaze. Lupu era un bărbat meticulos, trebuie totuşi să le verifici încă o dată... A fost o plimbare plăcută, Mirciulică?

Îi întinse o bomboană. Motanul întoarse capul plin de dispreț şi se cățără pe canapea.

— Ah, înțeleg! Ai luat masa în oraş. Din nefericire, azi nu-i nimic drăguț la televizor. Vom citi amîndoi Fetița cu chibrituri... Am o adevărată slăbiciune pentru povestea asta. Da, presimt că vom petrece o seară ad-mi-ra-bi-lă.

*

Îşi luă mîinile din dreptul gurii şi rosti încet:

— Caută-mi, te rog, telefonul Melaniei Lupu.

Locotenentul Azimioară îl privi surîzînd:

— Personajul vă obsedează.

— îhî... Dacă aş fi fost mai tînăr mi-e teamă că m-aş fi îndrăgostit de ea.

Azimioară examină amuzat chipul maiorului. Fuma dus pe gînduri, ochii înguşti zîmbeau.

— Ea, vreți să spuneți...

— Nu, nu, dragul meu, vorbeam despre mine. Încep să cred că olandezul avea dreptate. Pentru Melania, vîrsta rămîne un amănunt lipsit de semnificație.

Locotenentul îşi aminti silueta fragilă a bătrînei, mîinile uscate cu articulații şubrede şi strîmbă imperceptibil din buze. O cucoană distinsă, fără îndoială, cu maniere cuceritoare — îți amintea de fluturii aceia splendizi prinşi cu acul în cutii de sticlă, „ce zglobii trebuie să fi fost odată!" — şi cam aici interesul ostenea.

— Nu mă crezi, rîse maiorul. Eşti prea tînăr pentru ca frăgezimea obrajilor să nu conteze enorm deşi, întîmplător, ai Melaniei sînt foarte proaspeți. Femeia asta are un farmec de o esență cu totul specială. Nu, n-ai să întorci capul niciodată după ea pe stradă şi mă îndoiesc chiar că în tinerețe i s-a întîmplat prea des ceva asemănător. N-are nimic de vampă în înfățişare. Cred că secretul ei stă în candoare. O candoare sinceră altoită pe o fantezie de gangster. Este absolut autentică în relațiile cu Mirciulică, se uită împreună la televizor, îşi împart dulciurile etc. şi în acelaşi timp pune la cale cele mai neaşteptate năzbîtii. Iar treburile astea sînt concomitente, înțelegi, le trăieşte fără efort, flori gemene ale aceleiaşi tulpini. Paradoxul e încîntător, iar inocența, aşa cum o desprinzi din ochii Melaniei, poartă în ea suflul tinereții. Deci însuşire emoționantă şi nu act de senilitate.

Azimioară îşi săltă umerii masivi:

— Părerea mea — dacă-mi permiteți — e că nu-i normală! Spune-i cuiva că face conversație singură sau cu motanul. Nu cunosc un singur ins care n-ar lua-o la goană.

— Sînt o mulțime de inşi, rîse Cristescu, care vorbesc singuri. Dubioşi devin atunci cînd treaba asta se întîmplă pe stradă sau în tramvai.

— Oricum, ce a făcut în afacerea cu tablourile mi se pare inadmisibil. Numai un creier bolnav poate elabora asemenea idei.

— Sau unul mai puțin obişnuit. Ştiu, dragul meu, şi de aceea ne ocupăm în continuare de ea. Ceea ce nu mă împiedică să regret pitorescul personajului. Îmi pare rău că n-a izbutit să se mulțumească cu

prietenia lui Mirciulică şi soluțiile abatelui Brown... Asta-i numărul? Mulțumesc.

Glasul bătrînei izbucni melodios:

— Oh, dumneavoastră! Bineînțeles, v-am recunoscut imediat. Cîtă amabilitate!

— Pot să vă dau o veste bună...

— Nu vreau să aud un singur cuvînt în plus, domnule maior. Azi-dimineață am cumpărat un cozonac proaspăt, iar ibricul de cafea nu aşteaptă decît să fie pus pe foc. Vă aştept negreşit.

— Dar nu e cazul... Vă rog să...

— Doamne sfinte! N-o să-mi spuneți că sînteți în stare să refuzați o doamnă în vîrstă şi singură.

Maiorul zîmbi. Nu era deloc sigur că ar fi în stare.

*

Melania Lupu aranja florile aduse de maior — cinci trandafiri galbeni — într-o glastră din cristal negru. Pe măsuța scundă pregătise serviciul de cafea, un coşuleț cu prăjituri uscate şi un altul cu migdale. Mirciulică privea fix cupa de frişcă.

— O adevărată orgie de dulciuri, observă Cristescu.

Bătrîna se răsuci sprintenă. Purta o rochie neagră cu guler bărbătesc.

— Cozonacul l-am băgat puțin la cuptor. Ador prăjiturile calde cînd afară e umed. Mă scuzați numai o clipă... Mirciulică, ocupă-te, te rog, de musafiri!

Cristescu îşi roti ochii prin încăpere. Recunoştea mobilele din Strada Crăiței, dispuse aici mai aerisit. Stăruia atmosfera de epocă, parfumul vechi se simțea desluşit. Melania Lupu camuflase caloriferul în spatele unui paravan scund pictat cu dragoni de aur, păpuşa spaniolă, cu părul prăfuit prins într-un pieptene mic, o aşezase pe un scăunel.

— V-ați aranjat admirabil, spuse de conveniență maiorul. Mult mai comod decît dincolo, nu?

— Oh, fără îndoială... Cafeaua vă las s-o preparați singur. Aici aveți zahărul şi frişca. Trebuie să luați o bucată de cozonac. L-am cumpărat la Capşa. Ce spuneam? A, da... Garsoniera desigur oferă avantaje, nu trebuie să ții seama de bucătărie şi în special la baie de programul celorlalți... Eu şi Mirciulică am ajuns din cauza asta să ne facem pur şi simplu de cap. Ne culcăm la ore imposibile şi uneori ne trezim aproape de prînz. Din nefericire, acesta-i singurul avantaj.

— Mi-am închipuit întotdeauna, spuse maiorul amestecînd cafeaua, că pentru cineva care locuieşte în comun singura dorință e să scape de vecini.

— Exact ceea ce am afirmat ani de zile, dar numai azi sînt în măsură să-mi dau seama că m-am înşelat. De la o anumită vîrstă, singurătatea devine apăsătoare. Mă gîndesc cu nostalgie la serile cînd tricotam împreună cu Valerica ori jucam tabinet cu domnul Popa. A fost un bărbat în adevărata putere a cuvîntului! Şi soții Panaitescu aveau drăgălăşenia lor, iar năzbîtiile lui Doru mă făceau să uit că sînt o femeie bătrînă. Dar în sfîrşit, m-am lamentat destul.

Îl învălui într-o privire caldă: „Nu-ți fă griji, draga mea, habar n-are de planul tău. Dacă ar fi simțit ceva, fii sigură că nu-ți accepta invitația”.

Îşi coborî pleoapele. Genele aruncau o umbră albăstrie peste chipul colorat. Spuse cu voce tremurată:

— Nu mai am răbdare. Sînt atît de emoționată...

Cristescu făcu ochii mari:

— Nu înțeleg!

— Ştiți, vestea aceea bună... Sînt incapabilă să mă gîndesc la altceva.

— Ah! Maiorul începu să rîdă: Am discutat cu medicul lui Doru Matei.

— Dumnezeule! Şi?

— în scurt timp, va fi complet restabilit. Chestiune de o săptămînă sau două şi-şi va putea relua viața normală.

— Doamne! Asta zic şi eu o veste!

Ochii îi străluceau, sîngele îi năvăli în obraji acoperindu-i cu un voal roz. Luă mîna lui Cristescu şi o strînse la piept.

— Nici nu ştiți cît mă bucur, domnule maior! N-am avut copii... şi de ce să mă ascund după deget, Doru a fost totdeauna slăbiciunea mea. Chiar cînd fura mîncare din frigiderul Valericăi, închideam ochii, deşi mi-era ruşine pentru el.

Sări în picioare şi alergă la scrin.

— Auzi Mirciulică? Prietenul nostru Doru s-a făcut bine!

Cotoiul rămase încremenit, ca un sfinx. Melania îşi strîmbă buzele:

— Mirciulică e puțin ranchiunos, dar foarte puțin, vă asigur. Nu poate să uite că Doru ciupea uneori şi din parizerul lui...

Se întoarse cu o sticlă şi două pahare.

— E un vin de Madera, domnule maior. O bunătate! Îl păstrez pentru ocazii sau beau o picătură cînd sînt răcită. Din fericire, azi nu sărbătorim o gripă.

Ciocni cu Cristescu privindu-l în ochi.

„Ai instinct, draga mea! Te-ai hotărît exact la timp. Peste cîteva zile, Doru ar fi vorbit şi planul tău eşua în mod la-men-ta-bil. Recunoaşte însă că te bucuri pentru bietul băiat. Nu, n-ai fost niciodată egoistă!”

Puse paharul pe masă exclamînd îmbujorată:

— Bine că mi-am adus aminte! La noi în bloc s-a eliberat o garsonieră. Credeți că m-aş putea ocupa eu ca să-i fie repartizată? Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză.

— Presupun că da. Interesați-vă în orice caz la I. A. L.

O privea lung, zîmbind mereu.”Joacă admirabil, mizează pe ceva. Pe ce?”

Melania luă o migdală şi sorbi din pahar.

— Am să mă duc chiar mîine la administrator. El trebuie să ştie.

— Fireşte! În sfîrşit, mai am un mesaj pentru dumneavoastră.

Bătrîna zîmbi nesigur.

— Din partea cui?

— Inspectorul Stanley m-a însărcinat să vă transmit felicitări.

— Oh, mi se pare că domnul acela are o idee fixă.

— Cînd a plecat, zîmbi maiorul, mi-am îngăduit să-i dau cîteva rînduri scrise de dumneavoastră cu ocazia anchetei.

— Mi-amintesc într-adevăr că am mîzgălit o grămadă de hîrtie.

— A luat o mostră şi a comparat-o cu scrisorile primite pe adresa Interpolului. Concluzia e clară! A izbutit în sfîrşit să-l detecteze pe abatele Brown.

Melania Lupu roşi.

— N-ar trebui să rîdeţi de-o biată bătrînă. A fost... a fost o copilărie de care, vă spun sincer, mă jenez.

— Dimpotrivă! Maiorul o măsură amuzat: Aveţi toate motivele să fiţi mîndră. Nu o dată Stanley a afirmat că i-aţi scos din impas.

— Englezii sînt oameni politicoşi, am susţinut-o întotdeauna. Nu trebuie să vă luaţi după asta.

— Aveţi şi nişte premii în bani care vă aşteaptă. O sumă substanţială.

— Pentru mine aspectul material n-a contat niciodată. Cum spunea soţul meu, colonelul: „Melania, eşti incapabilă să deosebeşti o monedă de 5 lei de un nasture. Dacă în faţa ta s-ar afla o prăjitură şi un sac de bani, sînt sigur că te-ai repezi la prăjitură”.

Cristescu clătină zîmbind din cap: „Hm! îţi vine să crezi că a confundat Femeia lui Goya cu un tort de ciocolată...”

— Auzi, Mirciulică! Scrisorelele noastre au avut succes. Ţi-ai fi închipuit?

Motanul nu mişcă şi bătrîna se strîmbă înciudată.

— Nu ştiu ce ai că eşti aşa ursuz. Şi asta întotdeauna cînd am musafiri... Îşi izbi palmele: Doamne! Nici nu-mi vine să cred că Doru se întoarce!

Maiorul îşi băgă ţigările în buzunar.

— Mi-e teamă că v-am reţinut prea mult. Vina e însă a dumneavoastră. Astăzi chiar comentam cu locotenentul Azimioară ce atmosferă desăvîrşită şi tonică degajaţi, cît de instructivă e pentru mine fiecare întîlnire.

— Sîntem amabil. Apropo, ce mai face subalternul dumneavoastră? Băiatul acela voinic şi simpatic. Îmi pare rău că nu l-am invitat şi pe el. Am simțit de la bun început că mă priveşte cu multă... Cum să vă spun?... Multă îngăduință.

— Nu vă înşelați, rîse Cristescu. Vorbeşte mereu de dumneavoastră...

— Adevărat?

Ochii bătrînei se aprinseră brusc. Luă un ziar de pe scrin şi improviză la iuțeală un cornet. Deşertă înăuntru coşulețul cu fursecuri şi un pumn de migdale şi i-l întinse.

— N-o să vă fie prea greu, domnule maior, nu-i aşa? Vreau să ştie că m-am gîndit la el. Îşi frînse degetele încurcată. Am fost extrem de contrariată zilele trecute... L-am întîlnit în cîteva rînduri chiar aici pe stradă. Alaltăieri, nu înțeleg cum s-a întîmplat, m-am întors brusc şi l-am văzut. Am avut sentimentul că mă evită... O impresie, acum îmi dau seama. Bătrînețea te face îngrozitor de susceptibil...

În stradă, Cristescu izbucni în rîs. Băgă cornetul în buzunar şi deschise umbrela. La geam, Melania Lupu îi făcea semne luîndu-şi grațios rămas-bun.

*

Abandonă pila de unghii, făcu aparatul de radio mai încet şi ridică receptorul. Recunoscu glasul femeii din confesional.

— Domnul inginer Ionescu?

— Da.

— Pregăteşte-te pentru mîine seară. Între 5 şi 7, familia Miga, după cum ți-am spus, face o plimbare. Vei fi acolo la ora 6 împreună cu colaboratorii dumitale.

— Dar...

— Ai răbdare. Ceilalți doi te aşteaptă în Grădina Icoanei. A treia bancă pe stînga, intrînd prin Pictor Verona.

— Hm! V-ați uitat pe fereastră? Plouă de-o săptămînă. Pare cel puțin interesant un tip care ia aer în condițiile astea.

— La 5, 30, exact, vor fi acolo.

— Cum îi recunosc?

— Îți vor cere un foc şi vor aprinde țigara la filtru. Încă o precizare! Numai după ce se vor aduna toți oaspeții, puteți să vă semnalați prezența. Deci nu înainte de 8, 30. Pînă atunci vă ascundeți în pivniță. Mai ai vreo nelămurire?

— Cu dumneavoastră cînd facem cunoştință?

Femeia rîse.

— În cursul nopții de mîine, pe aeroportul particular din P. Îți urez succes!

Inginerul privi lung receptorul apoi îl puse în furcă. Cu mişcări măsurate scoase seringa din noptieră, decapită o fiolă şi înfipse acul în picior. Se întinse pe pat şi începu să se gîndească. Sus la etaj, cineva pisa nuci într-o piuliță.

*

— Melania?

— Da, Florence! Ce faci, fetițo?

Într-o mînă ținea receptorul, în cealaltă, motanul.

— Sper că n-ai uitat! Mîine seară, ca de obicei...

Bătrîna îşi frecă obrazul de blana mătăsoasă.

— Ştiu eu? Nu mă simt aşa bine...

— A, te rog fără mofturi! De fiecare dată aceeaşi poveste. În locul tău m-aş fi plictisit.

— Am să încerc, dar nu contați.

— Nici o discuție! La 8 eşti la noi!

— Să văd cum am să mă simt mîine dimineață. În realitate, şi Mirciulică e cam gutunărit.

— Pune-i ventuze! Uite, Melania, în frigider aşteaptă o cremă de zahăr ars, iar Şerbănică îmi dă zor că ar mînca un ştrudel cu mere. Dacă ştiu că nu vii, nici nu mă apuc. Ce zici?

— Doar nu-l poți refuza pe Şerbănică...

— Perfect. Te rog nu întîrzia.

Închise telefonul şi chicoti.

— Florence mă crede grozav de ramolită. Parcă o aud: „Melania s-a zaharisit. Şi mofturile astea de fecioară... Nu zău, se crede de 14 ani... Ce faci, Şerbănică?”

Melania apucă delicat motanul de urechi:

— Cred că e timpul să mergem la culcare.

CAPITOLUL 3 - PANICĂ ÎN CĂSUȚA CU ZORELE

— Ah! Bine că mi-am adus aminte! Cristescu deschise servieta şi scoase un pachet punîndu-i pe masă. Prin hîrtia ruptă se rostogoliră cîteva migdale şi un marțipan, prăjituri mici de ciocolată, bezele. E pentru tine, dragul meu!

Locotenentul mirosi fursecurile cu pornirea instinctivă caracteristică a gurmanzilor apoi arboră un zîmbet de circumstanță.”A avut parastas în familie, pesemne...”

Îl luă gura pe dinainte.

— Condoleanțele mele.

Maiorul rîse.

— Sînt din partea Melaniei Lupu. Îi face plăcere că vă întîlniți mereu, deşi i se pare totuşi că o eviți. E nerăbdătoare să-ți ofere o ceaşcă de ceai...

Azimioară se holbă cîteva clipe şi dădu din mînă edificat:

— Îşi bate joc de noi!

*

Raul Ionescu îl măsură lung. Era un bărbat înalt, cu privirea întunecată. Farurile unei maşini îi prinseră cîteva secunde obrazul şi Scarlat întoarse capul clipind mărunt. Avea un nas masiv, bine desenat, linia gurii puternică. Sub trenci i se vedea haina de catifea şi un tricou gros de lînă.

— Plouă, constată cu un zîmbet Ionescu.

Celălalt îl examină cîteva clipe:

— Ascultă! Eşti sigur că nu sîntem nebuni?

Inginerul se uită în jur. Parcul pustiu mirosea a frunze moarte, băncile ude străluceau, în spatele ferestrelor luminate ghiceai scene domestice. Era ora cînd se întîlnea de obicei cu Lia. Beau o cafea, se plimbau cu maşina pînă la Ploieşti, luau masa undeva. Înainte de ea fusese Cecilia şi mai înainte Dora... Acelaşi itinerar, acelaşi coniac sorbit încetişor pe canapeaua cu perne multe."Hm, începuse să devină monoton..."

Auziră un chicotit şi se răsuciră brusc. Un bărbat cîrn, în vindiac îmblănit, cu o trusă de medic sub braţ, le făcu un semn amical.

— Mai e nevoie de aiureala cu ţigara?

Rîdea bine dispus, trecîndu-şi degetele prin părul ud.

Scarlat îl privi iute: „Ce-i cu ăsta, domnule? Ai zice că pleacă într-o petrecere la iarbă verde cu ouă tari, tranzistoare, şi o fată blondă care culege floricele..."

Ionescu continuă să zîmbească:

— E timpul să mergem.

Scarlat avu sentimentul că se află pe o trambulină extrem de înaltă, gata să plonjeze într-o ceaşcă de ceai.

*

— Ce zici, Mirciulică? E o ţinută destul de convenabilă?

Bătrîna se admira în oglinda fixată pe uşa interioară a şifonierului. Îmbrăcase o rochie cafenie cu o cravată verde închis. De la centură, fusta se deschidea în cute adînci. Pe marginea fotoliului îşi pregătise pardesiul — un raglan dintr-o ţesătură ecosez discretă — şi poşeta încăpătoare.

— Totdeauna am susţinut că maronul este cel mai indicat pentru voiaj. O culoare care, hotărît, nu te avantajează, dar este extrem de practică... Mirciulică!

Melania Lupu îşi izbi palmele consternată. Cotoiul îi înhăţase toca şi se juca pe divan.

— O pălărie pe pat! Asta aduce ghinion! Mă enervezi îngrozitor.

Se repezi s-o ia. Înspăimîntat, motanul abandonă bucata de fetru şi sări pe scrin. Bătrîna îşi recuperă pălăria şi începu s-o perie ofensată.

— Uite, la asta nu mă aşteptam din partea ta. Şi încă într-o asemenea zi atît de importantă pentru noi amîndoi. Ţi-am spus doar că plecăm împreună. În primul rînd, pentru că aşa mi se pare corect. Amîndoi am pus la cale isprava, amîndoi o să ne bucurăm de izbîndă. În al doilea rînd... Îi aruncă o privire furişă: în al doilea rînd, nu văd de ce nu aş recunoaşte-o, sînt şi puţin superstiţioasă. Rîndul trecut, cînd ne-am despărţit, nu mi-a mers prea grozav...

Îşi aranjă pălăria înghesuind sub calotă buclele rebele.

— Pot să-ţi spun că nu vom lua mare lucru cu noi. Inventarie conţinutul poşetei încruntînd puţin sprîncenele: Evident, o cutie de pudră şi creionul dermatograf. N-am avut ni-cio-da-tă sprîncene frumoase... Nu ştiu dacă ţi-am povestit... Începu să rîdă cu sughiţuri mici: în timpul bombardamentelor, cînd auzeam sirena, primul lucru pe care-l băgam în geantă era dermatograful. Mi-era teamă să nu ia casa foc, iar eu să rămîn cu o frunte cheală. Colonelul se repezea la caseta cu bani şi blana de astrahan. Nostim, nu? Jeleurile le-aş băga în buzunar... iar parizerul tău stă foarte bine pe fundul poşetei. Cîteva feliuţe ajung pînă ne aranjăm. Cam asta-i totul, dragul meu.

Lăsă obloanele şi trase perdelele chicotind.

— Cineva şi-ar putea închipui că ne pregătim de culcare. Şi acum, Mirciulică, să profităm de ultimul prilej de a discuta nestingheriţi. Nu-ţi cer decît un singur lucru! Să fii în-ţe-le-gă-tor. În rest, lasă totul pe seama mea. Oare te-am dezamăgit vreodată? Ai să iei un mic somnifer ca să poţi dormi. Jumătate de diazepam cred că e suficient.

Frînse pastila, o fărîmiţă şi o amestecă în farfurioara de lapte. Motanul se strîmbă.

— Eşti un mincinos, Mirciulică! Nu are nici un gust. Hai, mănîncă tot, ai încredere în prietena ta.

Aşteptă cu răbdare pînă linse ultima picătură apoi îl înfăşură într-un şal gros. Aşternu peste mărunţişurile din poşetă o pungă de plastic şi-l băgă înăuntru. Cotoiul o privea cu ochi de sticlă.

— A fost o idee admirabilă, fetițo, că nu i-ai dat nimic de mîncare astăzi. Din fericire, stă bine cu rinichii. N-o să vrea pipi înainte de două-trei ore.

În prag, se întoarse lăsîndu-şi ochii să alunece de-a lungul pereților. Lîngă fereastră, atîrna o fotografie din tinerețe. Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surîs. Făcu o reverență adîncă ținîndu-şi cu degetele subțiri pardesiul şi şopti:

— Adio, draga mea!

*

De după colțul vilei apăru Raul Ionescu.

— Nu e nimeni. Îi dăm bătaie!

Urcară cîteva trepte. Dascălu îngenunche în fața uşii. Scoase o lanternă şi lumină scurt broasca.

— Rahat cu perje!

Scarlat privea în lungul străzii. Felinarele, rare, luminau slab. Un cîine alb se strecura pe lîngă ziduri adulmecînd porțile. Uşa scîrțîi. Intrară unul după altul, conduşi de lanterna cîrnului. Ionescu şopti:

— Domnilor, am păşit în ilegalitate!

Se aflau într-un fel de sufragerie-salon cu mobilă multă, amestecată. Pereții erau înțesați de tablouri, în cea mai mare parte peisaje cu flori. Dascălu se opri în mijlocul încăperii şi spuse tare:

— Bună seara!

Rîdea tot timpul. Un rîs tîmp, nemotivat. Din cînd în cînd se bătea cu palmele peste coapse. Ceilalți tresăriră.

— Eşti totdeauna aşa bine dispus? se interesă sumbru Scarlat.

— Îhî! Dă-mi o rimă la „dispus”.

— Intrus. Ai şi chestii din astea?

— Am. Fac poezii foarte frumoase. De pildă: „*În țara cu fluturi albaştri / Printre aştri / O zînă bună cu pistrui / Sta cocoțată-n gutui...*” Cum ți se pare?

Inginerul clătină din cap edificat:

— Clarisim!

În bucătărie mirosea a chiftele şi a praf pentru gîndaci. Ionescu dădu preşul la o parte şi ridică chepengul. Coborî primul scara. Se opri pe ultima treaptă aruncînd o privire circulară prin pivniță. De zid stăteau rezemate o sanie cu spătarul rupt şi un trepied pentru pomul de Crăciun. În spatele unei lăzi răsturnate se zărea un sac verde. Îl pipăi răsuflînd uşurat:

— Astea sînt.

— Ce?

— Măştile de gaze. Se răsuci apoi pe călcîie şi bătu uşor peretele: Aici dăm gaură.

În colț se vedeau unelte de grădinărit: un tîrnăcop, o greblă şi două lopeți. Dascălii, aşezat pe un pupitru vechi de şcolar, se juca lovind bilele socotitorului.

— Asta mi-aduce aminte de copilărie...

— Hm, mîrîi Scarlat, am impresia că nu trebuie să faci eforturi.

Ionescu aprinse o țigară:

„Ciudat... Ce caut eu aici? Cine sînt ăştia?”

Alungă gîndul cu fumul.

*

— Şerbănică, te-am rugat de-atîtea ori să nu mai tîrşeşti picioarele. Aduni toate țoalele după tine. Ce Dumnezeu! Nu te fă mai bătrîn decît eşti.

Intră în sufragerie cu un teanc de farfurii. Şerban Miga clipi confuz.

— Dar Florence... Nici n-am fost la bucătărie.

Un val de roşeață năpădise figura dolofană pînă la rădăcina părului alb. Rotunjimile şi trăsăturile moi îl făceau să semene cu o femeie. Nevastă-sa îşi strîmbă gura botoasă. Avea nasul cîrn, ochi mici albaştri, puțin oblici şi un păr argintiu foarte des, retezat scurt legat cu o panglică bleu. În tinerețe fusese nostimă. Acum semăna cu un mops, una din figurile acelea în fața cărora nu te poți împiedica să zîmbeşti.

— Ce zici? întrebă Miga. Pun de cafea?

Florence privi pendula sprijinită pe două colonete de marmură.

— Mai stai! Nu ştii cum e Melania? Aşteaptă s-o pofteşti cu lăutari. Totdeauna i-a plăcut să se maimuțărească.

Soneria zbîrnîi. Miga se ridică.

— Ea trebuie să fie.

— Ea sau Ioniță. Ai grijă cum joci! Fii atent la decartări şi nu gîdila cărțile alea o săptămînă. Mă agasezi de fiecare dată.

Melania Lupu îi întinse obrazul zîmbind.

— Te sărut, fetițo. Ce timp oribil!

Se lăsă dezbrăcată de Miga şi se repezi lîngă sobă.

— M-am înfrigurat toată. Pe bulevard, credeam că mă ia vîntul pe sus. Nu, nu Şerbănică, nu du sacoşa. Am acolo un pachețel pentru voi. Exact, ăla în hîrtie albă.

Miga îşi izbi palmele fals consternat.

— Iar dragă? Exagerezi...

Nevastă-sa îl expedie.

— Mai bine du-te şi pregăteşte-i ceva fierbinte... Bei un grog?

— Cred că m-aş mulțumi cu o cafeluță. Am afirmat întotdeauna că Şerbănică e inegalabil. O potriveşte minunat...

Profesorul Ioniță Dragu, înalt şi slab, sosi după vreo zece minute. Oferi doamnei Miga o garoafă roşie înclinîndu-se în fața ei, apoi sărută mîna Melaniei Lupu. Avea expresia particulară a oamenilor care au trăit toată viața singuri. Privirea sumbră se datora sprîncenelor groase, negre şi îmbinate. Era de fapt stîngaci şi nesigur, mereu atent să nu comită vreo inconveniență. Timiditatea bolnăvicioasă îi cenzura reacțiile determinîndu-i pe cei din jur să-l creadă rigid şi uscat. Din cauza obiceiului de a se înclina adînc de cîte ori intra sau părăsea clasa, elevii îl porecliseră pe vremuri Echer.

Melania Lupu îi zîmbi fermecător.

— Ai venit pe jos, dragul meu?

Profesorul crezu că e o aluzie la manşetele uzate, murdare de noroi şi îşi trase brusc picioarele sub scaun. În aceeaşi clipă regretă că nu s-a stăpînit mai bine. Bolborosi cu fața strîmbată de impulsuri contradictorii:

— Nu, cu un taxi. Ce-i drept, pînă la Universitate am mers pe jos. Simt nevoie de puțină mişcare. La vîrsta...

Amuți cu ochii la doamna Miga. Melania Lupu îşi ascunse surîsul. În privire îi strălucea lumini jucăuşe: „Încă o mai iubeşte, draga mea... Nu, nu ăsta-i termenul. Pur şi simplu o di-vi-ni-zea-ză şi i se pare neconvenabil să vorbească de bătrînețe în fața femeii adorate. Închipuieşte-ți numai! Un Armand Duval pensionar şi reumatic. Ia să vedem de cînd durează povestea? Oho! Aproape patruzeci de ani... Lui Florence îi plac cățeluşii fideli. Şerbănică şi Ioniță...”

Se amuză imaginîndu-şi-i în ipostaze canine. Dolofanul Miga — un pechinez amabil de salon, celălalt — un fox-terrier negru, bătrîn fără ca asta să-i aducă înțelepciunea.

Începu să rîdă încetişor.

„E într-adevăr curios, draga mea. Nimeni n-ar putea spune despre tine că eşti o femeie modernă — te zgribuleşti numai cînd vezi persoanele acelea cu ceafa rasă, fustă de lînă, pantofi plați şi țigara în gură. Ca să nu mai vorbesc de pantaloni. Oribil! Recunoaşte însă că Ioniță te de-pă-şeş-te! Nici n-ai zice că au trecut peste el două războaie, evenimentele din ultimii ani. Se comportă şi trăieşte ca un om de la 1880. Singura diferență ar fi că din cînd în cînd ia un taxi. Iar dragostea lui... Parcă-i un roman din Bibliothèque Rose. Poți să pui rămăşag că păstrează acasă într-un sanctuar tot felul de fleacuri rătăcite de Florence: o floare, un etu gol de ruj, o jartieră... Adică nu! E prea pudic pentru o jartieră... Biletele în care-i solicită mici servicii, sau îl sfătuieşte să-şi pună ventuze. Bunica îți povestea mereu de primul ei flirt, un domn foarte bine din Rîmnicu Vîlcea, care să dădea în vînt după canotiere şi scordolea de raci. Asta se întîmpla imediat după războiul cu turcii. Odată ți-a arătat fotografia. Ioniță îi seamănă grozav... Mă întreb dacă Sanda Marin dă rețeta pentru scordolea...”

— Am stat de dimineață o oră la coadă, declară din senin Şerbănică. O brînză magnifică! Grasă, albă, complet nesărată.

Nevastă-sa ridică plictisită din umeri.

— Veşnic umbli după chilipiruri. Dădeai cîţiva lei în plus şi luai de la ţărani... Ei, ce facem, jucăm sau stăm la taclale?

Traseră locurile. Florence începu să împartă, expertă, cărţile. Bucăţile de carton zburau prin aer în volte îndrăzneţe, plonjau exact cu un plescăit uşor. Operaţia sugera aproape profesionalismul. În ochii doamnei Miga se aprinseră focuri albastre, simţeai instinctiv cartoforul înnăscut, pătimaş, exultînd de pe acum, de la primul tur, vîrît pînă la subsuori în voluptăţile jocului.

Ioniţă Dragu juca prudent, cedînd toate şansele Florencei, Şerbănică încerca să pară elegant, să spulbere orice idee de colaborare frauduloasă cu nevastă-sa.

Melania Lupu plăti sec. Florence îşi arătă cărţile, un brelan de şeptari.

— Eşti mai bună, şopti Melania zîmbind.

Aruncă fulul de dame amestecîndu-l printre celelalte cărţi.

Nu-i plăcea să cîştige prima mînă.

*

Scarlat se uită la ceas.

— Cred că e timpul.

Inginerul îşi arătă ţigara.

— Mai am două fumuri... Mă gîndesc mereu unde voi fi mîine pe vremea asta.

— În ţara fluturilor albaştri, chicoti Dascălu.

Ionescu rîse.

— Ai un fix!

— Îi iubesc de cînd eram mic. I-am văzut odată la cinema... Un film cu Betty Boob şi Pluto.

— Aha, mîrîi Scarlat. Desenaţi...

— Ei şi? Dar există! Şi-am să-mi cumpăr şi un om de zăpadă la Oslo.

— Nu se prea asortează.

— Depinde! Oricum, mai am timp să mă gîndesc.

Ionescu îl examină lung: „Nefericitul e imbecil”. Se simțea asediat de curiozitatea aceea amestecată cu repulsie pe care o stîrneşte anormalul.

— Unde ai învățat meserie?

— Care meserie? Ştiu mai multe.

— Asta cu spartul cutiuțelor.

— Am învățat singur, behăi Dascălu. Am fost un tip dibaci de mic. Cu o bucată de sîrmă, deschideam la iuțeală orice broască. Pe urmă am studiat...

— Ce?

— Ce?! Ce?! Numai uşi am descuiat 189, aşa ca exercițiu. Ştiți cum se întîmplă? Întîi pipăi şi pipăi şi pipăi... Simt aici, în vîrful degetelor, despre ce e vorba. Uneori nici nu trebuie să mă uit. Abia după aia umblu la trusă. Trec maximum două minute treizeci pînă aud cîine! Şi ceva interesant, am cronometrat chiar, după exact două minute şi cincisprezece secunde simt pe frunte aripile fluturelui.

— Care fluture?

— Albastru! rînji Scarlat.

— Îhî. Cînd nu vine, mă întristez şi nu mai pot face nimic.

— Hm! Ionescu clătină din cap: Sper să vină azi...

Scarlat se ridică scuipînd subțire.

— Acum sînt sigur. Sîntem nebuni de legat!

Dascălu îi examină contrariat pe rînd.

— Ar fi trebuit să-mi spuneți chestia asta de la început. N-a fost cinstit din partea voastră să mă păcăliți. Credeam că am plecat la drum cu oameni normali.

— Ca tine...

— Ei lasă acum, interveni Ionescu. A glumit şi el. Fii atent la fluture! Ai grijă să nu-ți scape.

Dascălu se înfurie.

— Nu gîndeşti deloc, deloc? Crezi că e aşa prost ca să se lase prins?

Scarlat clătină din cap. Şopti:

— E 8.

Încărcă arma şi începu să urce scările.

*

— Nu prea eşti în mînă, observă Miga. Ştrengarule! Mi se pare mie...

Îl amenință pe profesor cu degetul zîmbind complice.

— Ce ți se pare Şerbănică? se interesă candidă Melania Lupu.

— Eh! Florence ridică din umeri: Bate cîmpii! Cum găseşti crema?

— Delicioasă. Totdeauna...

— Stai! Doamna Miga o opri cu un gest: Ce se aude în bucătărie? Parcă mişcă ceva...

— Fii serioasă, dragă, rîse Şerbănică. E mobila veche.

— Vrei să-mi spui că scîrțiie aragazul?

Melania îşi duse mîna la inimă clipind speriată.

— Dumnezeule! Nu mai faceți astfel de glume.

Tăcură brusc. De astă dată se auzea limpede. Erau paşi, paşi care se apropiau. Traversau bucătăria, acum coridorul... Bătrînii priveau înspăimîntați uşa, incapabili să facă o singură mişcare. În mîinile doamnei Miga un valet de cupă se frînse cu un scrîşnet mic.

— A dracului surpriză îi aşteaptă, mîrîi Nucu Scarlat.

Dascălu adulmecă.

— Au avut chiftele la cină. Am să le cer şi eu una. Îmi plac grozav!

Ionescu ridică piedica armei.

— Fiți atenți, băieți! Orice greşeală...

Nucu Scarlat îi aruncă o privire întunecată.

— Dă-i drumul! Avem cînd să ne socotim greşelile.

Inginerul se simți cuprins de un sentiment de jenă. Găsea scena de un grotesc penibil. Patru bătrînei smulşi brutal de la tabieturile lor inofensive — cleveteli banale cu o farfurioară de dulciuri în mînă şi o partidă meschină de poker la cinci bani deschiderea — puşi dintr-o dată în fața unor necunoscuți înarmați.

— Deci chestiune de cîteva ore, rezumă Nucu Scarlat mîngîind patul revolverului. În măsura în care vă veți vedea de treabă, aproape că

nu vă vom deranja. Puteți continua să jucați sau, mă rog, ce aveți chef, cu condiția să nu vă apropiați de telefon şi să nu comunicați cu exteriorul.

Miga, roşu la față, cu bărbia umedă, exclamă pițigăiat:

— E un abuz! Puteați cel puțin să ne consultați în prealabil.

— Treaba asta am omis-o într-adevăr, rînji Scarlat trecîndu-şi degetele prin părul cărunt. Avem şi greşeli...

— O desconsiderare, nu-i aşa...

— Dobitoc! scrîşni nevastă-sa şi bătrînul amuți.

Ioniță Dragu îi întinse brațul. Abia putea vorbi.

— Linişteşte-te, Şerbănică.

— Oricum, bolborosi Miga încercînd să salveze un steag zdrențuit, oricum...

Căruntul începu să rîdă.

— Mai sînt întrebări?

Melania Lupu ridică două degete.

— Aş vrea să-mi îngăduiți, domnule, să plec acasă. Nu mă simt deloc bine, iar medicul mi-a recomandat să nu mă culc mai tîrziu de ora 10.

— Astăzi veți face o excepție. Altcineva?

Bătrîna reluă cu glas tremurat. Îşi arătă mîinile fragile.

— Eu nu vă pot fi de nici un ajutor. Nu înțeleg de ce vă împotriviți.

Doamna Miga îi aruncă o privire ascuțită: „Toată viața ei a fost o tîmpită! Gîndeşte ca o copiliță de 7 ani”.

— O să vă întindeți în dormitor, interveni Raul Ionescu. Vă cerem un singur lucru! Să fiți cuminte.

Adoptase instinctiv un ton protector. Sentimentul de jenă persista, avea senzația că persecută nişte pantalonaşi şi rochițe scurte care se mai distrează cu cercul şi coarda, ori mîzgălesc pe trotuar pătratele unui şotron.”La urma urmelor, n-o să li se întîmple nimic rău. Cîteva ore dezagreabile, cel mult...”

— Da, da, repetă Dascălu, să fiți cuminți. Eu o să vă pun note la purtare, o să vă spun poezii...

Behăi înveselit. Găsise pe bufet o maimuță de fetru şi îi mîngîia delicat urechile gălbui. Ioniță Dragu arunca priviri furişe. S-ar fi dus la toaletă, emoțiile îl încercau întotdeauna în acelaşi fel, dar nu îndrăznea. Frica îi înțepenise un nod în gît. Avea o singură dorință, să se chircească, să-şi adune genunchii la gură, aşa cum făcea acasă, în patul cu cearşafuri reci cînd nici romerganul, nici luminalul nu-şi făceau efectul. Îşi înfipse unghiile în carne."Aş dezamăgi-o pe Florence. Nu-i plac bărbații fricoşi..."

Nucu Scarlat aprinse o țigară şi aruncă neglijent chibritul.

— Unul din noi va rămîne cu dumneavoastră. Încă o dată vă atrag atenția să vă vedeți de treabă. La prima prostie...

Pocni din buze cu o mişcare semnificativă a degetului încîrligat. Se întoarse spre cîrn.

— Hai, Dascăle! Lucrăm în schimbul întîi.

Cîrnul ocoli încăperea şi apucă farfuria cu cremă de zahăr ars din fața Melaniei Lupu.

— E grozavă.

Bătrîna se bîlbîi:

— Puteți s-o luați. Sînt sigură că Florence mai are o porție.

— Într-o zi am să învăț să gătesc. Pînă acum... Ridică din umeri nedumerit. E nostim, dar n-am avut timp.

— Îmi închipui, mîrîi doamna Miga.

Dascălu începu să chițăie plimbîndu-şi arma pe sub nasurile bătrînilor care-l priveau îngroziți. Căruntul îl apucă de braț.

— Hai, băiete!

Celălalt îşi izbi o palmă pe frunte.

— Ştiu ce-o să-mi mai cumpăr cu banii mei! O fanfară!

— Şi un chioşc, se auzi glasul lui Scarlat din bucătărie. Fără chioşc nu faci nimic!

— Ai dreptate! Un chioşc cu muzică şi fluturi albaştri. Am să-i învăț să danseze...

— E nebun! şopti înspăimîntat Şerbănică Miga.

Ioniță Dragu i-l arătă din priviri pe Raul Ionescu. Inginerul zîmbea.

— Puțin... Se postase lîngă telefon cu arma pe genunchi. În orice caz, nu trebuie să vă fie teamă de el. Cît timp nu-l enervează nimeni, e blînd. Adăugă apăsînd: Inițiativele neprevăzute au însă darul să-l scoată din sărite.

— Blînd?! se strîmbă Florence. O canalie blîndă!

De jos răzbăteau zgomote înfundate. Profesorul Dragu, amețit, răvăşea inconştient cărțile de pe masă. Obrazul uscat îi tresărea.

— N-am auzit în viața mea o poveste ca asta. În fond, ce țineți în pivniță?

Miga se mişcă neliniştit în scaun.

— Pe Dumnezeul meu dacă-mi dau seama!

— Eu cred că am ghicit, interveni Melania Lupu. Dumnealor, sînt convinsă, caută o comoară. Acum sapă ca să ajungă la ea.

Ionescu rîse.

— Sînteți pe aproape. Nebănuit de aproape...

— Fără îndoială. Nu mă înşel niciodată. Aceasta-mi aminteşte de un caz asemănător. Cineva ascunsese o lădița cu aur şi pietre scumpe în pivnița unui castel. O, un castel minunat cu donjoane şi chiar un pont-levis. Am văzut poza. Prințesa scăpătase şi căuta de zor sipetul. Într-o noapte, a avut un vis. Se făcea că...

Florence se răsuci.

— Ia ascultă, unde ai auzit aiureala asta?

— Am citit-o în Frații Grimm. Nişte scriitori remarcabili.

Doamna Miga izbucni într-un rîs nervos.

— Ce idioată! Basme! Ne povesteşte basme!

Melania Lupu îşi strînse buzele ofensată.

— Detest violențele de limbaj, Florence. Ce-o să-şi închipuie dumnealui...

— Faceți abstracție de mine, zîmbi Ionescu.

— ... şi-n afară de asta, ştim cu toții că în fiecare carte există nu sîmbure de adevăr.

Inginerul îşi coborî pleoapele: „În fiecare carte există un mîinile de adevăr...” O frază pe care o auzise în nenumărate rînduri. Numai că Mia spunea altfel: „În fiecare legendă”... Dispunea de o colecție întreagă de banalități, tot felul de învățăminte serbede, didactice, de un penibil care îți zgîria epiderma, emise totdeauna pe acelaşi ton pretențios de dăscăliță cu clătinări studiate ale gîtului lung şi încovoiat...

„În viață nu fizicul contează! Caracterul”...”Între un bărbat şi o femeie, prima minciună are însemnătatea ei”...”Vîrsta e un ce care nu iartă pe nimeni...”

Odată formulată ipoteza, perora la nesfîrşit. Îi plăcea să povestească filme văzute acum zece ani sau să relateze cu amănunte ucigătoare cel mai idiot incident petrecut la serviciu ori în piață. Cîndva, o întrebase sleit: „Nu-ți dai seama că nu te ascult?” Îşi holbase sufocată ochii de hipertiroidiană: „În viață e preferabil să ai de-a face cu persoane bine crescute”.

Peste cîteva zile o căutase din nou la telefon. De ce? Raul Ionescu ridică din umeri. Îl enerva îngrozitor, atît de îngrozitor, încît la un moment dat îi plăcea. Încerca voluptăți perverse, vecine rîsului isteric. Continua să o însoțească la tot felul de vizite şi spectacole neinteresante, peste tot unde ea îşi etala cu aroganță gulerele albe bine apretate, rochiile fără haz, cîrlionții răsuciți cu drotul. Se despărțeau în fața casei, solemni, pîndiți din spatele obloanelor de un moşneag îmbrăcat în verde. Mia îi întindea degetele reci cu un surîs care oscila între farmec şi înțelepciune: „Uite, a trecut încă o zi. Sîntem mulțumiți de noi? Oare nu puteam realiza mai mult?”

Cînd o invitase la el acasă, replicase cu naturalețe: „Nu înainte de a mă numi doamna Ionescu. Consider virginitatea femeii drept garanția supremă a fericirii în căsnicie”. Inginerul izbucnise în rîs: „Eşti chiar atît de sigură că vreau să mă însor?” „Fireşte! Am toate calitățile pe care le poate pretinde un bărbat cu bun-simț.”

„Norocul meu că n-am avut bun-simț”, rînji inginerul.

După trei săptămîni o cunoscuse pe Doina. Doina cu părul decolorat ca o flacără de argint, cu ochii vineții, cu rochii negre strîmte şi

mîneci largi, cu poşetele ei din mărgele şi antilopă unde încăpeau pudriera, batonul de ruj Burnt Sugar, o sticlă plată de whisky şi fiolele de morfină. Doina...

— Ați spus ceva?

Şerbănică Miga se ridică greoi. Obrazul de obicei roşu bătea acum în violaceu:

— Aş vrea să beau un pahar cu apă.

— N-am nimic împotrivă cu condiția să vi-l aducă doamna, zîmbi Ionescu.

Florence îşi strîmbă buzele.

— Ei asta-i! N-o să-mi dai dumneata dispoziții la mine în casă!

— Mă rog, rîse tînărul. Domnule Miga, deocamdată răbdați.

Melania Lupu se ridică vioaie.

— Mă duc eu, dacă-mi permiteți.

În bucătărie zgomotele din pivniță se auzeau mai limpede. Bătrîna clăti un pahar, îl umplu şi-l aşează pe o tăviță. Ochii îi străluceau.

Băieții sînt harnici, şopti. În general, trebuie să recunoşti că nu te-au dezamăgit. Ce mai încolo şi-ncoace, draga mea, dă-mi voie să te felicit. Planul tău se dovedeşte ad-mi-ra-bil! Îți țin pumnii pe mai departe.

Se întoarse în sufragerie ducînd tăvița cu amîndouă mîinile. Lumina din priviri se stinsese. Ochii semănau din nou cu două albăstrele presate de mult într-un album.

CAPITOLUL 4 - O INTERVENȚIE NEPREVĂZUTĂ

Scarlat lăsă lopata şi aprinse o țigară. Nu-şi mai simțea palmele, cămaşa udă i se lipea de umeri şi şale. Dascălu se răsuci rîzînd.

— Ai obosit?

— Nu cine ştie cît. Adevărul e că m-am dezobişnuit... Pe vremuri, sînt ani de-atunci, descărcăm un vagon de cartofi fără efort.

Tăcu. În fața ochilor îi jucau un soare galben ca un măr de aur, o grădină cu portocali şi rododendroni. Hamalîc în port... Schimb de focuri cu sticleții... Fuga... Noaptea o petrecea într-o grotă răcoroasă. Lucia purta bluze subțiri în care sînii i se zbăteau ca nişte iezi. Mirosea a iarbă şi a sudoare curată. De pe mindirul lor se vedea luna, un imineu delicat spînzurat pe cerul străveziu.

Dascălu izbi cu sete. Pămîntul uscat avea o culoare gălbuie cu dîre cenuşii.

— Ştii, am impresia că ne antrenăm.

Scarlat îşi ridică ochii. Clipi mărunt.

— Nu înțeleg...

— La ocnă tot chestii din astea faci...

Umerii i se zguduiau de rîs. Căruntul îl măsură lung.

— Eşti un om ciudat.

— Bineînțeles. Încetă brusc să rîdă: Alții spun că sînt țicnit, dar nu-i adevărat. Sînt doar un tip interesant.

— Aşa m-am gîndit şi eu, spuse moale Scarlat. Ai stat mult la pîrnaie?

— Un an şi zece luni. Pînă m-am plictisit. Erau tot felul de indivizi pe-acolo care mă dezgustau. Nu făceau de mine...

— Fireşte... Cum ai reuşit să-i fentezi?

— M-a ajutat un prieten. Behăi: A fost grozav. Ca-n filme!

Îşi strîmbase gura emițînd sunete şuierate, sărea dintr-o parte în alta, ducea arma la ochi, gesticula aşa cum fac copiii cînd recapitulează scene tari. Scarlat strivi țigara sub talpă şi apucă lopata. Observă în doi peri:

— Ai avut noroc.

— Şi ce noroc! Fără Dincă însă nu făceam nimic... El e cel mai bun prieten al meu. Rîse ca de o glumă bună: îmi zice „tembelul”, dar ştiu că n-o gîndeşte cu adevărat. Pricepi?

— Bineînțeles.

Lucrară un timp în tăcere. Îşi scoseseră cămăşile. Sudoarea le lustruise torsurile goale, păreau turnați în bronz, lumina chioară de mu-

cegai învăluia totul într-un abur umed. Scarlat trăi pentru cîteva clipe un sentiment acut de ireal, imaginile se diluau. Dascălu îl atinse cu degetul. Zîmbea cu ochi strălucitori, iar trăsăturile destinse îşi pierduseră linia bruscă.

— Nu-mi place să fiu singur. Vrei să fii prietenul meu cel mai bun?

Căruntul îşi coborî pleoapele şi înfipse adînc lopata în pămînt.

*

Florence Miga aruncă o privire furişă spre inginer. Ionescu fuma cu ochii pierduți undeva, printre fleacurile de pe bufet: o fotografie mică înrămată, un crucifix de fildeş, mărgelele albastre pe care le purtase de dimineață, ochelarii de lectură ai lui Şerbănică.

„Un bărbat frumos", gîndi şi-i păru brusc rău că nu mai e tînără. Pe vremuri ar fi gustat aventura asta, i-ar fi plăcut să facă o pasiune, neconvenabilă, pentru brigandul cu păr şi ochi negri, să se compromită de dragul lui, să-i scandalizeze pe toți, pe Şerbănică, pe Ioniță, pe Melania, pe aceia care o priveau acum de pe pereți ori nu puteau s-o privească, prizonieri în albumul cu catarame de argint.

— Prea tîrziu, şopti. Totul vine prea tîrziu. Mai bine niciodată decît prea tîrziu.

Şerban Miga tresări.

— Ce-ai spus? Da, e tîrziu.

— N-am să mai prind autobuzul la întoarcere, scînci Melania Lupu.

Florence interveni răguşită. Glasul venea ca după plîns.

— Iei un taxi! Spectacolul ăsta merită toți banii.

Melania o măsură curioasă şi doamna Miga încercă să-i distragă atenția. Se întoarse spre Dragu:

— Tu ce-ai amuțit aşa?

Profesorul se fîstîci. Îşi pipăi buzunarele zîmbind nesigur.

— Am impresia... În sfîrşit, n-are nici o importanță...

— Vorbeşte! Ce e?

— Cred... Cred că am pierdut porte-feuilles-ul.

— Extraordinar! exclamă Şerbănică, brusc înviorat. Cum se poate?

Se dădea în vînt după senzațional, în măsura în care îl putea contempla din spatele perdelelor. Comenta ore întregi cel mai mic fleac, cît de cît ieşit din comun, adora să citească în pat, sub plapumă ascultînd urgia de afară, viscol ori furtună, despre catastrofe petrecute la celălalt capăt al lumii sau mai aproape, dar dincolo de gărduleţul din piatră şi fier forjat, dincolo de paharul cu apă de pe noptieră în care ținea proteza.

— Cîți bani aveai la tine? se interesă Melania Lupu.

— Vrei trei sute...

— Oh! E o sumă importantă.

— Da... Trebuia să-mi scot nişte haine de la croitor.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Vezi-ți de treabă! În viața ta n-ai rătăcit un singur ac de gămălie. Cine ştie unde l-ai fi pus şi ai uitat.

— Nu, Florence, replică timid profesorul, de astă dată sînt sigur că l-am pierdut.

— Precis! Poți să-ți iei adio! Şerbănică Miga tăie aerul cu palma: L-ai pierdut ori ți l-a furat cineva. E plin oraşul de bandiți!

Se întrerupse brusc, roşu la față. Ionescu zîmbi.

— Continuați, vă rog. N-avem nici o legătură cu povestea asta. Probabil o firmă concurentă...

Florence îşi umezi buzele: „Ce zîmbet are puşlamaua!" Îl amintea pe Drăghici, avocatul. Se uita la ea cum dansează pe masă şi zîmbea la fel. Era tînără şi nebună, îngrozitor de tînără şi de nebună, inima petrecerilor. Bătea step, avea un costum de spaniolă şi castaniete, îi plăcea să cînte jazz la pian."Nevastă-mea are gusturi exotice. Ştiți, sîngele italian..."

Se uită la bărbatul său şi mototoli fața de masă cu un gest crispat: „Hm, idiotul!" Simți dintr-o dată nevoia să plîngă şi se ridică.

— Unde vă duceți, doamnă?

— Mă doare capul. Vreau să iau un antinevralgic.

— Stai, draga mea! Melania Lupu scotoci în buzunar şi îi întinse o pastilă albă, învelită în celofan. Un medicament belgian. Ceva extraordinar!

O privi zîmbind cum înghite tableta, ocolindu-i ochii albaştri, de gheață.

„E un laxativ, dar n-are importanță. Trebuie doar s-o împiedici, draga mea, să se îndepărteze de masă. Florence a fost de cînd o cunoşti violentă, incapabilă să se abțină de la vreo nesăbuință. Cînd îi căşunează ceva nu poți să i te împotriveşti. Iar privirea ei nu-mi place. Nu-mi place deloc. Fără îndoială pune ceva la cale. Te rog, Melania, fii cu ochii în patru."

— Ai să vezi, după cîteva minute o să te simți cum nu se poate mai bine.

Miga se uită îngrijorat la nevastă-sa.

— Mi-e teamă să nu fi răcit. Ştii ce greu ți-ai revenit după gripa de anul trecut. Se adresă celorlalți: Umblă cu capul gol, iese transpirată pe balcon, nu vrea să pună un chilot mai gros. Vara cel puțin n-are nimic pe dedesubt...

Ioniță Dragu roşi violent şi întoarse capul. Florence scrîşni:

— Eşti penibil!

— Dar, draga mea... Şerbănică clipea buimac: Nu văd ce te vexează! O ştim cu toții, ai fost totdeauna o cochetă. Splendid, numai că trebuie să te îngrijeşti. La urma urmelor, un chilot cu picioruş... Spune tu, Ioniță, găseşti ceva degradant în asta?

— Taci! țipă doamna Miga apucînd o scrumieră de marmură. Taci! Înțelegi să taci?!

Melania Lupu o măsură cu ochi micşorați.

„Ce se întîmplă cu Florence?"

Raul Ionescu o examină pe doamna Miga, dus pe gînduri.

„Ce ciudat! Are exact ochii Doinei... Acelaşi albastru de oțel, aceeaşi patimă..." Îşi scotea rar ochelarii cafenii cu rame grele. Pe stradă lumea întorcea capul după ea. O apariție stranie, plutind absentă, alunecînd ca o nălucă pe lîngă ziduri. Trupul îngust, înfăşurat în voaluri, părea de fum. În magazine, în troleibuz, într-o sală de aşteptare oamenii îi vorbeau în şoaptă. Un act reflex de care nu-şi dădeau seama.

„Mă întreb ce ai tu adevărat, Doina, în afară de whisky şi morfină."

„Destul şi atît. În fond, ce te supără?”

„Totul e construit, artificial, fals. Voaluri, cearcăne, plete de stafie. Un mister calp, gratuit...”

„N-aş fi zis că-ți displace...”

„Ai dreptate... Poate că ăsta e şarmul tău. Eşti atît de artificială, atît de strident şi agresiv artificială, încît în cele din urmă devii autentică.”

„Un paradox?”

„Probabil. Hai să bem ceva!”

Doina scosese din poşetă o fiolă de morfină ridicînd-o în zare. Avea o mînă descărnată, cu degete lungi şi unghii vopsite în verde.

„Nu încerci o chestie din asta?”

„Nu.”

„De ce?”

„N-am impresia că m-ar face mai fericit. E destul să mă uit la tine.”

„Cît poți fi de burghez.

„Statutul politic mă lasă rece atît timp cît mă simt bine.”

Şi după aceea, într-o seară... Ah, serile de octombrie ude, fără lumină, cînd nu aştepți nimic, nici măcar un telefon, cînd acele ceasornicului tricotează kilometri de plictiseală, într-o astfel de seară, spărsese prima fiolă. Mai tîrziu învățase să şi-o inoculeze singur. Fără vată şi spirt, în WC-uri publice, direct prin stofa pantalonului. Cam peste un an, Doina se căsătorise cu un inginer din Elveția şi părăsise țara. Cineva, o cunoştință

comună, îi arătase o fotografie primită recent din Lausanne. Ionescu izbucnise în rîs.

„Nu-i lipsesc decît aripioarele.”

Părea un îngeraş, îmbrăcată în alb, cu o față pură, imaterială şi bucle lungi englezeşti, tot de argint, alunecînd moale pe gulerul de dantelă.

„Nu-i seamănă deloc.”

Celălalt se grăbea. Băgase fotografia în buzunar ridicînd din umeri.

„Probabil se poartă neprihănitele pe-acolo... Mai dă-mi un telefon cînd ai timp.”

Inginerul îşi trecu degetele peste pleoape. În pivniță zgomotele încetaseră.

*

Nucu Scarlat ținea lopata într-o mînă, cu cealaltă se încheia la cămaşă. Obrajii îi erau acoperiți de o crustă cărămizie, părul năclăit devenise cenuşiu.

— Cum merge? întrebă Ionescu ridicîndu-se.

— Greu, dar pînă la urmă îi dăm de capăt. Aruncă o privire spre bătrîni: Aici?

— Linişte.

— Perfect. Du-te! Peste o oră îl schimb pe cretin.

— Se descurcă?

Scarlat rînji.

— Are antrenament.

— Şi fluturele? I-a simțit adierea?

— O s-o simtă, n-are încotro. Îşi umezi buzele arse: Aş bea ceva tare, dar bănuiesc că ăştia n-au decît ceai de muşeţel.

Melania Lupu se aplecă vioaie şi scoase din poşetă o sticluță.

— Dați-mi voie, domnule, să vă ofer puțin rom. L-am cumpărat pentru o baclava pe care aveam de gînd s-o prepar mîine.

Căruntul o examină nedumerit. Bătrînica părea încîntată, avea ochi lucioşi, nevinovați şi surîdea blînd.

Luă sticla mulțumind răguşit. Melania se înclină politicoasă.

„Te-ai gîndit foarte bine, draga mea. Cine nu ştie că pe bărbați îi stimulează o picătură de alcool.”

Scarlat desfundă sticla cu tirbuşonul de la briceag şi luă o înghițitură lungă. Din pivniță străbătea monoton zgomotul tîrnăcopului. Florence Miga îşi prinse tîmplele în mîini apăsîndu-şi pleoapele. În curînd degetele i se umeziră.

*

Umbrele li se proiectau pe zid. Dascălu îşi alungă şuviţele din ochi şi începu să rîdă:

— Parcă am fi patru...

Inginerul îl privi surprins.

— Nu înţeleg... A, da! Dacă eram patru era mai bine. Aici ne trebuia dinamită, nu lopeţi.

— Eu nu mă simt deloc obosit. Atît că mă plictisesc.

— Nu prea am conversaţie, rînji Ionescu.

Cîrnul dădu din cap.

— Mă enervează să fac ceasuri întregi acelaşi lucru. E monoton.

— Lasă că scăpăm repede! După ce ajungem la canal, peisajul începe să varieze.

Continuară să sape un timp în tăcere. Inginerul se oprea din cînd în cînd şi trăgea o ţigară. O lăsa apoi pe treapta de ciment şi fumul subţire se ridica singur, ca de pe un mosorel. Dascălu îngîna un cîntec fără melodie, un lălăit întrerupt ici-colo de cuvinte fără sens: aripi, copaci de aur, pasărea cea crudă.

— Îţi place?

— Ce? întrebă absent Ionescu.

— Poezia.

— N-ai treabă!

— Pot să compun şi alta. Nu mă satur niciodată de poeziile cu fluturi albaştri.

— Am băgat de seamă.

Şi se întrebă din nou ce caută aici, în pivniţa întunecoasă, scociorînd pămîntul alături de un nebun. Dascălu începu din nou să improvizeze versuri, pe urmă o lăsă baltă. Ionescu întoarse capul.

— Ce s-a întîmplat?

— Prima parte e mai grea. Nu-mi iese întotdeauna. Ascultă... Tu ce-ai să faci cu banii?

Raul Ionescu îşi ridică bărbia. Părul scurt îi cădea peste frunte, iar ochii maliţioşi rîdeau.

— Am să-mi cumpăr un harem.

Celălalt îl măsură năuc.

— Un harem?! Ce să faci cu el?

— La asta încă nu m-am gîndit.

— Hm, eşti un tip ciudat. Eu cel puțin ştiu. Am să clocesc fluturi uriaşi, cu aripile colorate. Adică albastre cu pete roşii.

— O să fie formidabil.

— Bineînțeles. Numai să izbutesc.

— La urma urmelor, unde nu-ți iese figura mai tragi cu pensula o bulină roşie. Nu se cunoaşte.

Dascălu behăi.

— Ce idei caraghioase ai! Îşi duse degetul la frunte: Eşti cam țicnit, nu?

— Cred că da, mi se trage din familie.

Figura cîrnului se întristă.

— Îmi pare rău... La mine, doar tata a stat la balamuc. Eu am avut noroc, semăn cu mama.

— O femeie de nădejde, presupun.

— Oho! în fiecare dimineață se urca într-un salcîm şi dădea din mîini.

— Se credea avion?

Cîrnul hohoti.

— Acum îmi dau seama că eşti țicnit de-a binelea. Făcea mişcare în aer liber. Aşa-i recomandase doctorul.

— Înțeleg...

— Cînd veneam de la liceu o ajutam să coboare.

— De ce? Nu încăpeați amîndoi?

— Ei asta-i! Doar trebuia să stăm la masă.

— Aha! Ai terminat liceul?

— Am şi bacalaureatul. Voiam să mă înscriu la Politehnică.

— Şi?

— Într-o zi, chiar înainte de examen, au venit la mine nişte tipi. M-au rugat să-i ajut într-o chestie, să le deschid o casă de bani. Ți-am

spus că mă pricep! Era aniversarea individului şi se gîndiseră să-i facă o surpriză.

— Care individ?

— Pricepi greu, ce mai! Individul care avea cheile, adică proprietarul. Eu mi-am făcut treaba şi am plecat. A doua zi m-a umflat Miliția.

— Te-au turnat ăia?

— Da. La proces, avocatul spunea că sînt nebun, aşa, de kiki, dar eu n-am fost de acord. Ieşi compromis dintr-o chestie ca asta.

Inginerul oftă. Apucă tîrnăcopul şi izbi cu nădejde. Simți o durere surdă în lungul brațelor ca şi cum un obstacol solid i-ar fi întors lovitura. Se lăsă în genunchi. Sudoarea i se prelingea pe lîngă tîmple, ochii îl usturau. Dascălu se aplecă.

— Ce-i?

— Dă-mi lampa! Mda... Asta e! Am ajuns la canalul colector.

*

Lîngă Scarlat, un ceas mic, îngropat într-un cub de email, arăta ora 9. Şi-l consultă instinctiv pe al lui. O diferență de cîteva minute. Bătrînii rămăseseră în jurul mesei, crispați, cu chipuri trase şi livide. Şerbănică Miga adormise cu fața sprijinită în pumni. Capul alunecase şi obrazul tras într-o parte îi descoperea proteza. Figura dolofană părea că rînjeşte. Semăna cu idolii graşi, de porțelan, aşezați turceşte. Aceeaşi expresie de imbecilitate rafinată şi vicleană.

Melania Lupu zîmbea. Zîmbetul se încrucişa cu un altul ascuns în dantelele evantaiului. Nu-l vedea nimeni şi se bucura. Buzele se mişcau mut.

„Va fi a ta, fetițo! Nu cunosc pe nimeni care să aibă un drept mai mare. Ai luptat pentru ea şi trebuie s-o cîştigi. Vei mîngîia din nou grumazul acela alb, plin de viață.”

Mîinile îi tremurau uşor şi le ascunse la subsuori.

„Eşti nepermis de emoționată, draga mea, acum cînd totul depinde numai de lu-ci-di-ta-tea ta. In fond, nu-ți cer mare lucru. Să te stăpîneşti şi... da, să fii pe fază, cum spun băieții aceia din pivniță.”

Luă o bomboană uitîndu-se pe furiş la doamna Miga. Femeia privea încremenită peretele din față. Ioniță îşi apropie scaunul şoptindu-i cu buzele tremurînde:

— Aş vrea să fac ceva pentru dumneata, Florence. Îmi dau teama prin ce treci...

Melania Lupu înghiți repede crema de ciocolată. Plescăiala lipicioasă cu gura închisă o împiedica să audă.

„Ah! Devine captivant. Te pomeneşti că Ioniță s-a hotărît în sfîrşit să-şi facă declarațiile. Aşteaptă de 40 de ani...”

— Trebuie să ştii... Profesorul îşi căuta cuvintele: Orice s-ar întîmpla, sînt aici, alături de dumneata...

Doamna Miga îşi descleştă dinții:

— Ce să se întîmple? Peste o oră sau trei, ăştia or să plece şi totul va fi ca înainte.

— O spui... N-aş vrea să mă înțelegi greşit, e o impresie, o spui ca şi cum ți-ar părea rău.

— Probabil că nu te înşeli.

Ioniță Dragu tresări surprins. O privi cîteva clipe şi începu să zîmbească.

— Ți-a plăcut totdeauna să pari cinică, Florence, dar eu te cunosc, te cunosc bine. Şopti: Ții minte, atunci cînd mi-ai

permis să te însoțesc pînă acasă... 1934... 5 mai. Ieşisem împreună de la doamna Stavropol. Pe Jianu, înfloriseră trandafirii. Ai rupt unul roz şi-i sorbeai petalele... La despărțire, mi l-ai înfipt în butonieră... Ştii, Florence... să... sărutarea aceea n-am uitat-o niciodată. A fost lucrul meu cel mai de preț.

— Femeia întrebă gîtuit:

— Crezi că-mi fac bine poveştile astea?

— Iartă-mă... Mi-am închipuit că atunci cînd... În sfîrşit, cînd nu poți privi înainte, te desfeți cu ce ai lăsat în urmă. Mulți ani am crezut că din cauza lui Şerbănică... Nu, nu i-am vrut răul niciodată. L-am pizmuit doar. Astăzi, dumneata şi cu el... E tot ce mi-a mai rămas. Toată viața mea s-a adunat în...

Brusc, ceva negru, viu, le țîşni de sub picioare, sări peste ei cu un urlet lugubru apoi dispăru sub bufet.

Doamna Miga scoase un țipăt şi sări în picioare. Scarlat trase piedica revolverului.

— Ce s-a întîmplat?

— Doamne Dumnezeule! bolborosi Melania Lupu. Nu vă speriați, e prietenul nostru Mirciulică.

Florence se prăbuşi în scaun cu mîna la inimă. Ioniță Dragu îşi înghiți greu saliva.

— Ce caută aici?

Melania îşi strînse jacheta ofensată.

— Am avertizat-o pe Florence că e gutunărit. Nu puteam să-l las singur acasă.

Doamna Miga şuieră:

— Ştiam că eşti cretină, dar ca să vii cu animalul în poşetă şi să te joci de-a stafiile cu el, la asta nu mă mai aşteptam!

— În primul rînd, Mirciulică nu e animal! Acolo unde se găseşte loc pentru mine, trebuie să se găsească şi pentru el. În al doilea rînd, s-a trezit singur, nu i-am făcut nimic. Oricum, mă insulți pentru a doua oară şi, crede-mă, nu sînt obişnuită. Poți să fii sigură că din clipa aceasta eu nu-ți voi mai adresa un singur cuvînt.

Întoarse capul ascunzîndu-şi lacrimile. Scarlat îşi pipăi pulsul.

„50... 55... 60... Încă e bine! Unde am picat, domnule! Ala de jos cu fluturii, ăştia...”

În aceeaşi clipă se auzi soneria.

Scarlat se ridică iute. Silueta suplă, abia încovrigată, redevenise arc. Privi încordat spre bătrîni.

— Mai aşteptați pe cineva?

Şerbănică Miga se trezi brusc. Întrebă articulînd încleiat:

— Cît e ceasul?

Soneria zbîrnîia lung, agasant.

— Aşteptați pe cineva? repetă căruntul.

Doamna Miga îşi luă mîinile de pe frunte.

— Nu. Du-te tu, Ioniță, să vezi... Am impresia că sînt înşurubată în scaun.

Profesorul se ridică nesigur, căutînd ochii lui Scarlat. Bărbatul părea descumpănit.

— Ce se întîmplă?

În pragul bucătăriei apăruse Raul Ionescu. Era murdar şi transpirat, dar ochii-i străluceau de satisfacție.

— Sună cineva la uşă, şopti căruntul.

Doamna Miga oftă.

— O greşeală probabil.

Scarlat îşi muşcă buzele.

— Trebuie totuşi să ştim... Domnule Miga, uitați-vă dumneavoastră prin vizor, dar nu deschideți.

Se auzeau bătăi în uşă.

— Un tip nervos, observă inginerul. Nervos şi încăpățînat.

Bătrînul Miga se întoarse în vîrful picioarelor. Avea o expresie buimacă.

— E un bărbat. Cineva pe care nu-l cunosc.

— Foarte bine, conchise Raul Ionescu. Nu deschideți!

— Cînd te gîndeşti... Melania Lupu mîngîia coada motanului cu gesturi delicate. Părea să se adreseze exclusiv lui Mirciulică. Dacă e o persoană perseverentă, poate să ne țină aşa pînă dimineață. Ce agasant! Cum nu înțelegi, dragul meu? A văzut lumină.

Scarlat îşi muşcă buzele.

— într-adevăr, şopti, a văzut lumină... Întrebați-l ce vrea, dar nu-l lăsați să intre.

Îşi luă arma şi se ascunse în nişa ferestrei. Ionescu trecu de partea cealaltă a uşii. Se lipi de un bufet înalt. Melania Lupu ținea pleoapele coborîte.

„Un mic ghinion, draga mea. De cînd o vizitezi pe Florence, nimeni nu v-a deranjat la asemenea oră. Te rog, nu-ți pierde capul! S-ar putea totuşi să nu fie nimic...”

Îşi făcu o cruce cu limba în cerul gurii şi suspină.

Şerbănică Miga trase zăvorul.

Un bărbat tînăr surîdea în prag. Chipul rotund avea o expresie veselă, părul blond cădea moale pe frunte şi la ceafă.

— Greu mai deschideți, oameni buni! Credeam că ați plecat deacasă. Dacă nu vedeam lumină...

— Aşa e, aşa e... Şerbănică Miga îşi umezi buzele: De fapt, pe cine căutați?

Îşi agita silueta bondoacă, încercînd să taie orice privelişte spre interior. Antreul era minuscul şi doar o arcadă fără uşă îl despărțea de sufragerie.

— Sînt şofer pe getax... Ochii scormoneau peste umărul bătrînului. Am adus aici acum două ore un domn.

Ioniță Dragu tresări şi ridică brusc gîtul. Semăna cu un cocostîrc speriat.

— Da, probabil, se auzi glasul lui Miga. Avem oaspeți... Hm, puțini de tot.

— Poate vreți să-l chemați. Un domn slab, mai în vîrstă. Făcu cu ochiul: A uitat ceva la mine.

Profesorul se răsuci spre Scarlat care înclină capul.

— Pe dumneavoastră vă caut! exclamă încîntat şoferul. N-ați pierdut nimic?

— Portmoneul. Probabil că atunci cînd am plătit...

— Exact. Noroc că a băgat de seamă clientul următor. Un tip pe care l-am luat de la Armenească. Am vrut să mă întorc imediat, dar după aia am avut o cursă în Drumul Taberei şi alta tocmai în Berceni, pe lîngă Spitalul 9.

— Ca să vezi! Nici nu mai speram.

— M-am gîndit că e cam tîrziu dar...

— Ai procedat foarte bine. Aş vrea să-ți mulțumesc într-un fel pentru amabilitatea dumitale.

Încercă să-i strecoare o hîrtie de 25 de lei. Şoferul se feri rîzînd.

— Lăsați! Dacă se poate, aş vrea un pahar cu apă.

Pe masă strălucea încărcătorul uitat de inginerul Ionescu. Sprîncenele i se arcuiră.

Scarlat părăsi ascunzătoarea.

— De ce nu-l poftiți înăuntru, domnule Dragu? E un tip onest! Merită cu prisosință recunoştința dumneavoastră.

CAPITOLUL 5 - TENTATIVĂ DISPERATĂ

Şoferul îşi bălăngănea mîinile privind rătăcit în jur. Bătrînii uitau speriați fără să scoată un cuvînt. Melania Lupu clipea ca şi cum o lumină prea puternică i-ar fi supărat ochii.

„Eşti îngrozitor de neatentă, fetițo! Ar fi trebuit să-ți dai seama de la început că tînărul acesta poate observa încărcătorul.

Şoferul îşi umezi buzele:

— Nu pricep...

— Ai priceput, băiete! Ai priceput foarte bine, rînji Raul Ionescu. Acum o să le ții puțină companie dumnealor. Aşa se întîmplă cînd eşti prea perspicace.

— Sînt în timpul serviciului, domnule. Maşina a rămas afară... Trebuie să plec!

— Uite care-i chestia, interveni Scarlat. Avea figura posomorîtă, colțul buzelor îi zvîcnea. Ai văzut drăcia asta de pe masă şi nu mai putem să-ți dăm drumul. Ghinionul dumitale şi al nostru. Probabil eşti gata să-mi dai cuvîntul de onoare că o să uiți toată povestea, dar eu sînt unul din capsomanii ăia care rumegă cinci zile o idee fixă. Şi ideea mea fixă de acum e că trebuie să rămîi aici. În consecință, fii cuminte băiatule, fă conversație cu dumnealor sau dă-te cu capul de pereți şi peste două ore eşti liber.

Din bucătărie se auzi un zgomot precipitat de paşi şi după cîteva clipe apăru Dascălu. Îl prinse pe Scarlat de mînecă şi țipă enervat:

— M-ați luat de tîmpit!? Stau acolo singur de o jumătate de oră. A! Înțeleg! Acum înțeleg!

Părea iritat la culme şi gesticula dezordonat ca o pațachină.

— Mîinile sus! Toată lumea!

Căruntul îl privi fix. Maxilarele îi jucau sub piele.

— Linişteşte-te, dragul meu.

— Gura! Cine-i individul?

— A adus portmoneul domnului Dragu şi l-am poftit înăuntru. Aşa e politicos...

— Te împuşc, ticălosule! Te-am făcut prietenul meu şi te porți ca un porc! Pe toți vă împuşc!

Plimbă revolverul de la vinul la celălalt. Scarlat ridică încet mîinile deasupra capului. Pe buzele inginerului zîmbetul înghețase. Şerbănică Miga se lipise de zid. Nu îndrăznea să clipească.

Brusc, chipul cîrnului se lumină. Abandonă arma şi începu să rîdă cu sughițuri:

— V-am tras o sperietură bună, nu-i aşa? Se uită la Scarlat: Spune drept dacă nu te-ai speriat!

— Bineînțeles, m-am speriat grozav.

Respirau precipitat, sudoarea le aluneca pe obraji.

— Ascultă, se interesă încet inginerul Ionescu, înainte n-ai fost cumva gardian la balamuc?

Scarlat îl privi iute şi tînărul amuți.

— E ora 10. 30, domnilor.

Melania Lupu se ridicase ținînd în mînă poşeta deschisă din care ieşea capul lui Mirciulică.

— Ei şi?

— Aş vrea, declară senină, să mă duc acasă. A fost o zi obositoare, cred că sînteți de acord cu mine. M-am gîndit...

Scarlat o întrerupse iritat.

— La ce v-ați gîndit?

— De vreme ce domnul şofer este aici, iar maşina se află în strada, alături, m-ar putea conduce pe mine pînă acasă. După aceea s-ar întoarce...

Ionescu izbucni în rîs.

— Şi asta-i întreagă! Ce casă, domnule!

— Senilă, opină Scarlat mîrîind.

— Stai jos, Melania, o rugă Şerbănică Miga, Am să-ți explic eu despre ce e vorba.

Bătrîna alunecă în fotoliu. Începu să plîngă.

— Nu pricep ce se întîmplă astă-seară. Toată lumea mă insultă.

Simți privirea fixă a doamnei Miga şi-şi ascunse obrazul înlăcrimat în batistă.

„N-au înțeles! Un getax abandonat în fața casei atrage atenția. Trebuie să le-o sugerezi altfel, draga mea...”

*

Se priveau în tăcere. Ochii şoferului poposeau clipe lungi asupra fiecăruia, cîntăreau obiectele, masa cu cărțile răvăşite printre farfurioarele murdare de cremă, se întorceau la arma din mîna lui Scarlat. Încerca să se dumirească, să desluşească ceva din toată întîmplarea aceasta neobişnuită, să reconstituie evenimentele la care nu participase.

Melania Lupu îl examina pe furiş prin grila degetelor sprijinite de frunte. Molfăia o bomboană suspinînd.

„Inutil te consumi, draga mea. Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu aveai cum să prevezi incidentul. Florence are dreptate. În toată viața lui, Ioniță n-a pierdut nici măcar un ac. Te rog să nu te indispui! Vei fi de zece ori mai atentă, dacă va fi nevoie, chiar de o sută de ori.”

Surprinse privirea şoferului şi-i zîmbi luminos. Părea tînăr tot — pînă în 25 de ani — şi pe figură i se întipărise o expresie încăpățînată.

„Asta-i din cauza bărbiei, draga mea. Şi-a repezit-o înainte ca un buldog.”

Îi veni să rîdă. Florence Miga îşi ridică sprîncenele: „Melania s-a smintit! A fost ea ce-i drept totdeauna capie, dar acum parcă a luat-o razna rău”.

Bătrîna netezi mecanic fața de masă şi întîlni mîna profesorului care tresări puternic. Nu-şi putea lua ochii de la Dascălu. Chinuia maimuțica de pluş trăgînd-o de urechi şi de coadă. Brusc, se plictisi, îi scoase limba şi veni lîngă Scarlat.

— Cine rămîne să-i păzească pe ăştia?

— Eu. Ionescu lărgeşte gaura, vă puneți măştile şi...

Vorbeau în şoaptă. Dascălu behăi:

— Ce-ar fi să ne tragă clapa?

— Adică?

— Să ajungă la muzeu şi s-o şteargă.

— Nu, nu cred.

— Ai dreptate. Ştii, mi-ar fi plăcut să intrăm împreună.

— Şi mic, dar nu se poate. Inginerul e tînăr, o să reziste mai bine.

Cîrnul îl măsură dintr-o parte.

— Da, eşti cam bătrîn. Ți-ar fi greu în canal.

— Destul de greu. Voi doi o să vă descurcați de minune, sînt sigur.

— Abia aştept! Rămase pe gînduri. Şi Ionescu e destul de cumsecade.

— Bineînțeles.

— Păcat că-i cam nebun. Ştii ce mi-a spus? Toate neamurile lui stau la ospiciu.

Doamna Miga se aplecă peste masă.

— Sînteți amabil să-mi dați o țigară?

Şoferul înclină capul şi se căută în buzunarele hainei de piele. Scoase pachetul şi i-l întinse. Femeia trase fumul inhalîndu-l pînă în adîncul plămînilor. Bărbatu-său o măsură stupefiat.

— Dar Florence... Ştii că nu-mi place să te văd fumînd în societate...

Doamna Miga îi aruncă o privire iute articulînd mut cîteva cuvinte. Melania Lupu roşi violent şi-şi coborî pleoapele.

Inginerul intră zîmbind.

— Gentlemeni, drumul e liber! Cine merge cu mine?

— Eu. Scarlat stă de caraulă.

— Perfect.

— Ah!

Tresăriră toți. Omul îşi izbea fruntea şi obrajii cu palmele.

Ionescu îi prinse mîna.

— Ce s-a întîmplat?

— Fluturele! Dascălu jubila, continuînd să se pălmuiască. A sosit fluturele meu albastru! I-am simțit aripile.

— Slavă Domnului, oftă Nucii Scarlat. Vezi numai să nu-l omori.

Melania Lupu era atentă, dar nu desluşi nici un cuvînt din şoaptele celor trei. Inginerul şi Scarlat trecură în bucătărie. Dascălu îi asigură că a înțeles, clătinînd din cap, şi trase piedica revolverului. Rămas singur se plictisi repede.

— Care din voi ştie o poezie?

Bătrînii se priviră contrariați. Cîrnul ridică arma plimbînd-o de la unul la celălalt.

— Mai repede! Cel mai mult îmi plac poeziile cu fluturaşi. Număr pînă la trei...

— Poate ne spui dumneata una, îndrăzni profesorul Dragu.

— Țțț! La urmă! Se apropie cu arma de şofer: Hai, începe tu! Unu... doi...

Omul scrîşni. Ținea pumnii încleştați pe genunchi. Dascălu începu să se joace ostentativ cu revolverul.

— Cred că aş putea încerca eu, interveni cu un glas de cintezoi Melania Lupu. Dar mi-e teamă că am să vă dezamăgesc.

Florence rămase cu gura căscată.

„Sfîntă Fecioară! Am trăit o viață alături de ea, ne ştim din primară şi habar n-am avut că-i total smintită, săraca!”

Şerbănică Miga îşi răsuci capul s-o vadă mai bine. Melania Lupu se ridicase într-o poză care, în cărțile ilustrate de acum jumătate de secol, însemna patos şi entuziasm. Ridică o mînă repezindu-şi ochii în tavan şi declară pe un ton cotidian:

— Adevărul e că mi-a plăcut întotdeauna să declam. Colonelul se încuia în baie. A fost un bărbat care nu încerca emoții artistice. Urlă pe neaşteptate: *Cîinele soldatului! Rănit în războaie soldatul căzuse /*

Şi-n puține zile chinuit muri / Departe de-o mamă care-l crescuse / Şi care-l iubi...

În prag, năvăliseră Scarlat şi inginerul. Priveau bezmetici spectacolul. Dascălu avea lacrimi în ochi, aplauda să-şi rupă palmele.

— Pot să-ți spun un singur lucru, şopti inginerul, dacă ştiam că-i aşa diliu, nu luam tramvaiul ăsta!

— Toți sîntem dilii, numai că individul merită şi un premiu. Întoarse capul spre bătrînă: Nici cu baba nu mi-e ruşine!

Melania Lupu continua să recite, răcnind din toate puterile. Obrajii palizi i se umflau ca nişte foaie, ochii îi străluceau inspirați. Ceilalți o ascultau cu inima strînsă. Mirciulică încremenise pe un scaun. Coada încovoiată, rigidă, ridica un semn de întrebare negru.

Scarlat se sprijini de marginea aragazului. Îşi şterse fruntea şi oftă.

— Dumnezeule mare! Încep să cred că ne-am avîntat în larg cu o barcă găurită.

Ionescu rîse. Se uita la cratițele agățate în perete. Cărămizii, cu o ştampilă triunghiulară albă: ideal.

— Cel mult echipajul e beat. Totul merge după program. La fix! Chestia cu şoferul nu putea s-o prevadă nimeni.

Căruntul clătină din cap şi aprinse o țigară. Aruncă chibritul ars în chiuvetă.

— Am emoții... Canalul poate să se înfunde la un moment dat. Să fii atent... Foarte atent.

— Ce vrei să spui?

— Nu-l lăsa nici o clipă în spatele tău.

— Fii serios!

— Ascultă-mă! Scarlat îi puse mîna pe umăr: Dacă face rău pe nebunul, nu ezita!

— Adică?

— Lichidează-l.

Ionescu rîse încetişor.

— Asta bineînțeles după ce deschide drăcia, nu?

Căruntul îl privi țintă.

Dascălu mirosi țeava revolverului apoi dădu din mînă spre Melania Lupu.

— Poți să stai jos. Acum aş vrea să aud un cîntec.

Inginerul îl bătu pe umăr.

— Hai flăcăule! N-avem timp de program artistic.

Lasă-mă în pace! Îşi îndreptă pistolul spre Ioniță Dragu. Începe tu! Ceilalți vin după aia în cor.

— Dar, domnule, profesorul se bîlbîia, tremurînd din toate mădularele, vă rog să mă credeți...

— Mucles!

— Niciodată în viața mea...

Chipul cîrnului se schimonosi. Fixă amortizorul, întinse brațul şi apăsă pe trăgaci. Glonțul se înfipse cu un pufăit uşor lîngă bombeul profesorului. Ioniță Dragu sări ars în picioare. Şoferul mototoli spasmodic fața de masă.

— Ce faceți?! Nu vă dați seama? E cri...

Alt proiectil îi şuieră pe lîngă ureche retezîndu-i cuvintele. Scarlat încercă să intervină:

— Lasă-i în pace. Sînt proşti! Nu ştiu nici un cîntec.

— Ba da! Ba da! Trebuie să ştie! Vreau să-i aud. Să înceapă ăla urîtu'!

Ioniță Dragu abia se ținea pe picioare.

— Ce... să cînt?

— Orice, dar mai repede.

Trase încă o dată. Glonțul perforă mîneca profesorului şi se înfipse într-un tablou cu micşunele. Şerbănică Miga căscă gura să spună ceva, dar se răzgîndi.

— Hai, Ioniță, şopti Melania, vezi că altfel nu se poate. O să te ajutăm şi noi.

Dragu începu să cînte cu privirea în pămînt. Avea o voce jalnică, melodia falsă abia se desluşea.

— *Azi am să-ncrestez în grindă, grindă / Jos din cui acum oglindă...*

— Nu! urlă cîrnul şi trimise trei gloanţe în oglinda veneţiană agăţată deasupra servantei. Ceva mai vesel!

Oglinda plesni. Trei păianjeni uriaşi înotau în apele ei.

„Dumnezeule! gîndi Melania Lupu. Asta aduce nenorocire.”

Scarlat interveni din nou:

— Dragul meu, înţelege-mă, întîrziem...

— Te aşteaptă fluturele albastru, completă fără zîmbet Ionescu.

— Să aştepte! Vreau să cînte şi să danseze. Urîtul o să cînte şi ăsta grasul — îl indică pe Şerbănică Miga — o să danseze.

Florence sugeră cu glas amplu şi ferm:

— *Cînd apari seniorita la geam pe înserat / Curg din plete-ţi petale de crini...*

Ceilalţi scîrţîiau penibil. Vocea Melaniei Lupu tremura nesigură ca un firicel de aţă. Şoferul mormăia nedesluşit. Şerbănică ţopăia lamentabil în contratimp. Lacrimi iuţi îi alunecau pe obrazul dolofan. Ori de cîte ori încetinea ritmul, simţea cum gloanţele îi muşcă rama pantofilor.

— Mai repede, mai repede!

Raul Ionescu îşi umezi buzele: „Unde naiba o fi învăţat să tragă aşa de bine cretinul?!” Îi amintea de precizia circarilor care desenau în cuţite silueta unei femei ţintuite la zid.

Corul continua:

— *Vreau să-mi spui frumoasă Zaraza cine te-a iubit / Cîţi au plîns...*

Şerbănică se învîrtea epuizat. Plîngea de-a binelea şi semăna cu o pasăre beată.

— Mai repede! strigă cîrnul aţîţat. Dă şi din mîini, ce naiba!

Bătrînul se lovea de mobile, gata să cadă. Melania Lupu duse mîna la gît.

„Ce-i drept, asta nu ţi-a mai trecut prin minte, draga mea. La orice te-aşteptai, dar să-l vezi pe Şerbănică făcînd balet...” Se uită la Dascălu.”Ce gusturi fistichii poate să aibă, e nemaipomenit!”

Miga abia mai răsufla. Atinse într-o piruetă urechea motanului care sări pe bufet, dînd jos un maldăr de farfurii. Dascălu ţîşni de pe scaun urlînd.

— A!

Descărcă arma în direcția cotoiului fără să-l nimerească. Gloanțele se isprăviseră şi cîrnul scoase din buzunar alt încărcător.

— Gata! interveni Scarlat, luîndu-i de umeri. Ne-am distrat destul.

Şerbănică Miga se prăbuşi moale pe lîngă perete. Plîngea cu fața ascunsă în palme. Şoferul îi întinse un pahar cu apă. Melania Lupu se aplecă. Şopti sub masă:

— Mirciulică? Hai dragul meu, domnul acela nervos a plecat. Ştii că nu te mint niciodată.

Cotoiul îşi arătă capul mare. Privi circumspect în jur şi-i sări în poală.

Dragu o contempla năuc. Pe neaşteptate, doamna Miga izbucni într-un rîs isteric.

*

Canalul căsca o gură neagră. Inginerul se aplecă încercînd să străpungă întunericul cu lanterna. Mirosea greu, muced, un iz compact din care aveai impresia că ai putea rupe bucăți. Măsură din ochi diametrul.

— Cam 60 de centimetri, aprecie şi îl trecu un frison.

Avea oroare de spațiile închise, visa acoperişuri de sticlă, glisante, verande largi deschise spre mare, cu dale lucioase pe care soarele cade greu, rotund, nestînjenit de ziduri, unde florile se cațără în ciorchini enormi.

„Ăsta-i trage cu fluturaşii, eu cu vegetația tropicală. E bine...”

Dascălu încerca masca de gaze. Urla înfricoşător cum fac de obicei copiii cînd se joacă de-a bau-bau.

— Sînt nostim, nu?

— Fără îndoială.

— O să ne amuzăm grozav. Cînd eram mic, mă tîram de-a buşilea prin curte. Îmi închipuiam că sînt indian sau şarpe, după cum aveam chef.

— Perfect. Ai ajuns să-ți vezi visul cu ochii. Fii atent! Avem de străbătut exact 55 de metri. Pe urmă spargem din nou canalul, săpăm

aproximativ 40 de cm şi ajungem în subsolul muzeului. Cel puțin aşa sper. Trebuie să luăm cu noi tîrnăcopul şi o lopată.

Dascălu se minună.

— Săpăm stînd în coate?

— Asta-i piesa! Îl bătu, zîmbind, pe obraz: Ne descurcăm noi, ai să vezi.

— Sînteți nişte proşti! Dacă-mi spuneați, făceam rost de dinamită.

— Şi aruncai în aer un cartier întreg. Las-o baltă! Hai să fumăm o țigară. N-o să prea avem ocazia după aia.

Îi întinse pachetul. Cîrnul îşi încrețise nasul şi i se vedeau incisivii albi şi lați. Se întoarse spre inginer.

— Ştii ceva? Acolo, sus, dacă voiam puteam să vă omor pe toți. Sînt un trăgător foarte bun.

— Am observat. Mă întrebam chiar unde te-ai antrenat.

— La club. Îmi place tirul.

Ionescu se uită la sanie. În copilărie avusese una la fel. Purta un paltonaş alb de iepure, cu o căciuliță roşie şi peste picioare un pled gros. Îl trăgea maică-sa, o femeie înaltă, zveltă, îmbrăcată mereu în culori închise pentru a-şi accentua suplețea. Îl săruta pe obraji şi-i ştergea urmele de ruj. Totdeauna acelaşi ruj, Michel, nuanța cireşei coapte, în batoane lungi email cu aur.

Dascălu îl privi cu coada ochiului.

— Nu mă întrebi de ce nu v-am împuşcat?

— Am ghicit fără să mi-o spui. Ai o inimă bună.

— Țțț! Se corectă: Adică şi asta, dar mai e ceva...

— Ce?

— Ştii, nu-i bine să mă obişnuiesc. Omor azi şapte, mîine paişpe... Unde o să ajung? Cu țigările am pățit la fel.

— Ai dreptate. Unul la cîteva zile ajunge.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

Îşi puseră măştile de gaze şi se lăsară în genunchi. Inginerul îi dădu lampa făcîndu-i semn s-o ia înainte. Intră în tubul de ciment şi mîna plecă singură, desenînd pe piept o cruce mare.

*

Maimuţica de pluş rămăsese pe bufet unde o azvîrlise Dascălu. Îşi arăta fundul, iar capul i se proptise într-o farfurioară cu cremă. N-ar fi trebuit decît să întindă mîna ca s-o dea la o parte, dar gestul i se părea inutil, de-o inutilitate care o cutremura. I-o dăruise fiica unei prietene pentru că-i împrumutase o rochie de Revelion. Doamna Miga oftă pînă în adîncul inimii şi Ioniţă Dragii o privi îngrijorat. Se interesă în şoaptă:

— Ţi-e rău?

Florence nu-i răspunse... Fusese o rochie splendidă din catifea albastră încheiată sus la ceafă într-o agrafă cu strasuri. Purta deasupra un bolero de argint cu un buchet uriaş de pansele şi miozotis. În timpul dansului pierduse florile. Toţi se îngrămădeau să le găsească... 1932... Balul Damelor Române... Nu, nu era frumoasă, unii o găseau chiar urîtă, dar izbutea să galvanizeze oriunde s-ar fi aflat — într-o sală de recepţie ori la un restaurant. Nici o femeie nu se mai vedea."Îşi închipuiau că asta e din cauza violciunii mele. Nu, a fost cu totul altceva. Lumina, spunea bunica. Noi două avem lumină. Nu şi biata maică-ta! Cu aşa ceva te naşti, nu se deprinde nicăieri, preţuieşte mai mult decît orice: castele, geniu de gospodină, ori frumuseţea Polei Negri. Ar putea să ne lipsească o mînă şi lumea lot va roi în jurul nostru. Ai să mă înţelegi mai tîrziu..."

Se uită surprinsă în jur. Şerbănică nu-şi ridica privirea din covor. Lacrimile i se uscaseră lăsînd dîre mate, lipicioase."Un laş! Un laş de cînd îl ştiu..." În ochii albaştri i se aprinse o văpaie.

Gîndul ţîşni pe neaşteptate de undeva din străfunduri. În faţa ochilor îi juca faţa inginerului: „Aş vrea să nu i se întîmple nimic băiatului acela".

Îşi făcu treabă lîngă bufet şi atinse superstiţioasă crucifixul.

*

„Ce se întîmplă cu Florence! Vreau să ştiu ce se în-tîm-plă cu Florence!"

Melania Lupu o examina printre gene avînd aerul că-şi consultă unghiile: „Doar n-ai de gînd să susții, draga mea, că s-a îndrăgostit de domnul Ionescu! O idee ridicolă la vîrsta ei. Şi totuşi îl privea... cum să-ți spun... Da, cred că am găsit, îl privea cu tem-pe-ra-ment. Evident, acest gen de probleme pe tine nu te-au preocupat niciodată, o adevărată doamnă ignoră aspectele vulgare, ți-e teamă doar să nu facă prostii. Cine ştie ce i-ar putea trece prin gînd...”

— Aş bea... Ioniță Dragu zîmbea nesigur, dacă nu te superi Florence, aş bea un ceai. Nu mă simt deloc bine.

Doamna Miga se ridică oftînd.

— Sigur că da... Mai vrea cineva?

Şoferul o măsură cîteva secunde, apoi înclină capul.

Şerbănică suflă.

— Şi eu. Cu lămîie.

— Tu nu bei, Melania?

Bătrîna întoarse ostentativ capul şi Scarlat zîmbi. O fetiță de zece ani supărată n-ar fi avut altă expresie. Florence se enervă:

— Nu fă pe proasta, Melania! Bei sau nu?

Bătrîna luă între palme capul motanului.

— Tu mă cunoşti, Mirciulică! O persoană nepoliticoasă nu are dreptul să mai aştepte nimic de la mine. Şi sînt de părere că în împrejurări grele trebuie să fim şi mai amabili. Acesta este modul meu de a vedea lucrurile.

Doamna Miga ridică din umeri şi se îndreptă spre bucătărie. Nucu Scarlat o opri cu un gest.

— Ceaiul îl preparați aici, doamnă!

— Adică ce-i în capul dumitale? Cum am să car aragazul în sufragerie?

— Modalitatea vă priveşte.

— Florence! glasul lui Şerbănică era răguşit, ai putea folosi fierbătorul electric. Îl găseşti în sertar...

Căruntul îşi privi ceasul.

— Vă dau două minute ca să vă întoarceți cu tot ce vă trebuie: apă, zahăr şi celelalte.

Un zîmbet rău strîmbă trăsăturile doamnei Miga.

— Vă e frică, nu glumă!

— Exact, rînji Scarlat. Sînteți satisfăcută?

— Eu am provocat incidentul, interveni timid profesorul. Îmi pare rău, pot renunța.

Melania Lupu declară senină:

— Noi doi o să ne mulțumim cu cîte o bomboană, nu-i aşa, Mirciulică? Bineînțeles după ce vom oferi la toată lumea.

Se servi doar Şerbănică. Apucă lacom două fondante şi le băgă în gură mestecînd repede cu ochii spre bucătărie. Cotoiul mirosi bomboana şi miorlăi întorcîndu-şi capul.

— Cît pot fi de zăpăcită! Am uitat de mîncarea ta.

Întinse o pungă de plastic pe covor şi aşeză deasupra feliile umede de parizer. Mirciulică se năpusti ca un smintit, dar bătrîna îl dădu la o parte delicat.

— Fii civilizat, dragul meu. Aşteaptă să-l curăț întîi... Îi zîmbi luminos profesorului: Îmi pare bine că i-a revenit apetitul. Nu-ți închipui ce îngrijorată am fost azi-dimineață! Strănuta îngrozitor şi n-a acceptat să înghită nimic în afară de un rom fierbinte. Ştii, un grog. Cînd era răcit, colonelul se trata la fel. Adevărul e că toți bărbații seamănă între ei.

Şoferul o privea deschis, în față, fără să-şi ascundă stupoarea. În pragul bucătăriei, Nucu Scarlat surîdea.

— Dați-vă la o parte!

Doamna Miga ducea o tavă enormă. Profesorul se învîrtea în jurul ei.

— Mă descurc singură, Ioniță. Mă ajuți mai mult dacă stai la locul tău.

Mută o vază de pe bufet şi băgă fierbătorul în priză. Şoferul îi urmărea crispat mîinile. Florence puse zahăr în ceşti, pregăti la îndemînă linguriţele şi strecurătoarea. Părea foarte calmă, poate puțin morocănoasă şi obosită. Feliuțele subțiri de lămîie pluteau ca nişte ro-

zete gălbui în cănile mari, umplute pînă aproape de buză. O aromă dulce-acrişoară le ajunse la nări.

Melania Lupu nu-şi desprindea privirea de pe chipul şoferului. Ochii tînărului aprindeau vîlvătăi. Se simți dintr-o dată neliniştită ca şi cum ar fi recepționat de undeva, din necunoscut, un semnal de alarmă. Degetele i se frînseră în blana motanului.

„Fii atentă, draga mea! Nu-mi place deloc cum arată băiatul ăsta, aşa cum în general nu-mi place povestea cu ceaiul. Domnul Scarlat n-ar fi trebuit să accepte niciodată."

Florence împărți ceştile. Se adresă fără chef căruntului:

— Dumneata nu vrei?

Nucu Scarlat clătină din cap:

— Mă mulțumesc cu romul.

Şoferul duse ceaşca la gură încercînd să-şi stăpînească tremurul mîinilor. Îşi simțea spinarea vibrînd ca un arc. Cana fierbinte îi ardea degetele.

„Acum! E singura şansă... Cînd vor veni ceilalți va fi prea tîrziu."

Țîşni pe neaşteptate în picioare azvîrlind ceaiul clocotit în obrazul căruntului. Nucu Scarlat scoase un urlet îngrozitor. Se chirci apăsînd automat pe trăgaci. Proiectilele se înfipseră în piciorul mesei.

Şerbănică Miga alunecă pe lîngă zid. Privea îngrozit fără să scoată un sunet. Şoferul se năpusti spre uşă. Gloanțele îi vîjîiau pe lîngă trup fără să-l nimerească. Scarlat, pe jumătate orb, trăgea în neştire. Melania Lupu îşi reprimă strigătul în capul pieptului.

„Trebuie să-l opreşti! Cu orice preț! Totul e în mîinile tale. Nu uita, uşa se deschide spre interior."

Ioniță Dragu se lipise de scrin cu brațele desfăcute. Părea crucificat. Bărbia lungă, moale, i se umpluse de salivă. Doamna Miga căzuse lîngă el, în genunchi. Fără să-şi dea seama, îşi înfipse degetele în piciorul profesorului. Stofa veche pîrîi şi unghiile lungi lăsară dîre însîngerate.

Melania Lupu duse mîna la inimă, dîndu-şi drumul să alunece. Rămase înțepenită jos, în fața uşii.

Şoferul urlă răguşit:

— La o parte! Dă-te la o parte!!

Apucă bătrîna de umeri încercînd s-o tragă. Scarlat gemu. Silueta tulbure a tînărului îşi pierdea tot mai mult conturul. În ochiul valid i se aprinse o flacără demențială: „Trebuie să-l nimeresc!”

— Ajutați-mă!! răcni şoferul.

Glonțul i se înfipse în braț. Nu simți durerea. Căruntul trase încă o dată, în plin. Tînărul tresări parcă electrocutat. Se încordă apoi se îndoi pe spate, mult, ca o nuia, ca şi cum n-ar fi avut coloană vertebrală şi se prăbuşi peste Melania Lupu.

CAPITOLUL 6 - STUPEFACȚIE

Sudoarea îi curgea şiroaie sub mască. Obrazul îl mînca şi îi era sete. Raul Ionescu încleştă dinții continuînd să se mişte mecanic. Din cînd în cînd, atingea gleznele cîrnului care se întorcea clătinînd capul. Degetele îi intrau într-o mîzgă lipicioasă în care avea impresia că mişună animale mici, scîrboase, cu pielea umedă.

Simți dintr-o dată nevoia să vomite şi îşi muşcă buzele. În fața lui, Dascălu înainta cu mişcări moi, ondulate, ca un şarpe uriaş.

*

Şoferul căzuse într-o rînă, cu chipul ascuns în rochia Melaniei Lupu. Pe vindiacul de piele, sîngele strălucea fluid. Între degete îi rămăseseră fire albe smulse din capul bătrînei.

Şerbănică Miga, ghemuit în colțul odăii, privea consternat. Ținea gura deschisă, încercînd să respire fără zgomot. Nevastă-sa, palidă, cu expresia rătăcită, prinse mîna profesorului. Degetele înghețate rămaseră rigide şi femeia se ridică greu sprijinindu-se de zid.

— Nici o mişcare! țipă Nucu Scarlat aruncîndu-i o privire sălbatică.

Semăna cu o fiară rănită. Obrazul desfigurat arăta oribil, iar peste unul din ochi pleoapa cădea vînătă şi umflată. Ţinea arma în mîna stîngă, cealaltă, opărită, atîrna inertă pe lîngă coapsă.

Florence Miga îşi muşcă buzele gata să plîngă. Se simţea la capătul puterilor. Arătă cu bărbia spre Melania Lupu.

— Trebuie s-o scoatem de-acolo. Poate că...

Nucu Scarlat rosti încet, apăsat:

— Care se apropie de uşă îl curăţ!

Melania Lupu ţinea ochii închişi. O mască rigidă, fără sînge: „Cred că de astă dată domnul Scarlat exagerează puţin. N-ai încotro însă, draga mea, trebuie să rezişti pînă la capăt. În nici un caz n-ai voie să-ţi revii singură. Ei trebuie să te compătimească, să fie îngrijoraţi pentru tine. Asta le va alunga orice urmă de bănuială. Ştiu, îţi pare rău de bietul băiat, dar n-aveai încotro. Fii convinsă de lucrul acesta, Melania. Dacă-l lăsai să plece, în cinci minute Miliţia era aici. Încearcă să nu clipeşti. E foarte greu, dar te rog din suflet să te străduieşti. Niciodată nu ţi-ar fi trecut prin minte că un bărbat poate cîntări atît...”

Căruntul îşi sprijini mîna de genunchi. Tremura prea tare şi-i era teamă că ar putea scăpa pistolul. Durerea îi sfîrteca măruntaiele.” Numai de-aş rezista! Proştii ăştia sînt prea fricoşi. În cîteva secunde, m-ar putea dezarma fără eforturi... În general, orice e posibil... Oare cît am să mai rezist? Abia văd... Mă doare! Parcă tot obrazul mi-a luat foc... Bătrîna, da... Nu trebuie să moară... Ostatici...”

Se uită la doamna Miga.

— Scoateţi-o de-acolo!

— N-am să reuşesc singură.

Avea o voce zgrunţuroasă pe care nu şi-o recunoscu.

— Încearcă!

— Aş putea s-o ajut eu, îndrăzni Ioniţă Dragu, făcînd un pas înainte.

— Stai pe loc! Trag! Trag!

Şerbănică Miga se chirci închizînd ochii. Aşteptă cîteva secunde să pornească glonţul, apoi ridică încet pleoapele. Nevastă-sa apucase de un braţ cadavrul şoferului încercînd să-l mişte. Plîngea fără să se mai

stăpînească, boțindu-şi chipul mic. Trăgea cînd de umeri, cînd de centură, prăvălită peste trupul cald încă. Profesorul încerca să nu privească dincolo de încălțămintea şoferului, nişte ghete de antilopă cenuşii cu crepul tocit la călcîie.

— Melania! hohoti Florence. Melania, mă auzi?

Bătu uşurel obrajii reci şi palizi. Bătrîna țeapănă părea că nu respiră. Doamna Miga îşi ridică fața răvăşită. Țipă disperată:

— Ce să fac? Învățați-mă ce să fac!!

— Apă rece! bîlbîi Scarlat schimonosit de durere. Toată cana!

„Dumnezeule! se sperie Melania Lupu. Asta mi-ar mai lipsi, să răcesc."

Motanul îi dădea tîrcoale gîdilînd-o cu mustățile lungi.

— Am nişte eter, spuse Florence. Aici, în bufet...

Scotoci în raft răsturnînd toate mărunțişurile. Săltă capul

bătrînei plimbîndu-i în jurul nărilor flaconul, apoi îi fricționă tîmplele. Odaia se umpluse de o aromă pătrunzătoare şi iute. Într-un tîrziu, pleoapele Melaniei Lupu fluturară uşor. Deschise ochii privind încețoşat. Florence izbucni din nou în plîns.

— Draga mea... Credeam... Cum te simți?

Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surîs.

„De fapt ar fi trebuit să rezişti mai mult. Mustățile lui Mirciulică te-au împiedicat."

Lăsă să-i alunece cîteva lacrimi şi întrebă stins:

— Ce s-a întîmplat?

*

Inginerul ținea lampa cu cotul sprijinit în genunchi. Trupul cîrnului se zvîrcolea mînuind bezmetic tîrnăcopul. Îşi simți urechile vîjîind şi se opri în panică.

„Fluturii mei albaştri... Sînt mulți, minunați... N-au aer... Trebuie..."

Apucă brusc masca şi trase de ea încercînd să-şi elibereze bărbia... Ionescu îi prinse brațul.

„Ce vrea să facă?! E nebun!"

Celălalt se zbătea, lovea cu furie încercînd să-l doboare. Degetele inginerului îi căutau gîtul. Cîrnul îl izbi în piept.

„Fluturii mei n-au aer. Masca îi ucide.”

Ionescu îşi muşcă buzele. Aveau un gust sărat. Spatele şi genunchii răniți îi sîngerau.

„O să murim aici şi nici dracu' n-o să ne găsească! Un sicriu rotund de ciment. Peste ani de zile, demolînd... Două schelete cu două măşti...”

*

Mîna îi tremura îngrozitor. Căruntul ridică încet, pe furiş, degetul de pe trăgaci. Ținea capul pe spate. Pînza de pe ochiul rănit devenise opacă.

„Probabil n-am fost niciodată atît de aproape de moarte... Şoferul... Un tip curajos, totuşi... Păcat!”

Nu simțea nici un fel de ciudă, de fapt nu simțea nimic în afară de durere şi o oboseală grea, fierbinte care i se scurgea treptat în mădulare.”Dacă nu se întorc într-o jumătate de oră am pierdut partida...”

Florence Miga fricționa mîinile Melaniei. Bătrîna, mai şubredă ca niciodată, stătea inertă. Semăna cu o flacără care abia mai pîlpîie. Obrajii uzi păreau străvezii. Lacrimile cădeau pe blana motanului care se scutura ciulindu-şi urechile.

Ioniță Dragii, galben la față, îşi dădu drumul pe un scaun. Şopti trecîndu-şi dosul palmei peste față:

— Florence, n-ai puțină valeriană? Nu ştiu... Femeia se întoarse fulgerător.

— A. nu! Te rog, nu! Mi-ajunge! Doar grija ta n-o mai aveam.

— Iartă-mă, Florence... Încercă să zîmbească: E soarta ta. Soarta oamenilor tari. Să aibă grijă de ceilalți, de neputincioşi. Ai fost totdeauna foarte puternică...

Melania Lupu îşi înghiți surîsul.

„Ce ciudat e Ioniță! Face declarații atît de îndrăznețe! Între patru ochi, fii convinsă, n-a avut vreodată destul curaj să se exprime, iar acum... Hotărît, trăieşte o noapte cap-ti-van-tă, draga mea! Florence

mă enervează cu masajul ei... De fapt, niciodată nu ți-a plăcut să te atingă cineva. Nu-i igienic. Chiar şi nopțile cu colonelul erau penibile, deşi l-ai iubit din adîncul sufletului tău. După moartea lui credeam că n-ai să-ți mai revii. Hm, mi-ar plăcea să-l întîlneşti pe stradă aşa, pe neaşteptate. Ar fi cît se poate de amuzant!"

Îşi chirci degetele retrăgîndu-le din mîna doamnei Miga. Rosti greu:

— Nu te mai ocupa de mine, Florence, poate că Ioniță sau Şerbănică au nevoie de ceva...

— Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc. Arătă spre şofer: Bietul băiat! De ce-a murit?

Hohote de plîns îi zguduiră trupul plăpînd.

— Lasă, interveni Ioniță. Îți face rău.

Melania îşi scutură buclele albe.

— Atît de tînăr! N-a avut nimic de la viață. E îngrozitor de nedrept...

Lacrimile-i curgeau şiroaie. Umerii mici tresăreau convulsiv. Doamna Miga o mîngîia disperată pe cap.

— Te rog, draga mea, linişteşte-te. Te implor! Nu putem face nimic. Hai, fetițo, fii cuminte!

Şerbănică îi aruncă din colțul lui o privire duşmănoasă: „De mine nici nu-i pasă! Nu s-a uitat o singură dată să vadă ce fac. Toată viața a fost la fel. Eu n-am contat. Au interesat-o doar cîrpele, ghitara ei, sindrofiile. M-a lăsat cu 37, 5 temperatură şi-a plecat la o partidă de rummy. N-am uitat asta niciodată! Şi chestia cu Polizu! Se sărutau în fața uşii. A trebuit să mă plimb un ceas ca să nu dau peste ei. Am evitat scandalul, divorțul... Nu, cu prostul de Ioniță nu s-a culcat... Ar fi trebuit să mă însor cu o femeie ca Melania. Blîndă, supusă, destul de prostuță... Lupu a avut noroc."

Se uită pe furiş spre Scarlat şi se ghemui şi mai mult aducîndu-şi genunchii la bărbie: „Aici nu mă nimereşte".

Încercă dintr-o dată o senzație ciudată de eliberare, de parcă s-ar fi aflat singur în vila cu zorele, departe, pentru totdeauna departe...

*

Îşi repezi genunchiul în stomacul cîrnului. Dascălu icni şi căzu moale pe spate. Inginerul îi fixă masca sub bărbie, apoi îl tîrî eliberînd locul. Rămase cîteva clipe gîfîind. Sudoarea sau poate lacrimile îl orbeau. Apucă târnăcopul şi izbi cu sete.

„Trebuie să termin înainte ca idiotul să-şi revină."

*

— Dă-i un calmant, şopti profesorul. Mi-e teamă de-o sincopă.

Doamna Miga îşi înfipse disperată mîinile în păr.

— Nu ştiu ce să mai fac! Totdeauna a fost sensibilă... Cînd ordonanța le tăia o găină, se închidea în dormitor toată ziua. Ronțăia şocolată şi plîngea. Dacă nu insistam la telefon, n-ar fi venit. E vina mea...

Melania Lupu prăbuşită în fotoliu privea printre gene. Nările palide, lipite, păreau de ceară. Semăna cu o moartă.

*

O bucată de ciment se desprinse brusc şi căzu în partea cealaltă. Inginerul îşi vîrî brațul pînă la subsuoară, apoi se lăsă pe spate şi începu să lovească cu picioarele lărgind spărtura. Apucă umerii cîrnului. Trupul țeapăn era greu, îi aluneca din mînă. Trecu dincolo trăgînd din toate puterile. Dascălu căzu ca o bucată de lemn pe pardoseala rece.

Raul Ionescu astupă spărtura cu spatele şi îşi scoase masca respirînd pînă în adîncul plămînilor. Eliberă şi figura cîrnului. Încercă să-şi aprindă o țigară, dar chibritele i se frîngeau între degete."Credeam că n-o să ajung niciodată... N-aş lua-o de la capăt pentru nimic în lume."

Dascălu deschise ochii zîmbind.

— Unde sîntem?

— În pivnița muzeului.

— Cred că am tras un pui de somn.

— Da, erai foarte obosit. Trebuia să te odihneşti.

— Ce drăguț din partea ta! Ai lucrat singur.

— Ia o țigară.

Cîrnul se aşează turceşte.

— Am avut şi un vis. Parcă ne băteam... O bătaie grozavă! Tu voiai să-mi ucizi fluturii, îi sufocai... Ce idee caraghioasă, nu?

— Foarte caraghioasă. Ai grijă! Aprinzi la filtru.

— Cînd mă trezesc, sînt totdeauna cam zăpăcit. Acum ce mai avem de făcut?

— Intrăm în muzeu şi ne luăm marfa.

— Exact, uitasem. Ştii ceva? Noi n-ar trebui să ne despărţim niciodată. Adică tu, eu şi căruntul. Sîntem o echipă formidabilă.

— Ai dreptate.

— Tu îţi cumperi haremul şi eu mă ocup de fluturi. El ce are de gînd să facă din banii lui?

— Să-şi cumpere o insulă.

— O insulă?! Ce naiba are nevoie de o insulă?

— Poate că vrea să alfabetizeze sălbaticii. Nu ştiu ce-i în capul lui.

— El e şi mai nebun decît tine, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Eu mi-am dat seama...

Amuţi brusc. Îl privea cu ochi mari, pipăindu-şi atent figura.

— E aici! Uite-l! Îl simt! Îl vezi şi tu, nu? Mişcă aripile.

Inginerul se crispă. Scăpă ţigara, cutremurîndu-se de scîrbă.

Pe obrazul murdar al cîrnului urca încet un păianjen.

*

Se auzeau doar tic-tac-ul pendulei şi sforăitul bătrînului. Aţipise răpus de emoţii şi oboseală. Melania Lupu îşi netezi părul pe frunte apoi degetele alunecară în jos, de-a lungul gîtului.

„La ora asta Şerbănică doarme, de obicei, dus. Ştiu cum se întîmplă! El moţăie cu gazeta în mînă în timp ce Florence se unge cu untdelemn pe faţă. Toate demachiantele i se par falsificate. În felul acesta, poţi să-ţi dai seama, draga mea, dormitorul lor miroase totdeauna a salată. Cînd lui îi cad ochelarii pe covor, Florence oftează şi bombăne ceva prea puţin măgulitor. Mă întreb de unde cunoaşte atîtea cuvinte vulgare. Tatăl ei a fost un domn foarte bine. În fiecare zi

juca biliard şi bea trei sticle de chablis. Pretindea că-i stimulează digestia...”

— Un pahar cu apă, mormăi Scarlat. Nu, nu vreau proaspătă. Asta de pe masă.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Cum doreşti.

Melania îşi strînse gulerul rochiei. Peste ochii palizi trecu o umbră de îngrijorare.

„În realitate, omul acesta suferă în-gro-zi-tor şi nu-mi dau scama cum I-aş putea ajuta. Abia ține arma în mînă. Ceilalți cred că au pătruns în muzeu. E doar trecut de miezul nopții.”

Suspină încet. Ioniță Dragu o întrebă îngrijorat:

— Ai nevoie de ceva?

Bătrîna îi mulțumi cu un surîs obosit. Profesorul îşi strecură mina sub haină.

„Poate că ar fi fost bine să iau puțină valeriană. N-am stat niciodată grozav cu inima. Nici Florence nu se simte bine. Bravează doar ca întotdeauna. Cum aş putea-o ajuta? E îngrozitor cînd te gîndeşti, dar în 40 de ani n-a avut de la mine decît flori şi bomboane şi cîte un mărțişor ieftin. Nici un gest, nici o mînă întinsă, nici o extravaganță. Nimic! Mi-amintesc de Şerbănescu... Un elev înalt, drăguț, cu păr buclat şi ochi verzi. Îl cunoşteam bine, eram diriginte la clasa a VIII-a... Sabău, Sararu, Schreiber, Şerbănescu... Ultimul pe pagină. Făcuse pasiune pentru o demimondenă. A spart prăvălia lui Roll ca să-i fure nişte cercei cu perle. Un scandal enorm! Tot oraşul discuta numai despre asta. Băiatul a fost eliminat... Singură, Florence îi lua apărarea prin toate saloanele: «A furat pentru femeia iubită!» Îi plăcuse... L-am întîlnit acum cîțiva ani. De fapt el m-a recunoscut. E geolog şi are trei copii... Ce-aş putea face pentru Florence?”

Doamna Miga sorbi încă o înghițitură de cafea rece. Panglica îi alunecase pe ureche. Căpătase aerul acela şui, specific bătrînilor pe care-l dau neglijențele vestimentare.

„Mă enervează îngrozitor Ioniță! Se uită la mine ca un imbecil şi face pe el de frică. Parcă mie îmi arde de ocheade.”

Şerbănică Miga nu dormea. Ținea ochii închişi morfolind între degete un capăt de ață.

„Nu-mi dau seama deloc ce intenționează oamenii ăştia. De ce îi interesează pivnița noastră? Te pomeneşti că vor să arunce casa în aer! Florence e inconştientă ca de obicei, doar gura e de ea. Neamul Perieților... Papa mă avertizase, dar mie îmi plăcea cum zdrăngăne la ghitară şi cum dansează tangou apaş. Pun pariu pe oricît că mîine ne trezim cu Securitatea pe cap. Ăştia află tot... N-or să creadă un cuvînt din povestea noastră. Complicitate — iată concluzia. Oare la cine să apelez?”

Telefonul sună şi Miga tresări. Întrebă buimac:

— Cine să fie la ora asta?

Florence întinse mîna. Scarlat o opri cu un gest. Ezită cîteva clipe, apoi mîrîi:

— Nu dumneavoastră! Să răspundă bătrîna cu motanul.

Melania Lupu îşi strîmbă buzele ofensată şi ridică receptorul.

*

— Şmecherii ăştia au avut bani, nu glumă!

Dascălu se zgîia încîntat la panourile albe cu ornamentații de aur care îmbrăcau pereții. Fără să-şi dea seama, devenise sfios, încerca să nu atingă obiectele. Puse degetul pe un fotoliu Ludovic al XIV-lea îmbrăcat într-o tapiserie gobelin. Maimuțe delicate, brodate în nuanțe de brun şi ocru, îşi făceau de cap într-un decor paradisiac.

— Stăteau pe ăsta?

— Aşa-mi închipui.

— Ce de maimuțe! Şi pe scaune, şi pe covor... Să stai pe maimuțe! Erau țicniți, nu?

Inginerul zîmbi.

— E o copie excepțională. Originalul se află la Versailles. Salonul maimuțelor. Haidem!

Pătrunseră într-un hol rotund, pardosit cu marmură. O scară splendidă ducea la etajul superior. Treptele se deschideau într-o spirală îndrăzneață, amintind grația sinuoasă a fustelor spaniole surprinse în mijlocul unei piruete. Raul Ionescu clătină din cap admirativ.

— Fantastic! Şi de-afară nu dădeai doi bani...

— Unde-i tipa cu evantaiul?

— Sus.

— Eşti sigur?

— Ştiu planul pe dinafară.

— De-aici nu luăm nimic? Inginerul rînji.

— Dacă ții să iei un scaun amintire, n-am nimic împotrivă. Ai răbdare! Galeria de tablouri o să ți să pară mai interesantă.

Scara luminată slab de becul de serviciu era plină de umbre. Într-o nişă ovală, pîndea o siluetă. Se desluşeau limpede umerii masivi. Cîrnul se opri brusc. Ridică arma şi trase.

*

Melania Lupu răspunse timidă:

— Alo?

Scarlat, gata să apese pe trăgaci, o privea fix. Arăta ciudat şi hidos în acelaşi timp. Capul părea construit din două jumătăți străine: una monstruoasă, de căpcăun, cealaltă, normală. Ochiul bolnav lăcrima.

Vocea — „un bărbat tînăr” îşi zise Melania Lupu — se interesă:

— Casa Crîşmaru?

— Da, răspunse bătrîna fără să clipească. Familia Miga.

— Oh, iertați-mă, am greşit numărul.

Legătura se întrerupse. Melania îşi lipi mai tare receptorul de ureche. Tonul țîrîia neîntrerupt. Se uită la Scarlat continuînd să vorbească în microfon:

— Bineînțeles, duduie, am să-i comunic negreşit. Bună seara.

Închise.

— Cine a fost? întrebă căruntul.

— O domnişoară. Doamne, ce voci aspre au fetele de azi!

— Ce-a vrut?

— N-am înțeles prea bine, dar poate că dumneavoastră ştiți despre ce este vorba. Spunea de un getax oprit în fața vilei, care trebuie parcat în altă parte şi asta cît mai repede.

Ioniță Dragu dădu din cap.

— E maşina şoferului. Normal, un taximetru abandonat atrage atenția.

Melania Lupu îşi țuguie buzele.

— Despre asta nu mi-a pomenit nimic. Vreau să spun, nu mi-a comunicat motivul.

Scarlat o privi lung, fără s-o vadă: „Cum naiba, nu ne-am gîndit? O gafă idioată... Pînă nu se întorc ceilalți nu pot face nimic. Necunoscuta e deci pe aproape. Asta nu-i rău...”

Melania Lupu învîrtea inelul subțire de pe deget.

„Toate merg anapoda pentru că băieții ăştia sînt nişte zăpăciți. Trebuiau să-şi dea singuri seama ce înseamnă un taxi lăsat în voia sorții. Ai avut un noroc extraordinar, draga mea, cu telefonul.”

Tuşi artistic zgîlțîindu-şi umerii. Florence îi aruncă o privire îngrijorată:

„S-a şubrezit îngrozitor Melania! Uite aşa ne ducem, pe rînd...”

*

Glonțul ricoşă şi se înfipse cu un vîjîit scurt în perete. Inginerul îl apucă de braț.

— Ai căpiat? Aici ți-ai găsit să te distrezi? E o armură!

Cîrnul se bosumflă.

— N-aveam de unde să ştiu.

— Întreabă!

— Ei bravo! În chestii din astea trebuie să te grăbeşti. Cum zice un prieten de-al meu: Cel mai bun e ăla care trage primul.

— Tipul e cumva în oastea lui Lucky Luciano?

— Nu, e civil. Vinde limonadă pe stadion.

Palierul lung avea şase uşi. Inginerul o indică pe ultima.

— Pe acolo se intră în galerie. Aşteaptă să aiuresc sistemul de alarmă.

Pipăi unul din lambriuri. Apăsă marginile şi placa alunecă în jos ca un penar, descoperind instalația.

„Orice s-ar spune, individa s-a documentat, nu glumă. Deocamdată, n-a zbîrcit-o o singură dată."

Bătu cu buricul degetelor superstițios în lemn şi apucă firele îmbrăcate în plastic roşu. Cîrnul se aplecă peste balustradă. De sus, holul rotund, cu plăci luminoase de marmură roz, părea un bazin. Se distra grozav scuipînd grupul statuar de lîngă scară, un leu culcat la picioarele Dianei. Nimeri sînul zeiței şi bătu din palme.

— Dacă aş sta aici, m-aş antrena în fiecare zi. Mă auzi? Unde naiba ai dispărut?

Raul Ionescu scoase capul din galerie. Şopti gîtuit, cu o expresie buimacă.

— Vino încoa'!

Cîrnul apucă automat pistolul.

— Ce s-a întîmplat?

— Lasă asta! Uită-te!

Încăperea ciudată, sexagonală, era despărțită de un grilaj aurit. În spatele lui, zidurile păstrau cîteva urme dreptunghiulare de praf.

— Nu mai sînt! suflă inginerul. Le-au luat!

Dascălu îl privi aiurit.

— Ai căpiat?! Odaia e plină de tablouri.

Inginerul nu răspunse. Îşi agăță degetele de grilaj şi închise ochii. Femeia cu evantai şi Vînătorul lui Rembrandt dispăruseră.

CAPITOLUL 7 - CAMERA SECRETĂ

Un tînăr înalt îmbrăcat într-un balonzaid alburiu trecu pe lîngă ei. Păru să-şi amintească brusc de ceva şi se întoarse luînd-o în direcție opusă.

Cristescu îl urmări cu privirea şi surîse. Ploua subțire, ploaie citadină, cu bulevarde murdare şi pustii, cu cîte un cîine ud care trece strada pe stop, cu vitrine largi unde manechinele zîmbesc profesional.

— Mi s-a părut o clipă, doar pentru o clipă...

— Ştiu, făcu placid Azimioară. Semăna cu Doru Matei. Vă gîndiți mereu la el.

— Poimîine iese din spital. Melaniei Lupu i-am spus că abia săptămîna viitoare.

— De ce?

Maiorul ridică din umeri.

— Poate pentru că mă aştept la orice din partea ei. Poate pentru că mi-ar plăcea s-o surprindă într-un fel.

Un getax frînă luînd o pereche. Se sărutau disperați şi încercau să se urce în maşină fără să se desprindă.

— Ce-o fi făcînd la ora asta?

Locotenentul îl privi dintr-o parte.

— Cine? Doru Matei?

— Nu, Melania Lupu...

— Doarme, mănîncă fondante sau conversează cu Mirciulică.

— Îhî! Parcă o văd în capotul ei de lînă învîrtindu-se prin casă, ciripind de una singură, punînd la cale bazaconii. E ca într-o carte cu poze... Cărțile acelea cu foi groase şi litere mari, cu vigniete naive la început şi sfîrşit de capitol, unde „parcă” se mai scria cu apostrof, iar „capodoperă” din vreo trei cuvinte. O răsfoieşti zîmbind, într-o vacanță cînd n-ai ce face si întorci paginile emoționat la gîndul că acum o sută cincizeci de ani a citit-o un individ care nu mai există. Semnătura cu cerneală neagră de pe prima pagină e totdeauna serioasă, pretențioasă şi vizibilă. Mi-ar fi greu să rup o astfel de carte...

— Melania e vinovată! şopti Azimioară.

— Ştiu, dragul meu, am mai discutat despre asta. Încerc însă o strîngere de inimă. Mi-e la neîndemînă gîndul că acum doarme liniştită ori se uită la ploaia de afară, iar mîine sau poimîine... Făcu un gest cu mîna şi oftă: Ar fi putut trăi superb. Păcat!

*

Şerbănică Miga scînci:

— Pot să mă ridic? Am înțepenit de tot.

Scarlat înclină capul. Se uita tot timpul la pendulă, incapabil să se stăpînească. Nu-şi mai simțea deloc mîna. Doar ceva mort, greu care-i apăsa genunchiul... Melania Lupu îl privi cu coada ochiului.

„Cît poate să mai reziste? Cinci minute? Zece? Arată oribil! Nu înțeleg de ce întîrzie băieții iar tu, draga mea, eşti legată de mîini şi de picioare. Nu-l poți ajuta cu nimic. Trebuie să te gîndeşti la uri singur lucru: cum vei proceda în cazul că Ioniță ori Florence s-ar aventura, ar încerca să facă ceva ne-să-bu-it. E un fleac pentru oricine acum să-l facă inofensiv. Pentru oricine bineînțeles în afară de Şerbănică. Aproape mi-e teamă că ar putea scăpa pistolul. Meditează Melania, treci acum probabil prin momentele cele mai grele.”

Şerbănică se aşează lîngă nevastă-sa. Florence îi aruncă o privire goală, răsucind între degete panglica albastră. Profesorul nu-şi putea lua ochii de la cuțitul flexibil, ca un stilet, rămas pe masă. Se uită spre Scarlat, tremurînd din tot corpul. Acoperi lama cu un şervețel şi o trase încet.

Avea fruntea acoperită cu broboane de sudoare. Melania Lupu se interesă senină:

— Ți-e cald, Ioniță?

*

Forțarea grilajului îi luase zece minute. Manevra abil unelte ciudate, pile şi agrafe lungi, subțiri, verifica rezultatul pe vreo trei chei asemănătoare şi o lua de la capăt fără să-şi piardă răbdarea, cu aceeaşi mînă sigură. Lucra extrem de concentrat, figura mobilă îşi pierduse expresia de imbecilitate, privirea rătăcită.

Inginerul se uita abătut la zidurile goale. Auzi declicul broaştei şi se ridică apatic.

— Gata! exclamă încîntat cîrnul. Stai numai o clipă să-mi strîng trusa. Îmi place să lucrez ordonat.

Raul Ionescu împinse grilajul şi se apropie de un Fragonard mic. Dascălu behăia:

— Ai văzut că i-am venit de hac? Să ştii că fotografia a fost destul de bună. Mi-au dat nițel de furcă dinții de jos. O declanşare simultană pe două sisteme care...

Inginerul îi întrerupse iritat:

— Degeaba îmi explici că tot nu înțeleg. Chestia e ce facem acum?

— Păi ce să facem?! Strîngem pozele de pe pereți şi o întindem. Ce credeai?

— Uite, băiete, cum stă treaba! Tot circul ăsta a fost inventat pentru două tablouri. Un Goya şi un Rembrandt pe care nu le găsesc ori am înnebunit şi nu le mai văd. Individa voia dama cu evantaiul. Rembrandt-ul ni-l pasa nouă.

Cîrnul tăcu un gest cu mîna.

— Au rămas destule.

— Nu reprezintă nimic față de alea două.

— Şi ce vină avem noi?

— Că sîntem ghinionişti.

— Eu mă mulțumesc cu ce-i aici.

— Ascultă!

— Ai început să mă enervezi şi cînd mă enervez...

Dădu din cap cu sensul „nici nu ştii ce pot să fac...”

Inginerul îşi muşcă buzele şi închise ochii. Încercă să-l ia cu duhul blîndeții.

— Ascultă-mă, dragul meu. Vrei să-ți cumperi nişte fluturaşi albaştri...

— Eşti tîmpit! îl repezi Dascălu. Nimeni nu vinde aşa ceva.

— În sfîrşit, ai nevoie de bani ca să te ocupi de treaba asta. Cu ce vezi tu aici pe pereți nu faci mare brînză.

— Ceva tot iau...

— Luăm cîte ceva, fireşte, dar trebuie neapărat să le găsim pe celelalte. Altminteri, plecarea peste graniță cade. Pricepi?

— Să ne uităm mai atent la semnături.

— Degeaba! Cunosc tablourile.

— Atunci?

— Ne sfătuim cu Scarlat. Accentuă: cu prietenul tău. Ar putea avea o idee. Te duci pînă la el şi-i spui. Pentru tine e o joacă, ai o condiție fizică excelentă.

Dascălu se împăună cîteva secunde apoi se strîmbă.

— N-am chef să fac încă o dată drumul. Dacă vrei, du-te tu.

— Cum crezi... Mă gîndeam însă că pînă te întorci aş putea căuta tablourile şi cîştigăm timp. Ți-am spus că le cunosc... Ce zici?

— Lasă-mă să reflectez. E o chestie complicată.

— Să ştii că totul depinde de tine acum. Şi, natural, vom ține seama de asta la împărțirea banilor.

Cîrnul trase impresionat de poalele vindiacului.

— Nu, nu-i corect! Cum ne-am înțeles la început, aşa să rămînă. Sîntem prieteni, ce naiba!

Inginerul îl luă de braț şi îi zîmbi.

— Noi doi ne înțelegem de minune. Îi indică patru pînze: Astea le iei cu tine.

Desprinse Fragonard-ul din cui apoi trecu la un impresionist francez, o natură moartă cu vaze, cărți şi un scaun pe care nu stătea nimeni.

*

Florence Miga ținea ochii închişi. Mîinile groase, umflate de gută, se sprijineau împletite pe muchia mesei. Verigheta lată şi bombată, după moda de acum 40 sau 50 de ani, îi strangula degetul. Pe mîna dreaptă purta un safir în montură bărbătească. Simți pe braț respirația şuierătoare a lui Şerbănică şi strînse mai tare din dinți. O enerva.

O enervau răsuflarea lui, figura senilă, existența lui fricoasă cu tabieturi de ins mărunt şi egoist.

„În fond ce am, ce-i cu mine? Lucrurile astea le ştiu de mult, de ce trebuie să mă gîndesc la ele astăzi, acum, în noaptea asta? Mîine o s-o iau de la capăt, o să vină iar Ioniță de trei ori pe săptămînă la noi — nu prea des ca să nu mă «compromită». Şi îşi simți măruntaiele zguduite

de un rîs amar: «O femeie de 60 de ani compromisă»... O să joc poker la 5 bani deschiderea, după spălat am să fiu din nou cu părul prea violet pentru că am pus prea mult chimic, la vară o să mergem la Covasna... Şerbănică o să cumpere un teanc de cărți poştale... Cărțile lui poştale completate în stil bombastic şi cu o caligrafie care urcă. La toamnă se va lăuda cu hotelul elegant în care am locuit, în realitate, o cameră ieftină la o văduvă bătrînă de la marginea oraşului. Seara ne vom plimba pe promenadă, vom arunca priviri lacome peste gardul grădinii de vară unde cîntă orchestra. Şerbănică va strîmba ipocrit din nas: «Ce lume proastă! Şi mirosul ăsta vulgar de mititei»... Acasă ne vor aştepta în frigiderul văduvei roşii, ouă, cutiile cu pate de ficat... De ce? Tot ce s-a întîmplat în noaptea asta nu are nici o legătură cu noi. Un eveniment memorabil, fără îndoială, Şerbănică îl va comenta şi pe patul de moarte, dar oamenii aceştia au intrat întîmplător în viața noastră şi vor dispărea fără urme înainte de a da zorile. Peste un an mi se va părea că am visat. Ştiam şi ieri şi alaltăieri că nu am nici o perspectivă, ştiam că viața mea e searbădă şi inutilă, că în față, la cinci sau zece paşi, nu există decît mormîntul. De ce mă apasă acum mai mult? De ce mă sufocă?”

Simți brusc că a pierdut ceva, fără să-şi dea seama ce. Plînsul îi umflă pleoapele şi deschise ochii:

„Aş vrea să mor.”

*

Melania Lupu îşi prinse înfrigurată brațele:

— E rece... Trage fereastra.

— Treci lîngă Ioniță, spuse încet doamna Miga. Noaptea nu avem căldură.

Bătrîna ceru din ochi avizul lui Scarlat. Bărbatul se simțea amorțit de durere. Îi era frică să se mişte, să nu scape arma. Avea impresia că totul se clatină în jurul lui. Scaunele, covoarele, sfeşnicele... În fața ochilor îi răsări o imagine tulbure: o femeie grasă, obtuză, cu conci sur, puțin saşie. Maică-sa...

Scarlat îşi mişcă uşor buzele, rostind nedesluşit:

— De ce m-am gîndit la ea? Sînt ani de zile de cînd n-am făcut-o.

Un fior rece îi trecu prin inimă.”Înainte de moarte... Totdeauna... Instinctul primar. Am să mor...”

Încercă să-şi schimbe poziția muşcîndu-şi buzele de durere.

„Prostii! Fără panică! Sfeşnicele... Din cauza lor.”

Le furase de acasă şi le vînduse în iarmaroc unui bogasier pentru 25 de lei. Pînă în seară îi mai rămăseseră doar cîteva parale. Cutreierase dugheană după dugheană fără să se. poată hotărî. În cele din urmă îşi umpluse buzunarele cu roşcove şi hal viță, cumpărase o puşculiță de ghips, botfori cu carîmbii întorşi, un scripețel cu chichiță şi lacăt, vîndut de un oştean cu pălărie verde... Se simțise bogat, bogat cum n-avea să mai fie niciodată... Cu mîinile pline de hîrtii verzi într-un tripou din Chicago, în porturile italiene ori în nopți norocoase la Cazinoul din Cannes.

Acasă, maică-sa îi înțepase mîinile cu acul. Sute de împunsături.”Să te saturi!” Taică-su, uscat şi încovoiat, cu ochi de peşte, funcționar mărunt la Prefectură, decretase scurt: „Să plece! Nu mai are ce căuta în casa mea”.

Din seara aceea nu i-a mai văzut. Nu s-a întors niciodată în orăşelul cu biserica roşie, parcă turtită, construită de Alexandru cel Bun; mai tîrziu nu şi-a căutat frații şi surorile. La 14 ani vindea ziare la Bucureşti, noaptea servea ca picolo la Flora apoi la Iordache. La 17 ani îl cunoscuse pe Carlo. Din cauza lui intrase în bandă. Ce ciudat! Debutase în Italia, iar cariera lui se sfîrşise tot acolo... Ceva perfect rotund, ca un cerc. Simți o dorință sfîşietoare să vadă din nou țara aceea minunată cu portocale roşii, cu trotuare murdare, cu femei grase şi oameni gălăgioşi, cu vinuri uşoare şi galbene, grele şi uleioase, cu soare şi cu cer mult, imens care nu semăna cu nici un altul.

„Aş vrea să mor acolo... Nu doresc nimic altceva, gîndi Scarlat stăpînindu-şi un hohot mic. O dugheniță în care să vînd pizza şi clătite, jumătate de metru pătrat care să fie al meu, o rogojină, un ghiveci de leandri. Signora Rosa sau Giuseppinna sau Angelina să-mi zîmbească dimineața, să mă supăr pe micul Corado pentru că-mi ne-

căjeşte canarul... Da, jumătate de metru pe care nu l-am avut niciodată. Sînt un dezrădăcinat... Unde-i ţara dezrădăcinaţilor? Ţara cu fluturi albaştri! Poate că nenorocitul caută acelaşi lucru fără să-şi dea seama. Eu îi spun Italia, dar... Se chirci tot de durere — nu mai ştia ce-l doare, inima sau obrazul ars: Nu, împărăţia asta nu există."

Melania îşi luă motanul şi poşeta şi se aşeză lîngă profesor. Mîngîia aparent distrată spatele lui Mirciulică, zbîrlindu-i blana.

„Ştiu că te enervează, dragul meu, dar trebuie să fii furios. Am nevoie de lucrul acesta!"

Agasat, motanul dădea din coada groasă atingînd vestonul lui Ioniţă Dragu. Bătrîna se scuză zîmbind:

— Te deranjează? E nervos bietul de el. A trecut prin momente dificile.

Profesorul scutură amabil capul.

— Nu-i nimic, nici n-am băgat de seamă.

„Aşa, fetiţo. Ca să nu te simţi prost, Ioniţă nici măcar nu-şi va trage scaunul. Ar avea aerul că într-un fel te admonestează, or e prea bine crescut pentru asta, înţelegi? În schimb, tu ai nevoie să simtă că i se umblă la haină fără ca manevra să-i atragă atenţia în mod deosebit. Îşi va închipui că Mir-ciu-li-că e cel care umblă."

Se aplecă puţin şi-şi strecură degetele în buzunarul profesorului...

Ascunse cuţitul în cutele rochiei zîmbindu-i serafic lui Şerbănică Miga.

Motanul se zbătea ca apucat.

— De ce nu-l laşi jos? o întrebă bătrînul.

— Oh, în starea lui de spirit mi-e teamă să nu facă vreo poznă...

Ioniţă Dragu visa cu ochii deschişi:

... E îmbrăcat în zale, bine înfipt pe un cal minunat şi are vreo 40 de ani mai puţin. La turnir, asistă castelane mîndre cu talii înalte şi priviri îndrăzneţe. Luptă şi cade pentru Florence... Florence poartă un guler înalt şi înfoiat cum a văzut în tablourile lui El Greco. Ioniţă simte cum i se umflă inima, gata să plesnească...

„E singurul prilej cînd pot face ceva pentru ea."

*

Parcurgea încăpere după încăpere, din ce în ce mai întunecat. Cercetase atent fosta sufragerie unde acum erau expuse colecții de porțelanuri fine, bibelouri delicate de Sèvres şi Saxa, bergerete Rosenthal, piese Gallé şi Daum Nancy cu rotunjimi opace, cobalturi şi vase chinezeşti pictate de mînă, servicii Limoges şi statuete complicate, născocite în atelierele meşterilor bavarezi. Trecuse alături, într-o odaie sufocată în argintărie, tipsii, pocale şi sfeşnice, cristelnițe, crucifixe şi măsuțe joase, obiecte ciudate, vechi, a căror destinație n-o ghicea. Traversase aproape în fugă, fără să vadă nimic din sala cu tapiserii şi covoare în culori stinse pe care păşiseră, acum două şi trei sute de ani, cadîne în iminei şi picioare goale cu degetele strălucind de nestemate. Şirazuri, Tebrizuri, Buhara, Ghiordezuri, Ispahan...

Se opri în hol gîfîind şi se lăsă jos pe pardoseală de marmură.

„Nu sînt. Clar! Le-au luat, le-au azvîrlit pe fereastră sau le-au dat foc, dracu' să-i ia, dar nu sînt! Totul a fost inutil, îngrozitor de inutil. Afară doar..."

Începu să ciocănească pereții.

*

Melania Lupu îl văzu prima şi tresări. Dascălu semăna cu un diavol, îngrozitor de murdar, cu fața mînjită şi părul în ochi, cu hainele sfîşiate. Rîdea şi dinții îi străluceau albi pe obrazul smead. Dădu cu ochii de Nucu Scarlat şi se înspăimîntă.

— Ce-ai pățit? Se răsuci spre bătrîni urlînd: Voi?! Din cauza voastră? Voi i-ați făcut asta!

Căruntul gemu. Abia putea vorbi.

— Nu sînt ei vinovați. Lasă arma, te rog! Şoferul... Am avut ghinion.

Trăsăturile cîrnului se pleoştiră şi începu să plîngă cu capul pe umărul lui Scarlat.

— Tu eşti prietenul meu... Nu trebuia să plec.

Şerbănică Miga se strecurase din nou în colțul lui şi tresărea la fiecare mişcare. Florence îl privea cu ochi mari, neliniştiți. Melania Lupu îşi țuguie buzele subțiri.

„A intervenit ceva, draga mea, asta e sigur pentru că altfel se întorceau amîndoi? Văd că a adus nişte pînze, dar printre ele nu e cea care te interesează pe tine. Nu, fetiţo, nu intra în panică, asta ar fi cel mai rău din ceea ce ţi se poate întîmpla. Trebuie să cîştigi!”

Dascălu se ridică şi, cuprins de furie, începu să lovească cadavrul şoferului. Bătrînii îl priveau îngroziţi.

— Fii cuminte, îl rugă Nucu Scarlat. Ce-i cu Ionescu?

Melania Lupu dădu drumul încet motanului şi-l ascunse cu picioarele sub scaun. Cîrnul înconjura odaia cu pistolul în mînă. Pe faţa schimonosită ochii îi ardeau.

— De ce n-aţi avut grijă de prietenul meu?

— Linişteşte-te! repetă căruntul. Vino încoa'!

— Vreau să ştiu! De ce nu au avut grijă de tine? Te-am lăsat în grija lor.

— Eu sînt vinovat, băiete, n-am fost atent. Gîndeşte-te, avem nevoie de ei...

Doamna Miga îl privi iute, dar Scarlat nu-şi continuă gîndul.

Dascălu se aşeză.

— N-am găsit tablourile.

— Văd că ai adus ceva.

— Nu-s alea. Aşa zice Ionescu. M-a trimis ca să ne sfătuim. Cică tipa cu evantai şi Vînătorul au dispărut. Poate că le-a luat altul înaintea noastră.

Nucu Scarlat se crispă. Aproape nu mai simţea durere.

— Cum adică au dispărut?

— Nu-s după grilaj.

— Imposibil! Nu pot să cred... Adică totul a fost degeaba?

Simţi că-i e greaţă, o greaţă violentă. Camera se învîrtea cu el şi ar fi vrut să strige atît timp cît degetele mai aveau puterea să se agaţe în anourile de fier: „Opriţi!” Un carusel înnebunitor unde roşul, verdele, galbenul întind fîşii lungi, curcubee rare te strangulează.

Cîrnul ridică bărbia ofensat:

— De ce crezi că m-am întors? Îți închipui că macaroana aia de ciment e un bulevard?

Şerbănică schimbă o privire cu Ioniță Dragu. Profesorul sorbea încetişor dintr-un pahar cu apă zaharată. Îşi coborî pleoapele peste ochii stinşi.

„Va să zică ăsta era misterul! Un tunel spre muzeul de vizavi... Vor să-l jefuiască!”

„Ce copii nebuni! gîndi Florence. Şi eu am fost nebună... La 25 de ani îmi plăcea să sar într-un picior. De obicei noaptea, pe stradă cînd ieşeam de undeva. Mi-ar plăcea şi acum, dar nu-mi mai stă bine...”

Dascălu stinse țigara strivind-o sub talpă.

— Ei, ce facem? Ăla mă aşteaptă.

— Ai răbdare... Rostea greu cuvintele, în mod ciudat parcă nu-l mai putea pronunța pe r... Trebuie să mă gîndesc. Pînă atunci... Arătă spre cadavrul şoferului: Individul şi-a lăsat maşina în fața porții. Parcheaz-o în altă parte. Între timp poate găsesc ceva.

Cîrnul băgă arma în buzunar. Luă la întîmplare un trenci din cuier şi ieşi. Scarlat privi lung în urma lui cu inima strînsă.

*

Melania Lupu ținea pumnii ascunşi în adînciturile fotoliului. Unghiile îi intrau în carne. Pe figura emailată, cu bucle argintii, se citea o atenție încordată.

„Dumnezeule, ce ghinion! Ce neşansă oribilă! Alaltăieri tablourile erau încă acolo... Nu, nu, draga mea, te implor nu plînge! Adună-ți toate puterile şi gîndeşte-te! Chibzuieşte bine, ai nevoie de o soluție, înainte de a se întoarce băiatul. Sînt convinsă că dacă tu ai fi acolo cu ei, ți-ar veni o idee. Niciodată n-ai fost atît de neputincioasă. Există trei ipoteze, fetițo. Să zicem că le-a furat altcineva. O posibilitate pe care o înlături de la bun început. E prea spectaculoasă, ține cel mult de literatură. Rămîn celelalte două. Tablourile au fost transferate în altă parte şi atunci povestea s-a is-pră-vit. Nu-ți rămîne decît să-l iei pe Mirciulică şi să vă întoarceți acasă. În sfîrşit, a treia presupunere...”

Inima începu să-i bată şi obrajii prinseră brusc o culoare cireşie. Gîndurile îi alergau febril.

„Sper din tot sufletul, draga mea, să fie aşa. Tablourile au fost depozitate în altă încăpere. De ce, Melania? Am să-ți spun de ce: Pentru că urmează probabil să fie expuse într-o sală nouă, care oferă un plus de siguranță. Bun, să zicem că ai dreptate... Dar oare nu erau ele destul de ferite în spatele grilajului? Nu! Dovadă că ai ajuns la ele. Deci, în eventualitatea că pînzele se află încă în muzeu... Meditează te rog acum unde pot fi în acest moment. În primul rînd într-un safe. Aceasta ar fi varianta pe care ai verifica-o de la început şi pe care o vei sugera băieților, bineînțeles fără să te trădezi. Nu ştiu cum încă, dar ai să găseşti ceva, sînt sigură. Mai există o variantă, desigur puțin romantică, dar Chiusbaienii erau oameni excentrici şi bogați care-şi puteau îngădui toate extravagantele. La urma urmelor, dacă şi-au construit un foişor şi o piscină pe terasa de la etaj, de ce n-ar fi pretins arhitectului să le proiecteze şi o încăpere secretă? Unde se află de obicei o încăpere secretă? Hai, Melania, re-flec-tea-ză! Eşti obişnuită s-o faci cu voce tare, dar te vei descurca şi aşa...”

Mişca buzele în dosul palmei fixînd fără să-şi dea seama papucii lui Şerbănică, nişte pîslari în carouri.

„Fără îndoială că lîngă bibliotecă. Rafturile pline de cărți pot camufla de minune o uşă secretă. Şi mai precis uşa, dacă există, se află în spatele biroului, la îndemînă... Nu, realmente cred că nu te înşeli, draga mea... La mentalitatea lor, era imposibil să nu le fi trecut prin cap şi trăsnaia asta. Le-ai văzut biblioteca... Superbă! Evident, nu lipseşte nici căminul. Pariez pe orice că au şi o cameră secretă! Închipuieşte-ți numai! Ce surpriză pentru un grup de vizitatori, la o mică manevră a ghidului să se trezească dintr-o dată că un perete se deschide, dînd într-o sală splendidă unde se găsesc cele mai de seamă comori ale muzeului! O surpriză plină de efect... Nu, nu, încă nu te felicit, Melania, dar presimt că ai dreptate.”

Respiră adînc şi aruncă o privire triumfătoare spre Nucu Scarlat.

*

„Aş fuma o ţigară, îşi zise căruntul amorţit de durere. N-am cum! În ce mînă ţin arma? Capul mi-e gol... Dacă Ionescu găsea ceva, venea după ăsta. Nu-l mai aştepta. Habar n-am ce trebuie să facem. Totul s-a dus dracului! O singură sugestie, idioată... Să caute, să caute pînă le vine rău! Nu se luminează înainte de 6. La urma urmelor, mai stăm o zi aici, amînăm plecarea pentru noaptea următoare... Cum e bine! Nu am să rezist? Pot interveni atîtea... Oricum, trebuie să caute.”

*

„Ştiu, draga mea, ai găsit!”

Melania Lupu se abţinu să nu bată din palme. Ridică motanul în braţe şi-i strecură în gură o fondantă.

„Le vei comunica ideile tale printr-un bileţel pe care-l va găsi domnul Dascălu în antreu la înapoiere. Problema e cum o să ajungă biletul acolo căci tu nu ai vo-ie să te ri-di-ci de pe scaun. Vor fi foarte surprinşi că nu li s-a telefonat şi de astă dată. Ei bine, vei sălta uşor din cot receptorul ca şi cum ar fi fost prost pus în furcă. O mică neatenţie... Deci doamna necunoscută a încercat să-i avertizeze telefonic, dar a găsit o-cu-pat şi atunci a recurs la acest procedeu. Mai simplu, le-a strecurat un bilet sub uşă.”

Bătrîna se aplecă discret ca şi cum ar fi deranjat-o ceva la picior şi trase din poşetă un carneţel şi un pix minuscul.

Florence îşi culcase capul pe masă, sprijinit în braţe. Profesorul o fixa lung, cu o privire de cîine. Se întreba cum i-a dispărut cuţitul, sau poate că visase, probabil nu avusese niciodată curajul să-l subtilizeze. Se simţea paralizat, o durere ascuţită ca un cleşte îi prinsese ceafa şi îşi pipăia mereu buzunarul. Şerbănică Miga tresărea în somn. Adormise cu gura căscată.

Melania se uită pe furiş la Scarlat. Părea că se gîndeşte intens la ceva.”Ştii tu le ce, fetiţo...”

Mută motanul mai jos pe genunchi, ascunzîndu-şi mîna sub batic. Deschise carnetul la urmă unde erau foile goale şi începu să scrie. Încerca să nu mişte mîna decît din poignet, păstrînd braţul şi cotul ţepene. Pe obraz îi apăruse expresia senină dintotdeauna. Zîmbea blajin,

privind un tablou pictat de Florence în tinerețe. Un buchet de miozotis într-o cană de lut.

„I-au plăcut totdeauna florile mici. Lăcrămioare, panseluțe, toporaşi... Acum grăbeşte-te, draga mea... Cum spunea Soeur Blanche la pension: «Dépéchez-vous, mes enfants... » Scrisul dezordonat şi nesigur n-o să li se pară ciudat. Îşi vor închipui că este vorba despre o nouă măsură de precauție care la stilul necunoscutei nu-i va surprinde."

Grifona, plimbîndu-şi ochii de la Scarlat la Ioniță Dragu: „Posibil ca pînzele să fie în safe sau în încăperea secretă. Încercați rafturi, bibliotecă".

Desprinse uşor foaia şi săltă baticul aruncînd o privire scurtă în bilet.

„E destul de clar, draga mea. Vor bănui că l-ai scris cu mîna stîngă. Doar nici unul nu-i grafolog şi oricum n-au timp să-şi bată capul cu fleacuri."

Împături biletul şi-l puse pe masă astupîndu-l cu palma.

Căruntul lăsă arma pe genunchi şi încercă să-şi aprindă țigara cu o singură mînă. Se uită la bătrînii învăluiți parcă în ceață.

„Sînt îngrozitor de obosit... Nu trebuia să intru în combinația asta... Acum e prea tîrziu..."

*

Florence se înfăşură într-un şal apoi îşi culcă din nou capul pe brațe. Melania Lupu o supraveghea printre gene prefăcîndu-se că doarme. Profesorul, cu brațele moi, atîrnînd neputincioase pe lîngă scaun, privea orb înainte. Ținea gura căscată cu expresia aceea specifică a omului care a încercat o mare surpriză şi este incapabil să-şi revină.

Melania Lupu îşi strîmbă buzele palide.

„Ce imprudență din partea domnului Scarlat să abandoneze arma!

Adevărul este că se simte extrem de descurajat. Accidentul cu şoferul şi acum tablourile... Biletul tău va fi un stimulent pentru el, îți garantez, draga mea, căci nu se va mai crede singur. După cum ți-am spus, totul e ca hîrtiuța să ajungă în antreu fără să te ridici de pe scaun. Ai putea să-l foloseşti pe Mirciulică. Îți face adeseori servicii ase-

mănătoare, dar nu te sfătuiesc. Urmele dinților lui rămîn în-ti-pă-ri-te pe hîrtie. O altă soluție ar fi să umezeşti fundul tăvii cu ceşti murdare şi să lipeşti biletul. Aşa fura bani jupîneasa aceea negricioasă cînd aveai lume la poker. Venea cu tava udă şi o punea ca din întîmplare peste bancnote servind băuturile. Cîştiga în fiecare seară cîteva mii de lei. Ai prins şmecheria şi te distrai grozav... Nu-ți recomand însă această formulă... S-ar putea ca biletul să se dezlipească înainte ca Şerbănică sau Florence să ajungă în antreu, sau să nu se dezlipească deloc. Îți spun eu cum ai să procedezi, draga mea! Vei folosi curentul de aer. Da, da, ai auzit bine: cu-ren-tul de aer. Sper că ai remarcat, în momentul cînd se deschide uşa de la intrare tot ce e pe masă zboară spre vestibul din cauza oberlihtului spart din bucătărie. Tu vei lăsa biletul jos, pe parchet. Cînd domnul Dascălu va pătrunde în antreu, se va trezi cu o bucată de hîrtie la picioare. Nu-i va trece niciodată prin minte lui, sau altcuiva, că scrisorica este expediată din casă. Îşi va imagina că a fost strecurată pe sub uşă. Ca să înțelegi mai bine, am să-ți spun că acesta este un truc psi-ho-lo-gic. Un bilet găsit în antreu, lîngă uşă, te duce cu gîndul la un expeditor dinafară şi nu di-nă-un-tru."

Bătrîna lăsă hîrtia jos şi o acoperi cu talpa. Ochii palizi prinseră din nou luciri blînde.

*

— Uite ce-am găsit în uşă!

Dascălu flutura bucata de hîrtie ca pe un drapel. Căruntul îşi ridică obrazul desfigurat.

— Unde-ai dus maşina?

— Vreo trei străzi mai încolo. Dar întîi am dat o raită prin oraş... Trebuia să mă deconectez puțin.

Scarlat scrîşni. Ochiul neatins privea întunecat. Voi să spună ceva şi se răzgîndi, mormăind mecanic:

— E în regulă?

— Bineînțeles. Am primit o scrisoare. Fii atent ce zice: Posibil ca pînzele să fie în safe sau în încăperea secretă. Încercați rafturi, bibliotecă. Ce spui de chestia asta?

— Dă să-l văd şi eu, bîlbîi căruntul.

Şerbănică Miga le arunca priviri furişe: „Un adevărat complot. Casa e înconjurată de bandiți, indivizi machiavelici! Nici măcar nu se cunosc între ei... Îşi trimit mesaje, au instalat probabil microfoane. Altfel cum naiba ştiu ce se întîmplă cu ăştia de aici?”

Scarlat mototoli spasmodic hîrtia.

— De ce n-o fi dat telefon?

Avea limba umflată, încleiată, abia rostea cuvintele. Ochii îi căzură pe aparat. Receptorul stătea strîmb.

— Mda... O fi încercat. Fireşte, suna ocupat! Pune-l ca lumea.

Cîrnul apucă receptorul cu două degete şi îl aşează în furcă.

— Ei, ce-i zic lui Ionescu?

— Chestia asta... Căutați în safe.

— Înseamnă că iar iau trusa...

— Începeți cu biblioteca. Există o încăpere secretă. Necunoscuta a aflat amănuntul ăsta în ultima clipă şi ni l-a comunicat pentru orice eventualitate. Aşa să-i spui inginerului.

— O. K. ! Îşi duse degetul la tîmplă repetînd cu ochii în tavan: Deci safe sau cameră secretă, rafturi bibliotecă. Mai e ceva?

Scarlat arătă cadavrul şoferului.

— Fă-mi un serviciu şi du-l dincolo. Mă enervează.

*

— Ai întîrziat, mormăi Raul Ionescu.

Stătea pe trepte, înconjurat de mucuri de țigară. Arăta obosit şi descurajat, cu umerii ploştiți şi ochii tulburi. Glasul părea dogit.

— Am avut treabă sus! A trebuit să car maşina ăluia în altă parte.

Inginerul ridică din umeri fără chef. Nimic nu mai avea importanță acum.

— Pe urmă am cărat cadavrul în dormitor. Dascălu se aşează alături şi-i luă țigara din mînă: Astea nu-s chestii să le termini în cinci minute.

— Ce cadavru?!

— L-a împuşcat pe şofer. Voia s-o întindă. Să vezi cum arată căruntu', te apucă groaza! Ars tot, abia ține pistolul.

— Cum l-a ars?

— Am uitat să întreb. Oricum, l-a prăjit.

Inginerul începu să rîdă. Un rîs amar, venit din pîntece cu fălcile încleştate. Dascălu căscă ochii.

— De ce rîzi?

— Aşa! E vesel! Al naibii de vesel!

Cîrnul clătină din cap lămurit.

— Am înțeles! Eşti țicnit rău! Se uită la ceas: S-a făcut de 2.

— Te grăbeşti?

— Bineînțeles. Avem de scotocit toată biblioteca.

Inginerul încruntă sprîncenele.

— De ce?

— Păi nu ți-am spus? Tipa zice că ar fi o încăpere secretă. Apăsăm pe buton şi...

Reproduse fluierînd zgomotul unei uşi glisante care se deschide. Ionescu îl apucă de mînecă.

— V-a telefonat?

— Țțț! Prin corespondență. Eu am găsit biletul băgat sub uşă.

— Ascultă! Eşti sigur că nu visezi? Cine i-a spus că tablourile au dispărut?

— De unde vrei să ştiu?! Scarlat presupunea că treaba asta ar fi aflat-o în ultima clipă şi ne-a comunicat-o ca să fim pregătiți sufleteşte.

— Joacă tare, spuse inginerul pe gînduri.

Sări sprinten în picioare, trăgîndu-l de mînă pe celălalt. Cîrnul îşi privea țintă degetele îndoite. Apucă arătătorul şi mijlociul scuturîndu-le puternic.

— Stai! Mai am două chestii să-ți transmit. Întîi, cică să căutăm în safe...

— Nu există nici un safe!

— Pe urmă zicea ceva de rafturi. Să umblăm la rafturi. N-am prea înțeles...

— Rafturile de la bibliotecă?

— Aha!

Ochii inginerului străluceau.

— Roagă fluturaşii tăi să-ți adie fruntea.

Cîrnul se burzului.

— Dă-o încolo de treabă! La ora asta dorm!

*

Melania Lupu privea țintă ghemotocul de hîrtie. Căruntul îl lăsase să-i alunece din mînă şi căzuse la marginea covorului, lîngă vitrină.

„Trebuie să-l recuperezi ne-a-pă-rat, draga mea, şi să-l distrugi, desigur. Deocamdată constituie unica probă materială împotriva ta, natural în eventualitatea unui eşec. Nu-mi place să te gîndeşti la eşecuri, dar e bine să fii pregătită pentru orice situație. O expertiză grafologică — aşa mi se pare că numesc domnii de la poliție acest fel de operație — cu greu ar putea demonstra că tu eşti autoarea biletului, dar nu strică să-ți iei toate măsurile de precauție.”

Se uită întîmplător la Florence şi se înspăimîntă. Ochii înguşti dispăruseră sub pleoapele umflate, părul alb răvăşit şi obrajii congestionați o făceau să semene cu o bătrînă alcoolică. Îi amintea o gravură de epocă, englezească din casa soacră-sii... Femeia beată, nepieptănată cu jupoanele rupte şi murdare zace înăbuşită peste masă. În spate se văd pălării înalte. Hangiul, de o veselie agresivă, o arată cu degetul conducătorului diligentei. Un cocoşat rîde, vînzătoarea de castane priveşte în gol...

„O gravură de domnul Hogarth, dacă memoria nu te înşală. Ceva absolut deprimant... Cred că Florence trece prin momente extrem de grele. Întîmplarea asta a declanşat în ea o dramă puternică. N-a doborît-o niciodată nimic, iar uneori o invidiai pentru optimismul ei. Acum nu reacționează firesc. Altădată, ar fi amuzat-o asemenea aventură. Nu ştiu dacă ai ghicit, dar bănuiesc că-şi pune întrebări du-re-roa-se. Poate pentru prima oară în viață. O examină lung, cu buzele

pungă şi conchise îngrijorată: Mi se pare că Florence îți rezervă încă surprize, draga mea...”

Înălță timidă două degete.

— Îmi dați voie să mă duc pînă la baie?

Scarlat întoarse capul. Nu mai putea deschide deloc ochiul, în schimb celălalt privea mai înviorat.

— Nu întîrziați.

— Oh, doar cîteva minute, ştiți...

Roşi brusc şi se ridică sfioasă cu fruntea în pămînt. Ocoli stîngace masa ținîndu-şi fustele ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze şi să atingă pe nimeni. În dreptul vitrinei, trimise cu vîrful pantofului cocoloşul de hîrtie spre baie. Nimeni nu se uita la ea. Deschise uşa şi împinse ghemotocul înăuntru.

Arse biletul şi aruncă cenuşa în toaletă, răsuflînd uşurată.

„Încă o chestiune pe care ai rezolvat-o, draga mea! Degeaba te uiți în oglindă! Ştiu, părul tău ar avea grozavă nevoie de un pieptene, nu ți-ar strica nici un puf de pudră şi doar o idee de ruj, atît cît să-ți înviorеze obrazul, dar ar fi o gafă de neiertat dacă te-ai ocupa acum de fleacuri. Ceilalți ar conchide că întîmplarea nu te-a afectat îndeajuns.”

Privi hîrtia carbonizată şi chicoti.

„Fireşte că vei trage apa! Nu se lasă astfel de urme niciodată. Oricine s-ar întreba: Ce a avut de ars Melania? Am vrut doar să te sperii, draga mea, să te fac să-ți închipui că ai uitat. O mică păcăleală care nu are de ce să te supere...”

Bătrîna trase lanțul şi îşi şterse zîmbetul de pe buze. Intră în sufragerie, strecurîndu-se ca o umbră la locul ei.

*

Cîrnul stătea pe marginea biroului bălăngănindu-şi picioarele în gol. Prin uşa deschisă se vedeau un colț al sufrageriei Premier Empire, o piesă originală cu efigia lui Napoleon şi a Mariei-Louise țintuită pe spătarele scaunelor. Statuile şi vulturii de bronz care susțineau servanta luceau dulce, păreau turnați în aur. Dascălu privea năucit miile

de cărți legate în piele galbenă. Numără volumele din raftul de sus, încercă o înmulțire complicată apoi renunță.

— Crezi că tipul le-a citit pe toate?

— Care tip? întrebă inginerul fără să se întoarcă.

Pipăia înfrigurat stinghiile de lemn, insistînd pe muchii.

— Ăsta cu casa...

— A, Chiusbaian... Mă îndoiesc! Nimeni nu ajunge să citească atîtea cărți. Am văzut odată o statistică. Cei mai deştepți nu sar peste 8-10 mii.

— Dacă ar avea ceva despre fluturi m-ar interesa.

Apucă la întîmplare un volum şi-l deschise. Raul Ionescu îl măsură iritat.

— Sper că nu te apuci acum să răsfoieşti toată biblioteca! N-are nimic despre fluturi.

— De unde ştii?

— Armeanul era astrolog, inventă inginerul. Citea în stele şi ghicea în palmă... N-avea treabă cu insectele.

— Fluturele nu-i insectă!

— Elicopter sau ce vrei tu! Ai face mai bine să mă ajuți.

Dascălu azvîrli cartea şi-şi încrucişă brațele la piept.

— Eu am muncit destul. Asta-i partea ta, eşti inginer! Ar fi fost cazul să citeşti de mult cum stă chestia.

Raul Ionescu rîse.

— O cameră secretă trebuie să fie secretă pentru toată lumea, inclusiv inginerii. Dar dacă ai obosit...

Ridică din umeri continuîndu-şi lucrul. Brusc, simți sîngele năvălindu-i în obraji. Degetele i se împiedicaseră într-o adîncitură cît o nucă, scobită în suprafața lustruită a lemnului. Apăsă din toate puterile şi peretele de cărți începu să alunece.

Cîrnul fluieră subțire. Raul Ionescu, obosit, rîdea nervos sprijinit de zid.

Era o încăpere uluitoare, neaşteptată, o adevărată surpriză pentru cel mai blazat dintre privitori, avertizat şi pregătit cumva de celelalte

săli ale muzeului. Pe pereții tapetați cu brocart greu, albastru-electric, păsări uriaşe brodate în aur, argint şi purpură păreau să fi țîşnit chiar atunci de pe dalele albe, luîndu-şi zborul înspăimîntate. Senzația era accentuată de poziția diferită a aripilor şi a girurilor lungi răsucite cu eleganță. În ziduri se aflau şase nişe nu prea adînci unde tablourile primeau o lumină caldă, uleioasă de pergament vechi. Inginerul le privea aiurit. Nu-şi dădea încă bine seama despre ce e vorba, nu cunoştea pînzele, nu le întîlnise în nici un catalog, un lucru însă i se părea cert: aici se aflau piesele cele mai de seamă ale muzeului. Întinse mîinile tremurînde spre tabloul lui Goya. Un glas aspru, amenințător, țîşni pe neaşteptate în spatele lui:

— Sus mîinile!

*

Arma alunecă de pe genunchiul lui Scarlat căzînd cu zgomot. Melania Lupu tresări şi scoase un țipăt uşurel.

„Acum!" gîndi Ioniță Dragu încleştînd pumnii. Îşi simțea gîtul uscat, tîmplele îl dureau. Se ridicase pe jumătate, gata să se repeadă. O secundă, pipăi pragul acela unde intenția, dorința pătimaşă luptă cu spaima. Luptă încleştată cu un adversar pervers care se agață cu ghearele, îți taie răsuflarea, îți picură plumb în vine.

Căruntul se aplecă greu recuperînd pistolul fără să-şi ia privirea de la bătrîni.

Profesorul se lăsă moale pe scaun, sfîrşit de puteri. I se păru că distinge un licăr de dispreț în ochii doamnei Miga şi durerea i se încolăci ca un şarpe în jurul inimii.

*

Raul Ionescu se răsuci fulgerător. Dascălu, pe vine, se zguduia de rîs.

— Ți-a plăcut?

Pe buzele inginerului se înghesuiră vorbe groase. Femeia din ramă zîmbea în spatele evantaiului. Un zîmbet ciudat.

CAPITOLUL 8 - ŞANTAJ

„Zece pînze au luat! Rembrandt, Dürer, Botticelli... Băieții ăştia sînt într-adevăr prea lacomi, draga mea! Tu te vei mulțumi doar cu Femeia lui Goya. Ți se cuvine pe drept, şi ştiu bine că ai acționat numai şi numai din considerente de ordin estetic. Nu, n-ai fost niciodată o hrăpăreață şi dincolo vei fi încîntată să te desparți cît mai repede de aceşti domni. O societate care nu te o-no-rea-ză. Hm, zece tablouri! Poți paria pe ultimul tău leu că vor ajunge să-şi spargă capetele pentru ele. Esențial, fetițo, este că Femeia cu evantai s-a întors la tine. Încă nu-ți vine să crezi, deşi n-ar trebui să faci acum pe modesta. De cîte ori te-au înşelat calculele tale? Dă-mi voie să te felicit, Melania, şi să te sărut. O meriți cum nu ştiu s-o fi meritat altcineva vreodată."

Îşi țuguie buzele în dosul palmei, aruncînd spre ceilalți priviri albe.

Şerbănică Miga înghiți în sec holbîndu-şi ochii bulbucați: „Bandiții lucrează în stil mare! Rembrandt, Goya! Tablouri regeşti... O avere colosală! Cum poți să scoți aşa ceva peste graniță?"

Inginerul sorbi ultimele picături din sticluța de rom şi trase cu poftă din țigară. Oboseala îi dispăruse şi ochii negri sclipeau vesel. Se simțea fericit, o fericire febrilă, nervoasă, vorbea încontinuu făcînd abstracție de bătrîni.

— Am avut tot timpul impresia că visez... Nababi, domnule! Să fi văzut casa! Nu-mi venea să cred."Ce caut aici?! Ce se întîmplă cu mine!? Am discutat într-adevăr cu femeia?" înțelegi, toate astea nu-şi găseau loc în viața mea, nu se asortau cu nimic. Un coşmar de schizofrenic! Habar n-am dacă pricepi, e multă aiureală acum în capul meu...

Cîrnul remarcă placid:

— Asta-i din cauză că n-ai fantezie. Mie mi s-a părut totul foarte firesc. Eu nu visez decît atunci cînd dorm...

— E bine, e bine băieți, şopti mecanic Scarlat. S-a făcut 2, 30. Să ne grăbim! Încercă să se ridice: Va trebui să mă ajutați. Niciodată nu mi-a fost aşa rău.

Raul Ionescu ezită nehotărît, apoi scoase din buzunar o cutie de metal.

— Întinde mîna!

— Ce-i asta?

— Morfină. Ultima fiolă. Rîse amar: Mai degrabă ți-aş oferi un ochi... Î făcu injecția apoi se ridică: Şi cu asta basta! Let's go!

Scarlat îşi aprinse o țigară.

— Imediat, să-şi facă efectul... Aş bea un butoi de whisky!

Florence îl privea pe Raul Ionescu cu ochi umezi. Erau ochii din tinerețe, de un albastru adînc, safire mici scînteietoare tăiate în formă de migdală.

„Ce copil nebun! Cum îi scapără privirea! N-aş fi zis că e morfinoman. Şi totuşi... Ce poftă de viață în umerii ăştia largi, în obrazul ăsta supt, în rîsul ăsta cu gura plină, cu dinți puternici... Nu se gîndeşte acum decît la banii lui. O să-şi cumpere un yacht, un Cadillac, comandă specială... O să-şi mobileze un apartament à l'américaine, o să se coleze cu cea mai costisitoare întreținută de pe Coasta de Azur sau California. Ce copil...”

— Cum te simți?

Nucu Scarlat gemu înăbuşit.

— Mult mai bine, mulțumesc. Să-i dăm bătaie!

Cîrnul îşi curăța pistolul.

— I-aş da un telefon amicului meu să-l liniştesc.

— Lasă, mai bine fă-i o surpriză. Îi expediezi o scrisoare cu un fluture albastru.

— Îi tot dai zor cu fluturii ca un prost! Lui îi trebuie nişte piese de schimb la o maşină de cusut Singer, şi eu să-i trimit fluturi! Ce-o fi în capul tău, nu ştiu...

— Are dreptate, interveni răguşit Nucu Scarlat. Se întoarse spre Raul Ionescu: Unde trebuie să aibă loc întîlnirea cu individul?

— Nu mi-a precizat.

— Ştii ceva, cheamă-l aici! Ambianța e mai convingătoare. Inginerul scoase un carnețel. Citi tare, rar, uitîndu-se pe furiş la bătrîni.

— „Alexandru Miga — 22. 60. 6...”

Florence tresări. Exclamă sufocată, cu mîna la gît:

— Sandi!

Şerbănică clipea nedumerit. Îl trase de mînecă pe profesor.

— Ce? Ce spune? Ce se întîmplă? Nu înțeleg nimic!

Fără s-o vadă nimeni, Melania Lupu băgă o fondantă în gură.

„O meriți, draga mea.”

*

Telefonul zbîrnîi lung, strident, sfredelind întunericul somnului. Tînărul întinse buimac mîna şi aprinse lampa de pe noptieră. Se uită reflex la ceas: 2, 45.

— Alo!

— Domnul Alexandra Miga?

— Da.

— Sînteți singur?

— Da, răspunse încă aiurit. Cu cine să fiu?

Inginerul rîse.

— De obicei, bărbații tineri tară complicații matrimoniale îşi petrec noaptea ceva mai judicios. În sfîrşit! îmbrăcați-vă urgent! Sînteți aşteptat la domiciliul părinților dumneavoastră. Vă rog să nu întîrziați.

— Li s-a întîmplat ceva?

— Deocamdată nimic, dar li s-ar putea întîmpla multe dacă nu vă grăbiți.

— E un banc idiot!

— Ca banc, ar fi într-adevăr idiot. Vă atrag atenția că de promptitudinea şi discreția dumneavoastră depinde viața lor. Accentuez! Viața lor! În consecință, nu luați legătura cu nimeni şi grăbiți-vă.

— Dar ce se întîmplă, pentru numele lui Dumnezeu?

Mîna îi transpirase pe receptor, îşi simțea spatele şi ceafa ude.

— Alo! Cine eşti dumneata?

— Nu părăsiți vă rog aparatul. Vocea se depărtă de microfon: Poftiți doamnă...

Alexandra scoase nervos o țigară, încercînd s-o aprindă. Auzi glasul lui Florence, apatic, ruginit.

— Tu eşti, mamă? Ce se întîmplă cu voi?

— Vino repede, dragul meu! Fă cum ți-au spus ei.

— Care ei? Sînt mai mulți? Lămureşte-mă!

— Grăbeşte-te! răspunse fără legătură doamna Miga. Grăbeşte-te şi nu anunța pe nimeni. Te rog din suflet! Pentru noi, pentru...

Convorbirea se întrerupse. Alexandru rămase cu receptorul în mînă privindu-l năuc.

Sări din pat şi începu să se îmbrace febril.

„Ce să fac? Ce trebuie să fac?”

Luă toți banii din casă şi ieşi uitînd lumina aprinsă. Sub cristalul de pe noptieră, rîdea Elvis Priesley într-o cămaşă roşie, sub o pălărie enormă de cowboy.

*

Florence se întoarse la locul ei ținîndu-se de masă. Căpătase dintr-o dată un mers bătrînesc, tîrşit şi nesigur. Ioniță Dragu o privea cu inima zdrobită.

„Prin ce trece, Dumnezeule! Prin ce trece!”

Cîrnul se juca expert cu pistolul învîrtindu-l pe arătător. Observă indiferent:

— Ăla s-a dus întins la Miliție, ascultați-mă pe mine!

Inginerul privea pe fereastră. Declară fără să se întoarcă.

— Nu cred...

— Pariem pe tipul cu pană verde?

Ionescu rîse.

— Ne-am dat dracului! Pariem pe Rembrandt!

— N-o s-o facă, spuse încet Nucu Scarlat. Se întinsese pe o canapea. Vorbea cu ochii închişi: De altfel, ne putem prinde imediat.

— Cum? întrebă Dascălu.

— Trebuie să sosească în 10, maximum 15 minute. Oricine ia un taxi într-o astfel de împrejurare. Dacă întîrzie...

Nu-şi continuă gîndul. Ioniță Dragu interveni cu glas nesigur:

— De ce trebuie să-l amestecați şi pe el în povestea asta?

Cîrnul îl privi peste umăr hlizindu-se.

— Băieţelul e curios! Toată seara a pus întrebări.

Şerbănică Miga, zdrobit de admirație, îşi pironi ochii în obrazul profesorului.

„Nu-l ştiam aşa de curajos. Retractă repede, meschin: S-a zaharisit, e iresponsabil...”

Melania Lupu scînci:

— A dispărut Mirciulică. Nu-mi dau seama unde poate să fie...

„N-ai nevoie de încă un scandal, draga mea! Domnul Dascălu e prea nervos şi Ioniță şi-a pus în cap să-l irite. Încearcă să le abați atenția.”

Cîrnul se răsuci fulgerat.

— Mirciulică?! Care Mirciulică?! Cîți sîntem în casa asta, la urma urmelor?

— E motanul, mîrîi Scarlat. Las-o în pace!

— Nu se simte bine, spuse bătrîna şi vreau să-i dau medicamentul. Agită o sticluță: I-am amestecat aspirina în lapte. Altfel n-o înghite, oricît m-aş ruga de el.

Raul Ionescu rîse. Simți privirea albastră a doamnei Miga şi cîteva clipe o măsură nedumerit. Dascălu se lăsase în patra labe uitîndu-se pe sub mobile.

— Ce dracu' faci?

— Caut motanul.

— O faptă nobilă...

— Vreau să văd cum înghite medicamentul.

Inginerul fredonă încet, cu tîlc:

— Fluturaş nu mai ai aripioare...

Ochii îi licăreau, se agita, se uita mereu pe fereastră.

— Un cîntec idiot! observă cîrnul. Nu ştiu unde s-a ascuns ăla. Parcă era negru...

— Exact, domnule, şopti Melania Lupu. Completă ca şi cum în odaie s-ar fi mai aflat vreo cincisprezece pisici: Negru şi cu o expresie extrem de inteligentă.

Şerbănică o măsură curios: „Altă dobitoacă! Auzi, expresie!"

De afară se auzi un fluierat. Inginerul se repezi la geam.

— E Sandu, spuse doamna Miga, totdeauna cînd ajunge în curte fluieră.

Căruntul îşi crăpă ochiul şi se uită la pendulă.

— Exact 14 minute.

Inginerul se desprinse de geam.

— Asta înseamnă că...

— L-am găsit! exclamă Dascălu.

Ţinea motanul spînzurat de coadă ferindu-se să nu-l zgîrie. I-l întinse triumfător Melaniei Lupu.

Mirciulică urla arătîndu-şi dinţii albi, mărunţi şi cerul gurii căptuşit cu purpură.

*

Scarlat rămăsese întins pe canapea. Morfina îşi făcuse efectul şi încerca o stare de beatitudine. Se simţea uşor, imaginile deveniseră ceva mai limpezi, glasurile se apropiau. Raul Ionescu îi storsese trei lămîi peste două linguri de zahăr, găsise prin casă un unguent sulfamidat şi-i oblojise de bine, de rău obrazul şi mîna.

Tînărul Miga ţinut la respect de pistolul cîrnului le arunca priviri buimace. Se aşezase pe primul scaun, lîngă Melania Lupu. Bătrîna îi atinse braţul zîmbindu-i tremurat.

— Ai crescut mare, Săndel.

Îl măsură printre gene: „A luat ochii de la Florence. Gura e a lui Şerbănică. Bărbia are gropiţă... Pe vremea ta, draga mea, asta însemna două căsătorii. Cînd era mic, maică-sa îl purta cu bluze ca pe o fetiţă, şi în spielhosen. Văd şi acum puişorii galbeni de pe buzunar. Erai pe plajă, la Rex cu colonelul. Cum a trecut timpul... Trebuie să împli-

nească 28 de ani. Florence l-a avut destul de tîrziu. Un tînăr drăguț şi cumsecade... Nu înțeleg de ce băieții întîrzie să-i explice. Vor să-l fiarbă probabil...”

Alexandru se uită îngrijorat la doamna Miga. Îşi drese glasul.

— Vreți să-mi spuneți în sfîrşit despre ce e vorba?

Cîrnul îl studia rînjind tîmp.

— Ce-au zis şmecherii de la Miliție?

Celălalt ridică din umeri, strîngîndu-şi buzele.

Scarlat îi şopti inginerului;

— Explică-i cum stă chestia şi terminați bîlciul mai repede. Da... Poți să-mi dai o țigară.

Ionescu o aprinse tacticos şi i-o vîrî între degete. Se aşează apoi zîmbind în fața tînărului.

— Aveți o profesiune interesantă...

— Depinde.

— Pentru noi este!

— Oricum, nu văd legătura.

Dascălu behăi, nu se ştie de ce, încîntat şi făcu un pas la stînga să-l vadă mai bine.

— Lucrați la Aviasan...

Doamna Miga tresări. În ochi i se aprinse o flăcăruie. Îşi muşcă buzele nehotărîtă. Melania Lupu o privi iute.

„Florence a sesizat, draga mea, a sesizat imediat. Nu şi Ioniță, iar bietul Şerbănică se va dumiri abia săptămîna viitoare.”

— Pilot, completă inginerul. De trei ani şi jumătate zburați pe avioane sanitare.

— Observ că sînteți extrem de bine informat. În fond, ce doriți?

— Avem nevoie de dumneavoastră şi de avionul dumneavoastră.

Şerbănică Miga întinse gîtul: „Sînt nebuni? Ce să facă cu un avion?”

Ioniță Dragu scoase o exclamație uşoară şi închise gura repede. Dascălu se amuza copios rotindu-şi ochii de la unul la celălalt.

Alexandru, palid, cu figura încremenită, şopti:

— Nu înțeleg...

— Sîntem şapte inşi în această încăpere. Ne veți scoate din țară.

Tînărul sări în picioare.

— Absurd!

Dascălu îndreptă arma spre el.

— Stai jos, tăticule!

— Absurd! repetă agitat Alexandru.

Inginerul clătină din cap.

— Chestiunea se prezintă astfel, domnule Miga: În situația în care refuzați, ori vă trece prin cap ideea nefericită de a informa autoritățile, părinții dumneavoastră...

Lăsă fraza în aer privindu-l fix. Alexandru se interesă cu o voce goală, dogită:

— Ce se întîmplă cu părinții mei?

— Pac! Pac! Pac! Pac! făcu Dascălu tăvălindu-se de rîs.

— Țin să vă avertizez că nu glumesc. Deschise uşa dormitorului, arătîndu-i cadavrul şoferului: Individul a încercat să ne tragă în piept...

Doamna Miga izbucni în plîns. Scarlat îl privea printre gene: „Nefericitul are ghinion. Dormea liniştit în patul lui şi dintr-o dată... Ce aiureală!"

— Şantaj deci?

— Îhî! O chestie extrem de simplă. Urmează să decideți.

— Nu puteți să-mi cereți asta!

— Am făcut-o, dragul meu, e inutilă orice discuție. Ştiu ce se petrece acum în sufletul dumitale. Renunțase brusc la pronumele de reverență. Surîdea şi vorbea cu o voce neaşteptat de caldă: îți faci scrupule, conştiința clocoteşte, cuvinte mari, incendiare, îți ard creierii: datorie, trădare etc. Oricum va trebui să treci peste ele. De ce nu vrei să te menajezi?

Alexandrii îşi aprinse crispat o țigară. Repetă buimac încercînd parcă să înțeleagă.

— Oricum va trebui să trec...

— Evident. Speri să ne convingi cu argumente? Avem nevoie de dumneata şi nu ți-o ascundem. Merg mai departe cu sinceritatea şi am să-ți mărturisesc că ne aflăm într-o situație extremă.

— Asta am înțeles-o singur.

Ionescu rîse.

— Cu atît mai mult ai să înțelegi că nu încap tîrguieli. Mai laşi dumneata, mai lăsăm noi... Avem în schimb un atu puternic! Dispunem de viața bătrînilor. Nu e tocmai fair-play, dar împrejurările excepționale ne obligă la un joc mai puțin elegant.

— O ticăloşie!

— În locul dumitale aş gîndi exact la fel.

Raul Ionescu oftă. Bătea darabana pe marginea mesei privindu-l lung.

— O să ți se pară cinic probabil, dar rahatul în care sîntem nitrați pînă în gît nu ne îngăduie să fim milostivi.

Florence reuşi să articuleze printre suspine:

— Să nu te gîndeşti la noi, Sandi, sîntem bătrîni. Tu...

— Cred totuşi că exagerezi, reluă Raul Ionescu. La urma urmelor, ajungi în străinătate împreună cu familia. Un pilot nu moare de foame nicăieri.

Cîrnul interveni generos. Părea emoționat.

— Dacă vrea, îl iau în combinația mea. Chestia e să-i placă fluturii. Întrebă timid: Îți plac fluturii, Sandi?

Melania Lupu îi privea cu coada ochiului.

„Trebuie să accepte, draga mea. Sandi o adoră pe Florence. Şi lui Şerbănică îi e extrem de devotat. Nu va suporta niciodată să-i piardă. Bietul băiat... Cînd a împlinit 10 ani, i-ai făcut cadou un cal de lemn. S-a ridicat pe vîrful picioarelor şi ți-a încolăcit brațele după gît: «Mulțumesc, tanti Melania... » În realitate, ideea domnului Ionescu nu e rea. Ajunşi toți în străinătate... Desigur, nu i-ai lăsa de izbelişte. Ar fi contrar principiilor tale.”

— Dacă problemele de conştiință îți tulbură somnul, spuse încet Ionescu, nimeni nu te va împiedica să te întorci împreună cu familia. Autoritățile vor înțelege că nu puteai proceda altfel.

Alexandru stinse țigara apăsînd mult mucul în scrumieră. Îşi ridică ochii clipind des, încercînd să alunge usturimea.

— Ceea ce-mi cereți este imposibil. Sînt de acord, mă aflu la dispoziția dumneavoastră, nu-mi voi asasina părinții, cu toate acestea...

— Cu toate acestea? Tînărul rîse amar.

— Dumneata îți închipui că pot să fac tot ce-mi trăsneşte prin minte numai pentru că sînt pilot? Ai impresia că dacă îmi căşunează duminica viitoare să plec în excursie de plăcere cu avionul n-am decît să-l scot din hangar şi să-mi poftesc familia? Presupun că la chestiile astea n-ați avut timp să vă gîndiți.

— Esențial este acordul dumitale. Amănuntele le punem la punct ulterior.

— Aveți acordul meu. Şi?

Inginerul îl privi țintă.

— Îți atrag încă o dată atenția că în jocul ăsta nu încap şmecherii. În clipa în care ne trădezi, nu mai avem ce pierde. Dacă-ți faci cumva socoteală că plecînd de aici te duci întins la Miliție în speranța că or să găsească ăia o formulă să ieşi din încurcătură, poți fi sigur că vei asista la patru înmormîntări!

Făcu un gest circular spre bătrîni. Alexandru înghiți în sec. Întîlni ochii speriați ai lui Şerbănică. Desluşi în ei o implorare mută, disperată. Avea fruntea roşie şi în mod ciudat obrajii rămăseseră palizi. Ioniță Dragu, complet stors, părea de cîrpă. Privea fix într-un singur punct, neîndrăznind să se uite la Florence.

Pilotul întrebă gîtuit fără să-şi ridice ochii:

— Cum trebuie să procedez?

Inginerul îi azvîrli o privire iute, subțire. Încerca parcă să-l cîntărească, îl evalua ca un geambaş la un tîrg de vite.

Alexandru Miga cu obrazul crispat, strîmbat parcă de-o greață fizică, repetă întrebarea:

— Cum trebuie să procedez?

CAPITOLUL 9 - ÎN ALERTĂ

Pe birou se aflau două gume, un etu complet de Carioca şi-o carte cu coperte liliachii. În scrumiera ieftină ardea o ţigară din care maiorul Cristescu trăsese o singură dată. Din cînd în cînd se auzea sfîrîitul hîrtiei.

„Virginia roşii, gîndi abstract tînărul Miga. Cum naiba le suportă? O ţigară iute, de femei...”

— V-au urmărit?

Alexandru tresări.

— Nu, nu cred... Am fost foarte atent. Ştiam la ce mă expun. De fapt, la ce îi expun pe ai mei.

— O poveste fantastică! Aveţi idee care poate fi miza?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că vor să-i scot peste graniţă.

— Am înţeles... Deşi realmente nu văd cum. Nu este avionul dumneavoastră.

Tînărul îl întrerupse nerăbdător. Avea expresia rătăcită.

— S-au gîndit ei la toate. Singura mea obligaţie e să aranjez astfel lucrurile încît să fiu mîine dimineaţă de serviciu. Spuneau că dispeceratul mă va trimite urgent la Stîlpi, o localitate lîngă Craiova. Voi ateriza într-un zăvoi, la 8 kilometri de comună.

— O alarmă falsă...

— Bănuiesc.

Îşi şterse mîinile asudate plimbîndu-le discret în lungul pantalonilor. Ţinea spinarea încordată şi clipea des, fără să-şi ia ochii congestionaţi de la maior.

— Liniştiţi-vă, spuse blînd Cristescu.

Pilotul respira greu. Izbucni:

— Mi-e frică! În viaţa mea n-am fost atît de înspăimîntat! Unul dintre ei e nebun. Nu glumesc, vreau să spun, nu exagerez. Reacţionează ca un dement, rîde, urlă, e duios, n-are nici un fel de control.

— Nu mi-ați spus cine sînt invitații părinților dumneavoastră.

— Doi prieteni vechi. Îi ştiu de cînd eram copil, într-un fel fac parte din familie. Profesorul Ioniță Dragu şi doamna Melania Lupu.

Cristescu tresări puternic. Întrebă încă o dată:

— Cine?!

Alexandru, surprins, se bîlbîi:

— Profesorul Ioniță Dragu şi doamna Melania Lupu. Nişte oameni extrem de cumsecade. Cel puțin tanti Melania... Surîse palid. M-am obişnuit să-i spun aşa de cînd eram puşti. O femeie încîntătoare.

— Cum vi s-a părut că priveşte incidentul?

— Era total distrusă. Ca şi ceilalți... A avut totdeauna o viață liniştită, ferită de emoții. Îi place liniştea. Mi-aduc aminte că am rugat-o odată să mă ducă la circ. Aveam vreo 11 ani. A fost singura dorință pe care mi-a refuzat-o de cînd mă ştiu: „Nu suport, Săndel... Stau tot timpul cu sufletul la gură... Nu sînt amatoare de senzații tari...”

Maiorul surîdea alb.

— O femeie sensibilă...

— Extrem de sensibilă, întări pilotul. Zîmbi jenat: O să vă închipuiți probabil că sînt sentimental.

— Nu-i o crimă:

— Am considerat-o totdeauna ca pe o soră a mamei. O soră neajutorată, şubredă. Inima, ştiți... Mi-e teamă că nu va rezista.

Maiorul îl privi lung încercînd să nu zîmbească. Rosti absent:

— Strada Aristide Condurache, deci...

— Da, o vilă mică, vopsită în galben... În cartier i se spune Căsuța cu zorele. De la Grădina Icoanei o luați la stînga şi...

Cristescu clătina din cap pe gînduri. Privirea îi căzu întîmplător pe ceasul pilotului: 4. Se crispă brusc:

— Ce-ați spus?

— V-am oferit un punct de reper. Imobilul se află chiar vizavi de Muzeul Chiusbaian. O distanță de 30-40 de metri cel mult.

Maiorul se agăță de brațele fotoliului. Simțea că amețeşte.

„Muzeul Chiusbaian... Acolo au expus Femeia cu evantai!”

Revăzu surîsul din spatele dantelelor albe apoi un altul, ofilit, dar încă fermecător: surîsul Melaniei Lupu.

*

Inginerul îşi privi ceasul: 4.

Se simți dintr-o dată neliniştit, o neliniște de esență specială, fizică. Avea impresia că se sufocă, voia cer deasupra şi nu tavanul cu lustră scînteietoare din care picurau stropi de cristal, nu mai suporta figurile livide ale bătrînilor, maimuța spînzurată în mijlocul odăii, fără un ochi, cadavrul de alături, chipul tumefiat al căruntului.

— Ce ai? întrebă Scarlat încercînd să-şi îndrepte trupul între pernele canapelei. Pari agitat.

— Trebuie să plecăm!

— E prea devreme. Abia 4.

— N-are importanță.

Dascălu îşi smulgea fire din sprîncene pe care le privea în dreptul luminii fix, pînă i se încrucişau ochii. Interveni placid, fără să întrerupă operația:

— Ce-ți veni? Stăm destul de bine.

Căruntul îşi umezi buzele.

— De ce vrei să plecăm?

— Nu ştiu! Dar trebuie! Ştiu că trebuie!

— Nervii...

Ionescu îşi aținti privirea pe fața desfigurată a căruntului:

— Crezi că ți-ar veni foarte greu?

— Pe mine nu mai puteți miza, băieți! Sigur, dacă e neapărată nevoie...

— Sîntem în primejdie. Am impresia că din clipă în clipă o să-mi cadă o cărămidă în cap. O văd cum se apropie. N-am simțit niciodată ceva asemănător şi sînt convins că nu mă înşel.

Cîrnul îl măsură surprins. Rămase cîteva momente nemişcat, atent parcă să înregistreze ceva. Îşi strîmbă buzele dezamăgit.

— Eu nu simt nimic. Sînt un tip normal.

— Ştiu... Scarlat zîmbi doar cu jumătate de obraz. Se adresă inginerului: Să fi turnat ăla?

— Nu-i exclus.

Doamna Miga rosti încet:

— Vă înşelaţi... Fiul meu n-o să mă... N-o să ne sacrifice niciodată.

„Asta-i şi părerea ta, fetiţo, gîndi Melania Lupu. De fapt ai scontat pe acest amănunt. Ţi-am spus-o şi ţi-o repet! Sandi îşi adoră părinţii şi chiar pentru tine are multă afecţiune. Deşi presimţirea domnului Ionescu e în-gri-jo-ră-toa-re. Şi pe tine, draga mea, te avertizează uneori instinctul.”

Ioniţă dădu din cap. Sensul era ambiguu: „Nimic nu-i imposibil sau poate Florence are dreptate. Sandi n-o să-i sacrifice”.

— De ce să nu fim prudenţi? Inginerul se aşeză lîngă Nucu Scarlat şoptind precipitat: Dacă tipul s-a dus la Miliţie, într-un sfert de oră sîntem înconjuraţi, prinşi în capcană ca nişte şobolani.

— Îi avem pe ăştia!

— Ei şi? Interesul nostru e să ne salvăm pielea, nu să-i lichidăm pe ei.

— Nu înţeleg de ce te impacientezi acum, aşa dintr-o dată, oftă căruntul. În fond, ăsta era planul iniţial. Am avut timp să ne gîndim şi să ne răzgîndim, să-l sucim pe toate părţile şi ai fost de acord. Mă rog, presupun că ai fost de acord. I-ai ridicat obiecţia individei?

Inginerul îşi trecu degetele greblă prin păr.

— Nu! Atunci, la rece, totul mi s-a părut bine chibzuit. Relaţia mamă-fiu-tată ce vrei tu am considerat-o suficientă. Acum însă văd... Îşi scutură capul: Nu, nu văd... Simt altfel şi de obicei nu mă înşală presimţirile.

— Eşti obosit şi înfierbîntat. Nimeni nu poate fi acum lucid, perfect lucid... Şi-apoi unde să te duci? Sînt cîteva ore bune de aşteptat.

— Oriunde! Numai să scăpăm din cursa asta.

— Nu fi copil! spuse Scarlat. Ridică-mi puţin perna... Aşa, mi-a înţepenit ceafa. Dacă băiatul a avertizat Miliţia, nu mai e nimic de făcut. Gîndeşte-te o clipă! Vin şi găsesc cuibul gol. Un renghi frumuşel şi

atît. Cunosc următoarea etapă a itinerarului. Întîlnirea cu pilotul la Stîlpi. Ne aşteaptă acolo. Ce-ai cîştigat? O plimbare cu maşina?

— Atunci?

— Nu ne rămîne decît să sperăm că individul şi-a văzut de treabă. Adăugă după o pauză privindu-l în ochi: Cred că neliniştea ta e de altă natură. Nu trebuia să-mi dai ultima fiolă...

Melania Lupu închise ochii.

„S-ar putea ca domnul Ionescu să aibă totuşi dreptate. Ce spune celălalt e logic, dar incomplet. Ştiu planul tău, draga mea, dar un bun strateg se orientează pe picior, în funcție de cir-cum-stan-țe. Îmi dau seama la ce te gîndeşti. Este posibil ca cei din muzeu să fi constatat furtul tablourilor. Lipsesc prea multe pentru ca şi cel mai neavizat paznic într-un rond întîmplător să nu observe. Ia să vedem care ar fi consecințele directe ale acestei situații...”

Bătrîna duse mîinile sub masă şi începu să enumere pe degete:

„Desigur, draga mea, că întîi şi întîi va alarma Miliția care, — doi — se va deplasa de urgență la fața locului. Trei — nu va exista un singur centimetru pătrat în tot cartierul care să nu roiască de milițişti, ceea ce — patru — e departe de a te avantaja, dat fiind că mîine dimineață părăsind locuința veți alcătui un grup, cum să-ți spun fetițo, mult prea pi-to-resc pentru a nu atrage atenția. Dar — cinci — mai ales cinci, vor descoperi tunelul subteran. Nu vor avea decît s-o ia de-a buşilea pentru a ajunge de la muzeu aici. Închipuieşte-ți surpriza domnului maior Cristescu!”

Curmă brusc firul gîndurilor atingînd superstițioasă lemnul. Îşi țuguie buzele bosumflată.

„De ce tocmai el, draga mea? De unde ideile astea? Nu-ți dai seama? Ar fi suficient să audă numele tău ca să-şi imagineze cine ştie ce bazaconie. Nu-ți îngădui sub nici o formă să cobeşti şi află că m-am supărat pe tine.”

Inginerul repetă cu ochii în gol:

— Degeaba! Trebuie să plecăm. Simt! Degeaba... Orice-ai spune!

„Şi tu simți la fel, draga mea. Propun să ne supărăm mai tîrziu, fiindcă acum eşti o-bli-ga-tă să născoceşti ceva pentru a-l ajuta pe domnul Ionescu. Cu cît veți pleca mai repede de aici, cu atît va fi mai bine.”

Inginerul îi întîlni privirea fixă, palidă, apoi lăsă ochii să-i alunece în altă parte.

*

La 4, 30 apăru locotenentul Azimioară. Se răsese în grabă şi pe bărbie îi rămăsese un punct negru, ca o musculiță. Îți venea să întinzi mîna şi s-o alungi.

Maiorul Cristescu vorbea la telefon. Îi făcu semn să ia loc. Întrerupse legătura şi se uită la locotenent lung, fără expresie, declarînd uscat:

— Femeia cu evantai a fost furată.

— Din momentul în care tînărul Miga mi-a pomenit numele invitaților am intrat la idei. Bătrîna a devenit pentru mine o obsesie de vreme ce nu mă mai pot ocupa de o dandana fără să presupun spontan că la ea duce capul liniei. Cînd pilotul mi-a comunicat că Muzeul Chiusbaian se află vizavi de Căsuța cu zorele...

Cristescu făcu o spirală în aer fluierînd uşor. Azimioară îşi holbă ochii mici.

— E uluitoare! Parcă totuşi nu-mi vine să cred...

Maiorul îşi săltă obosit umerii.

— Muzeul mi-a confirmat adineauri cele mai sumbre ipoteze. Numai că de astă dată pretențiile i-au sporit. Paznicul a descoperit că lipsesc zece tablouri. Bineînțeles, „comorile”: Fragonard, Dürer, Monet, şi, desigur Vînătorul şi Femeia cu evantai.

Azimioară îşi strânse sceptic buzele.

— Furtul mi se pare de prea mare anvergură ca să fie opera Melaniei Lupu. Acționează altfel, în sfîrşit, aşa o văd, mai ocult, fără complici, mai... dosnic.

Cristescu surîse amar.

— Nu ți se pare destul de dosnică pătrunderea într-un muzeu prin canalul colector? Începu să se plimbe agitat: Are idei, domnule, înțelegi? Mă înnebunește cu ideile! Cînd i-am spus că Doru Matei s-a înzdrăvenit, a intrat în panică. Mă rog, e un fel de a vorbi. Individa nu și-ar pierde cumpătul nici în fața unui regiment de marțieni. Hm, cred că exultă, se topește de plăcere la gîndul că ne joacă o festă superbă. Ține minte ce-ți spun! Ajunsă în străinătate, o să-mi trimită toată viața felicitări duioase de Paști și Crăciun.

— Încă n-a ajuns, observă moale locotenentul. Mă surprinde chestia cu cadavrul din dormitor. Crima nu se înscrie printre metodele ei de lucru.

— Altcineva l-a omorît. Sînt convins de altfel că prietena noastră, doamna Melania Lupu, și-a ales rolul victimei inocente. Pilotul mi-a spus că abia respiră, îi era chiar teamă de un atac... Ce să mai discutăm, e machiavelică, domnule!

Își desprinse din mers pardesiul și pălăria. Fularul îi atîrna afară din buzunar.

— Hai să vedem Căsuța cu zorele.

— Ce facem cu șantajul?

— Habar n-am! Aș vrea să-l cunosc pe ăla în stare să-mi dea o idee.

Azimioară își coborî privirea. Nu-l văzuse niciodată atît de iritat. Și limbajul îl surprindea.

— Mai plouă?

— Plouă.

Pe scări maiorul continuă agitat:

— Cel mai mare ghinion pe care poate să-l aibă un anchetator în viața lui e să dea de-o nebună ca asta! Culmea, tocmai pe mine m-a pocnit!

Trînti nervos portiera și se adresă șoferului:

— Muzeul Chiusbaian.

Tăcu multă vreme privind stropii de apă care se lățeau pe parbriz apoi se răsuci spre Azimioară şi declară mocnit, îndesat, pe tonul unei sentințe fără drept de apel:

— Femeia asta o să mă bage în spital! Ascultă ce-ți spun!

*

— Parcă umblă cineva prin curte, şopti Ioniță Dragu.

Florence clătină capul şi răspunse neaşteptat de tare:

— Ți s-a părut. E vîntul. Cu tapițerul am aranjat să vină la 6. E abia 5.

Melania Lupu îi aruncă o privire ascuțită. Se interesă melodios, picată din lună:

— Ai de gînd să renovezi, Florence?

— S-a stricat somiera. Acum...

Ridică obosită din umeri.

— Ar trebui să contramandezi.

— Cum? N-are telefon.

Dascălu behăi încîntat:

— Mai pică unul în plasă! Să vezi drăcie că nu încăpem în avion.

Melania Lupu îşi flutură pleoapele: „Bine că şi-a adus aminte de tapițer. Se vor hotărî în sfîrşit s-o şteargă".

Îşi întrerupse gîndul atentă la inginer care argumenta înfierbîntat:

— Poftim! Cu ăsta ce mai faci?! Individul e în stare să trezească tot cartierul. L-au chemat oamenii să le facă treabă şi dă cu nasul de uşa închisă. Nu, băieți, eu v-am salutat! Ne întîlnim dimineață la iarbă verde. Am impresia că dacă mai rămîn cinci minute explodez!

— Împreună am venit, împreună plecăm, spuse abia auzit Scarlat.

— Atunci făceți-vă bagajele! Repet, nimic nu mă mai poate reține aici.

Căruntul îşi mişcă privirea spre Dascălu. Întrebă în doi peri:

— Tu ce spui?

— Mi-e egal.

Scarlat rămase un timp pe gînduri. Se uitau toți la el.

Bătrînii livizi, prea storşi ca să mai reacționeze, Dascălu amuzat, indiferent în fond şi iresponsabil, inginerul nerăbdător, numai nervi, încordat la maxim.

Şopti într-un tîrziu.

— Bine, o ştergem.

*

— De ce ocoleşti? întrebă Cristescu.

Şoferul arătă spre dreapta o pancartă aşezată în mijlocul străzii.

— Bagă gaze şi tot bulevardul e desfundat. Azimioară remarcă filozofic:

— Nu mai contează cîteva minute acum.

— Probabil ai dreptate, dar nu mai am răbdare. Cînd Melania se află undeva poți să te aştepți la toate surprizele. Te asigur c-o să dăm de nişte chestii care o să ne lase cu gura căscată. N-am cu destulă fantezie ca să-mi închipui jumătate din tot ce-i trece ci prin minte.

*

Bătrînii aşteptau îmbrăcați. Ioniță Dragu îşi încheia nasturii paltonului demodat cu guler de vidră îngălbenită, fără să scoată un cuvînt. Şerbănică îşi plimba ochii bulbucați luîndu-şi parcă pentru totdeauna rămas-bun de la pereții plini de tablouri cu flori mici. Florence, înfăşurată într-o haină de astrahan, cîndva superbă, şi cu pălăria în cap, privea în gol, ignorîndu-i pe ceilalți. Şerbănică îi atinse mîneca.

— De ce-ai luat blana? Dacă n-o menajezi...

— Aşa am avut chef! M-am săturat s-o țin în dulap şi să umblu în gioarse!

Îşi fixă mai bine poşeta umflată sub braț.

Melania Lupu încruntă sprîncenele.

„Cu ce Dumnezeu o fi umplut-o, draga mea? E grozav de ciudată azi Florence, orice-ai spune. Cred totuşi că ştii ce se întîmplă cu ea, dar ți-ai închipuit că de la o anumită vîrstă intervine re-sem-na-rea. Îngropi în adîncul sufletului visele frumoase, castelele de frişcă — eşti incapabilă, fetițo, să nu te gîndeşti la dulciuri — şi începi să te mulțu-

meşti cu tocana cotidiană. Bănuiesc că şi pentru Florence constituie o surpriză ceea ce simte. Viaţa alături de Şerbănică a fost un calvar. Gîndeşte-te doar la temperamentul ei! Era cea mai veselă fată din cîte ai cunoscut vreodată, de-a dreptul încîntătoare. Din păcate, Perieţenii scăpătaseră şi au fost fericiţi cînd Şerbănică i-a cerut mîna. Un mariaj nesperat. Iar acum... Florence îşi închipuie că domnul Ionescu e bărbatul pe care şi l-a dorit toată viaţa, şi-i pare rău că l-a întîlnit prea tîrziu. Ştii cum sînt fetele! Se îndrăgostesc pe la 14-15 ani de cîte o imagine, şi după aceea încep s-o caute. Parcă tu nu l-ai adorat pe tînărul Werther, iar Lupu, Dumnezeule mare, nu i-a semănat deloc, aşa cum nu seamănă Şerbănică cu inginerul. Desigur, nu te aşteptai la o reacţie atît de violentă dar, ţinînd seama de firea lui Florence, nu ştiu dacă trebuie să fii chiar atît de surprinsă."

Din geanta mare, Mirciulică scosese capul şi coada. Scarlat şi inginerul şuşoteau.

— S-a brodit bine chestia cu getaxul, observă Ionescu. Urci tu şi babalîcii. O să conducă cretinul. Eu opresc o maşină şi aduc cucoanele.

— Să nu-ţi facă vreo figură.

— Vezi-ţi de treabă! Unde zici că stai?

— Intrarea Domniţa Anastasia 1B. O casă roşie cu ferestre înalte franţuzeşti.

— Perfect. Cum te simţi?

Nucu Scarlat rînji descoperindu-şi o parte din dinţi.

— Cred că frica mă mai ţine pe picioare. Încolo...

Cîrnul îşi strecură capul pe uşă. Rîdea bine dispus încreţindu-şi mult nasul.

— Maşina e la scară. Cu cîntec înainte, marş!

Şerbănică vru să stingă lumina. Inginerul îl împinse uşurel înainte: „Lasă-i să-şi imagineze că sîntem înăuntru. Îmi pun gîtul că nu trec zece minute şi casa va fi înconjurată".

Stropi mărunţi udau obrajii palizi ai Melaniei Lupu. Îşi aduse brusc aminte de ceva şi ridică poşeta.

— Bagă capul înăuntru, Mirciulică, vrei să răceşti iar?

*

Maşina se angajă pe o stradă largă cu două şiruri de castani. În spatele lor strălucea cîte un acoperiş ud, în curți arbuştii înfăşurați în ziare şi plastic ca nişte momîi aşteptau zilele cu soare de la sfîrşitul lui martie ori începutul lui aprilie.

— Prima la dreapta Aristide Condurache, spuse Cristescu şi Azimioară zîmbi din nou.

Şoferul cunoştea Capitala, palmă cu palmă. Pe vremuri, taică-său ținuse birjă. Un uriaş îmbrăcat în catifea pe care-l ştiau toți chefliii. Se purta cu floare la ureche şi bea cu țigăncile pînă cădea sub masă.

La capătul străzii se încrucişară cu două taxiuri burduşite.

— Vin de la vreo petrecere, mormăi locotenentul.

Nici unul nu distinse, lipit de geam, chipul mic al Melaniei Lupu. Înregistrară doar o pată albă, ceva nedesluşit ca un fîlfîit de aripi, ca o adiere, un obraz şters şi anonim dispărînd în dimineața bucureşteană.

*

Prin storul lăsat se strecura o ață gălbuie de lumină. Maiorul şi Azimioară înconjurară curtea vilei fără să sesizeze ceva deosebit. Lăsară cîțiva oameni de pază şi se întoarseră la muzeu.

— Totuşi tipul are dreptate, mormăi locotenentul.

Cristescu clipi absent.

— Care tip?

— Directorul! De unde ştiau că există o cameră secretă? Ani de zile a stat închisă, nici măcar funcționarii nu auziseră de ea. Logic...

— Nu-mi vorbi de logică, dragul meu! Tot ce face femeia asta se enfişează şi se contraenfişează de logică. Caută un raționament isteric, absurd, sfidînd orice bun-simț şi atunci poate o să înțelegem cîte ceva. De unde ştia? A visat, i-a ghicit cineva în cafea sau poate că ea a inventat camera. Pe măgădăii ăia i-a dresat formidabil, nu-i ies din cuvînt, de vreme ce nu au comis încă nici o greşeală.

În biroul directorului îi aşteptau tînărul Miga şi două cafele. Pilotul sări în picioare.

— Ce s-a întîmplat?

— Liniştiți-vă, nu s-a întîmplat nimic. Avem nevoie de dumneavoastră.

Cristescu duse ceaşca la gură şi sorbi cîteva înghiţituri.

— Vreau în primul rînd să mă conving că cei trei împreună cu ostaticii se mai află în casă. Daţi-le un telefon sub un pretext oarecare. O informaţie suplimentară, asupra locului de întîlnire, să zicem...

— Credeţi că răspund?

— Deocamdată încercaţi. Vom vedea după aceea ce ne rămîne de făcut.

Intră directorul, un bărbat uscăţiv, cu nas coroiat şi părul adus peste chelie, îmbrăcat în cenuşiu închis. Exclamă aiurit:

— Ce poveste, domnule! Au operat ca nişte gangsteri. Parol, ca nişte gangsteri!

Cuvîntul îi plăcea grozav şi-l repetă încă o dată.

— Extraordinar, îngînă locotenentul de circumstanţă.

— Nu-i aşa? Cui i-ar fi trecut prin minte să folosească canalul colector?! Iar pierderile, ce să vă spun, sînt ireparabile! Mi-aduc aminte de-o istorie asemănătoare prin '35 sau '36...

Alexandru lăsă receptorul. Avea o mină înspăimîntată.

— Nu răspund.

— Hm, făcu maiorul, nu mă miră...

— M-aş duce pînă acolo. Mă ştiu după fluierat.

— Da, da... Duceţi-vă, mormăi Cristescu.

Pilotul o zbughi pe uşă. Ascultară paşii care alergau în curte împrăştiind apa din băltoace. Apoi zvonul streşinilor acoperi totul într-un susur neîntrerupt.

Azimioară se uită la maior şi se înfioră. Un cap de ceară cu ochi goi fără expresie.

*

Se strecuraseră în locuinţă fără să-i vadă nimeni. Vecinii căruntului, o familie de medici, erau plecaţi pentru doi ani în Iran. Păşeau totuşi în vîrful picioarelor. Scarlat cu degetul la buze solicita linişte. Alcătuiau un grup bizar: bătrînii speriaţi, cu hainele trîntite alandala, ti-

nerii murdari, aproape în zdrențe, febrili, mereu atenți. Ochii le luceau în întuneric ca la pisici. Se mișcau precipitat cu o grație sălbatică.

Nucu Scarlat avea fața asudată din cauza efortului. Își dădu drumul pe un divan scund, acoperit cu o cergă mițoasă, galbenă.

— Dă-mi ceva de băut, gîfîi. Ceva tare! Caută în frigider. Dacă ai găsi nitroglicerină ar fi perfect...

Bătrînii rămăseseră lîngă uşă stingheri.

— Nu mi-aş fi închipuit, continuă Scarlat zîmbind, că-mi va veni rîndul atît de repede să fiu gazdă. Ajutați, vă rog, doamnele să se dezbrace şi luați loc.

Arătă cîteva x-uri cu perne de piele, risipite în jurul unei măsuțe lungi cu un sfeşnic de cristal şi o scrumieră de argint. Melania Lupu îşi plimbă ochii discret prin odaie. Se uită la marina uriaşă — mult violet, alb şi albastru-cobalt — de-o stridență agreabilă, acidulată ca un pahar de şampanie foarte sec, apoi la fotografia aşezată pe bar lîngă un pur sînge englezesc de abanos. O femeie brună, foarte zveltă, cu bucle paj şi un obraz mic triunghiular contempla cu atenție concentrată ceva ascuns altor priviri. Ceva care nu intra în cadrul imaginii şi care nu se aflase probabil acum 25 sau 30 de ani nici în atelierul fotografului.

Melania Lupu simți, cu o strîngere de inimă, că femeia nu mai există — un sentiment cert, deşi inexplicabil. Chipul acela n-avea nimic dramatic, nimic care să sugereze că buclele n-au ajuns coc sur, că n-ar fi putut ajunge niciodată, că peste privirea neagră nu s-a aşternut aburul tulbure, nesigur al quinquagenarilor.

„Trebuie să fie prima lui soție, draga mea. A fost o femeie frumoasă. Locuința însă, hai, recunoaşte, te surprinde. Te aşteptai să găseşti aici nichel, mochetă roşie şi ororile acelea de la fondul plastic, şi cînd colo dai peste un interior destul de rafinat. Asta înseamnă că perspicacitatea ta lasă uneori de dorit şi sînt obligată să-ți dau o notă proastă. Cel mult minus trei! Aveam de gînd să-ți ofer o bomboană, uite, era pregătită, dar nimic nu mă va convinge că o şi meriți!”

Înghiți în sec şi lăsă paltonul să-i alunece de pe umeri. Inginerul umplu şapte pahare cu rom cubanez. Dascălu îl mirosi şi-l dădu peste cap.

— Nu ştiu cum dracu' vă place chestia asta! Eu prefer lichiorul de portocale.

— Văd aici ananas, vrei?

Şerbănică Miga se uita pe furiş la ceilalți. Întinse mîna nesigur spre paharul oferit de inginer şi zîmbi jalnic, scuzîndu-se.

— Mi-e frig. Oboseala...

Nevastă-sa îl privi uscat: „Poate face o apoplexie. N-are voie să bea alcool”.

Simțea că nu-i mai pasă, sau nu-i păsase niciodată cu adevărat, cum nu-i mai păsa de ceea ce lăsase acasă. Avea sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată acolo, că încheiase un capitol îngrozitor de lung, se gîndea înfrigurată că era pentru prima oară după foarte mulți ani cînd nu ştia ce se va întîmpla mîine, săptămîna viitoare.

„Parcă sînt la cinema, sau citesc o carte captivantă şi am uitat tot, nu-l mai simt pe Şerbănică alături, în pat, nu-i mai aud respirația, frazele întretăiate de coşmar. Sînt din nou liberă, tînără... Fireşte, e o minciună, am 60 de ani aici şi voi avea tot atîția oriunde în altă parte, dar vreau să mă mistific. Îngăduie-mi, Doamne, să mă mistific! Nu doresc să fiu lucidă! Nu mi-ar servi la nimic.”

Şerbănică se apropie de profesor.

— Ce crezi c-o să facă Sandi? Ce crezi?

Răsuflarea neplăcută îi atinse obrazul şi Ioniță Dragu se dădu imperceptibil înapoi.

— Un singur lucru. Adăugă şi mai încet: Şi sînt convins că l-a făcut.

Miga clipi nedumerit.

— Adică?

— A avertizat Miliția.

— O... prostie! Şerbănică Miga se congestionase brusc pînă în albul ochilor: Un act iresponsabil! Ne masacrează ăştia!

Profesoral ridică din umeri apoi rămase țeapăn. Florence agasată de privirile lungi, goale, îi întorsese spatele.

— La ce oră plecăm? se interesă Nucu Scarlat. Mai toarnă-mi puțin...

— La 7. Încearcă să dormi măcar un ceas.

— Eu mă plictisesc, spuse Dascălu. Se plimba fără rost prin cameră, căutînd parcă o idee: Aş face o baie.

— Fă, rîse inginerul dînd la o parte măştile din fața barului. Astea ce naiba le-ai mai cărat încoace?

— Nu sînt ale noastre? De ce să le las?

— Mă rog... Să-ți pregătesc cada?

— Cada! Am poftă să înot! Se azvîrli pe un fotoliu cu picioarele repezite înainte: Ți-am spus că mor de plictiseală... Povesteşte ceva!

Inginerul rînji.

— Uite, flăcăule, n-aş vrea să te dezamăgesc, dar, spre deosebire de alții, mie circul de astă-noapte mi-a cam epuizat resursele. Şi ce mi-a rămas păstrez pentru zile negre. N-am nimic împotrivă însă să te ascult pe tine.

Se aşează călare pe un scaun cu paharul în mînă. Scarlat închise ochii.

— Ai dreptate. O să mă culc totuşi.

Cîrnul îi măsură sîcîit pe bătrîni.

— Hai, spuneți ceva!

— Lasă-i în pace. Ți-au făcut program artistic, ce mai vrei de la ei?

— Înnebunesc! Nu pot să stau să mă uit aşa la tine şapte ceasuri. Sînt un tip activ!

— Descoase-ți pantalonii şi coase-i la loc. O să te liniştească!

— Eşti tîmpit! Vreau o poveste!

— Aş încerca eu, interveni timid Melania Lupu. Ştiu foarte multe poveşti pe care i le spun lui Mirciulică. Nu văd de ce nu i-ar plăcea şi dumnealui una din ele.

Dascălu bătu din palme. Alunecă de pe fotoliu şi se aşează turceşte în fața bătrînei. Melania ridică motanul în poală.

Obrazul i se limpezi dintr-o dată. Ochii îi alunecară peste creştetul cîrnului. Povestea în şoaptă, făcînd abstracție de Ioniță, de Florence şi de Şerbănică care o ascultau cu fețe livide, de strigoi.

— „... o grădină minunată cu copaci şi flori şi fructe de aur. Şi păsări cu ciocul de mărgean, cu ochi verzi de smarald şi aripile bătute în nestemate, şi fluturi albaştri...

— Şi fluturi albaştri... suflă fermecat Dascălu.

Inginerul îşi făcu semnul crucii: „Dacă aş fi citit undeva chestia asta, n-aş fi crezut-o în ruptul capului. Un muzeu spart, canalul, noaptea de coşmar, pistoale, sînge, un motan cult, bătrînii, noi şi o poveste cu ciori şi pitpalaci de aur... Unde-i logica? Sînt nebun? Ce se întîmplă?"

Rîse multă vreme, îndesat pînă simți că i se face rău.

„Criza! Dacă nu fac rost urgent de morfină, partida e pierdută!"

CAPITOLUL 10 - O SINUCIDERE ROMANTICĂ

Lampa încovoiată cu o căciulă de tablă verde şi gît inelat lumina masa şi mîinile lui Cristescu. Trapul rezemat de spătar se ascundea în întuneric. Privind degetele lungi, nervoase de chirurg sau de cartofor, Azimioară încercă sentimentul că există separat, trăiesc cumva o viață a lor, aparte, ca în tablourile unui pictor pe care-l iubea şi unde vibrau doar chipuri şi mîini, trupurile ghicindu-se greu sub pasta întunecată.

Maiorul îşi încîrligă brusc degetele şi pe birou rămaseră doi pumni cu venele umflate gata să spargă pielea subțire şi transparentă.

— M-am gîndit... M-am gîndit mult... Glasul uscat îl făcu pe Azimioară să se foiască în scaun. Totul e drăcesc! Combinația, îndrăzneala, siguranța cu care se consumă etapă de etapă. O singură abatere deocamdată de la un calcul exact: reacția pilotului. Dar chiar dacă a mizat sută la sută pe discreția lui — înțeleg aici şantajul de sentimente — pariez pe ce vrei că are pregătite în poşetă cel puțin trei soluții pen-

tru o situație neprevăzută. Melania Lupu nu cunoaşte termenul „imposibil”, nu poate fi luată prin surprindere!

Azimioară zîmbi blajin.

— Cred că bătrîna ne-a cam speriat. În fond, rîndul trecut am punctat noi. Faptul că a scăpat deocamdată de sancțiune mi se pare subsidiar. Evident, vizavi de anvergura mizei ratate.

— Sînt trei existențe în joc, spuse maiorul cu pumnii la gură. Trei existențe contra zece tablouri. Poți să alegi? Ai ce să alegi? Oamenii trebuie în orice caz salvați, dar cum? Pînzele trebuie să rămînă în țară. Şi, din nou, cum?

Părea că vorbeşte singur. Se oprea din cînd în cînd gesticulînd agitat, apoi îşi relua plimbarea între fereastră şi biblioteca scundă cu cărți puține.

— Competiția e neloială, remarcă locotenentul. La tot ce a născocit ea luni de zile, trebuie să găsim rezolvare în cîteva ore.

Maiorul îşi privi ceasul.

— Exact două ore şi jumătate. La 9 au întîlnire cu Miga la Stîlpi. Am dat dispoziție să fie supravegheată discret şoseaua. Vor părăsi Bucureştiul în două maşini. Aşa-mi imaginez! Trenul e prea riscant... Au un rănit printre ei şi, în afară de aceasta, în mijlocul oamenilor nu poți ține la respect trei ostatici. Nu sper mare lucru, dar poate că reuşim să-i neutralizăm înainte de a ajunge la destinație.

— La prima mişcare suspectă vor împuşca bătrînii. Cînd mă gîndesc la cadavrul şoferului, mă înfior. Zece gloanțe!

— Mda, un sadic. Alexandru Miga pretinde că unul din ei e nebun...

Se apropie de fereastră. Se auzeau camioanele, autobuzele şi tramvaiele dimineții, siluete cenuşii se strecurau pe lîngă ziduri ocolind cu paşi inegali bălțile. Deşi întuneric, se simțeau zorile, atmosfera înfrigurată a începutului de zi, se vedeau serviete, sacoşe, copii mici cu căciulite albe ținuți în brațe, morfolind adormiți un covrig cald.

— Plouă! Maiorul vorbea cu spatele întors: Du-te la laborator şi roagă-i pe căpitanul Dinu să-ți fabrice în timp record două sau trei dispozitive de gaze.

Azimioară se holbă năuc.

— Gaze?

— Da, dragul meu, gaze! E singura soluție. Le vom instala în avion. Atrage-le atenția băieților că trebuie să fie atît de puternice, atît de date dracului, încît să-mi adoarmă un cal în mai puțin de cinci secunde. Au un ceas la dispoziție. Pe urmă cheamă-l la telefon pe tînărul Miga şi trimite-l la mine. A avut şi ăsta o noapte...

Dincolo de uşă, pe coridor se desluşeau paşi grăbiți şi cîte un bună dimineața mîrîit mahmur, într-un birou suna telefonul, pe pervazul de tablă picăturile de ploaie cădeau mărunt.

*

Uşa de la intrare se închise şi Scarlat pătrunse în hol sprijininduse de pereți. Ținea în mînă un pachețel. Inginerul îl măsură surprins.

— Ce-i aia?

— Morfină! Ți-am spus, am tot felul de relații. Sper să ne ajungă pînă „dincolo”.

*

Tablourile se aflau într-o valiză mică. Inginerul, cu trenciul pe umeri, se uită încă o dată în jur. Îl trase pe mîneci, mormăind mulțumit:

— Cred că asta e totul.

Dascălu se privea încîntat în oglindă. Împrumutase din garderoba lui Scarlat o haină în dungi, o cămaşă galbenă şi un papion violet.

— Nu prea țin chestiile astea dimineața, remarcă zîmbind Raul Ionescu. Parcă eşti un papagal.

Cîrnul îi scoase limba şi continuă să se strîmbe în oglindă.

Morfina încă nu-şi făcuse efectul şi Nucu Scarlat închise ochii.

— Aş rămîne aici... Nu vreau decît să dorm... Cred...

Inginerul îl întrerupse:

— Nu vorbi copilării! Ne aflăm pe ultima sută de metri. O să meargă splendid, ai să vezi, mai ales dacă dumnealor continuă să fie cuminți.

— Getaxul... E imprudent pe şosea.

— Bravo! Văd că mintea îți funcționează, rîse Ionescu. M-am gîndit şi eu la treaba asta. Vom lua maşina ta şi Fiatul amicilor... Pînă se întorc ei din Iran...

Ioniță Dragu scutură umărul lui Miga.

— Hai, Şerbănică, plecăm

Bătrînul deschise ochii speriat.

— Unde?

Florence se ridică anevoie. Îşi simțea picioarele grele şi umflate, gura coclită. N-avea curaj să se privească în oglindă. Îşi trecu degetele mecanic prin păr şi se înfăşură strîns în blană. Urmărea absentă manevrele Melaniei Lupu care conjura motanul să intre în geantă.

— Hai dragul meu, fii înțelegător şi nu mă supăra. Te-ai purtat bine toată seara, ai lăsat o impresie admirabilă şi tocmai acum... Ce vrei să-şi închipuie dumnealor despre tine?

Dascălu se încruntă.

— Ai de gînd să-l iei şi pe el?

— De ce nu? Mirciulică participă la toate evenimentele importante din viața mea. Nu-l pot părăsi acum.

— Ei asta-i! Mai cărăm şi animalu'!

Bătrîna îşi țuguie buzele ofensată.

— În primul rînd îl car eu! Adăugă aproape plîngînd: Nu plec fără Mirciulică! Acesta e ultimul meu cuvînt şi sînt gata să suport toate consecințele!

— În regulă! interveni împăciuitor inginerul. Nu sîntem noi ăia care să despărțim doi prieteni. Calmați-vă, doamnă.

Melania Lupu, cu ochii palizi, inundați de lacrimi, dădu recunoscătoare din cap. Dragu, clătinîndu-se ca un cocostîrc bolnav, înalt cît uşa, o privea îngăduitor: „Nu-şi dă seama de situație. E atît de copilă-

roasă! Norocul ei... Florence, în schimb, suferă groaznic" şi scrută pe furiş chipul boţit al bătrînei.

Doamna Miga îşi înfundase bărbia în gulerul de blană ridicat peste urechi. Rămăseseră afară ciuful alb şi ochii vii, strălucitori ca nişte pietre mobile.

— Mă duc să scot maşina, anunţă Ionescu. Verifică-ţi arma, cîrnule! Se opri în faţa lui Scarlat: Dă-mi cheile!

Căruntul ezită.

— Mai stai o clipă. Avem încă timp...

— Ce naiba mai e?

— Gîndeşte-te! Dacă totuşi ăla a avertizat sticleţii?

— N-am isprăvit eu bine şi începi tu! Oricît ne-am gîndi, n-avem ce face.

— Cum ai proceda în locul lor?

— Uite, iubitule, mi-e destul de dificil să ghicesc cum trebuie să procedez eu în fiecare clipă. Nu-mi cere acum să gîndesc pentru toată lumea.

Aproape strangulat de fermoarul poşetei, Mirciulică se zbătea şi miorlăia înfricoşător. Consternată, Melania Lupu încerca să-l mîngîie:

„Tocmai acum îţi face figuri, draga mea, şi nu te supăra numai tu eşti vinovată. L-ai răsfăţat nepermis de mult. Dacă Sandi a vorbit... Bate-n lemn, Melania, şi fă cornițe cu inelarul şi degetul cel mic ca să alungi piaza rea! Oricum, eşti obligată să reflectezi. Ce ar inventa domnii de la Miliţie într-o asemenea situaţie? După cum bine ştii, n-ar avea prea multe soluţii la îndemînă. Inversează rolurile, Melania! Să zicem că tu eşti în locul lor. Ai încerca să faci ceva pe şosea? Nu, bine-înţeles că nu. Un accident ar periclita viaţa ostaticilor şi chiar soarta pînzelor. Acolo, în zăvoi? Con-cen-trea-ză-te, fetiţo! Ce s-ar putea năs-coci în zăvoi?"

Bătrîna calcula înfrigurată. Pe figura senină nu se citea nimic, ochii alunecau indiferenţi tară să se împiedice de vreun obstacol.

Scarlat insistă.

— Încearcă să te gîndeşti.

— Degeaba! E inutil acum. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Nici mie, rînji încîntat Dascălu. Şi dacă mie nu-mi trece nici o idee înseamnă că nu există.

Inginerul rîse.

— Flăcăiaşul e logic!

Căruntul clătină încăpăţînat capul.

— Dacă ar ascunde pe cineva în avion...

— Fleacuri! Ce-i Boeing? Unde să-l ascundă?

Bătrîna îşi camuflă zîmbetul: „Domnul Scarlat e înţelept, dar din păcate n-are strop de fantezie. Hai, fetiţo, trebuie să găseşti! Sper că nu vrei să mă dezamăgeşti tocmai acum."

Dascălu căscă plictisit apoi îşi dădu cu presupusu':

— Eu aş arunca avionul în aer.

— Nu vrei să le comunici ideea la telefon?

Nucu Scarlat şopti cu privire tulbure:

— M-am convins de atîtea ori... Am trecut prin cîteva situaţii dificile. În combinaţiile cele mai bine ticluite, cele mai subtile, se strecoară totdeauna o gafa tîmpită. De asta mi-e teamă.

Melaniei Lupu îi sticliră ochii:

„Cred că ai găsit, draga mea... Nu cunoşti denumirea exactă, dar ştiu ce vrei să spui. În locul domnului miliţian ai folosi ceva care să ne adoarmă... Un anumit gaz să zicem. L-ai introduce în avion. O soluţie simplă şi fără riscuri. Trebuie deci să ia măştile cu ei. Dar cum să le-o sugerezi? Ar putea constitui o probă capitală împotriva ta. Cum? Cum, Melania? Te întreb!"

Privi în jur disperată, ascunzîndu-şi palmele asudate în cutele rochiei. Apoi ochii îi căzură pe bibliotecă.

— Eventual... Căruntul îşi umezi buzele arse: Eventual benzina.

— Ce-i cu benzina?

— Să nu umple suficient rezervorul. Înţelegi? Ne-ar obliga la o aterizare forţată.

Cîrnul chiţăi:

— Vezi! Tot la ideea mea vă întoarceţi. Şi sărim în aer frumuşel!

Perspectiva părea să-l înveselească grozav. Melania atinse cu degetul o carte.

— Ce copertă frumoasă! Mi-aduc aminte că am văzut-o la librărie, dar n-am avut destui bani s-o cumpăr.

„Ioniță nu va rezista, draga mea. E prea mare amator de cărți, le iubeşte prea mult, ca să nu se uite la ea. Mai ales că-i despre război... Are o adevărată pasiune. Ştie să vorbească mi-nu-nat despre luptele domnului Hanibal, ale domnului Napoleon, Jukov şi ale altor generali vestiți. Fireşte, ca toți oamenii fricoşi, se dă în vînt după isprăvile altora...”

Profesorul Ioniță Dragu se întoarse. Spuse răguşit:

— O am acasă... Privighetorile morții, documente din primul război mondial. Nemții inventaseră gazele de luptă. A fost prăpăd în tranşeele aliaților.

Raul Ionescu tresări. Se răsuci iute ca un şarpe.

— Gaze! Asta ar putea fi într-adevăr o idee! Cum dracu' nu ne-am gîndit?

Ioniță Dragu îşi muşcă buzele pînă la sînge: „Cu ce-am greşit Dumnezeule! De ce trebuie să trec prin toate astea? De ce tocmai eu să...”

— Luăm măştile cu noi, hotărî inginerul. Mă duc să scot maşinile. În zece minute să fiți gata!

Melania Lupu răsuflă uşurată:

„Te sărut, draga mea. Iar bomboana aceea, ştii pe care n-ai meritat-o... acum ți-ai cîştigat dreptul s-o savurezi.”

Scotoci în pungă şi scoase două.

*

Alexandru Miga îl măsură îngrijorat. Clipea des, mărunt, tic nervos deprins peste noapte. Cristescu îl conduse pînă la uşă.

— În mod normal, vor cădea în capcană. Dumneavoastră vă cer un singur lucru: calm, calm şi iar calm.

— Mi-e frică să nu se prindă.

— N-au cum! După ce s-au urcat, apăsați pe butonul cafeniu instalat de noi. Nu vor trece 60 de secunde şi vor adormi toți buştean.

— Să dea Dumnezeu, şopti pilotul.

Cristescu închise uşa în urma lui.

— Peste zece minute plecăm. La 8, 30 vom fi la Stîlpi.

— Dacă vrea Dumnezeu! constată placid Azimioară.

Se priviră în ochi şi îşi zîmbiră.

*

Dascălu se lăsă pe o aripă.

— Asta roşie e a ta?

— Îhî.

— Suspensia e proastă.

— N-am de gînd să ți-o vînd. Hai! Dați-i drumul mai repede, A început să plece lumea la serviciu.

— Ei şi?

— Explică-i, Ionescule, eu am obosit.

— Arătăm al dracului de bine, rînji inginerul. Ochi luminoşi, zîmbet şi flori... Pînă şi babacii au aere de conspiratori.

Scarlat, sprijinit de un copac aruncă țigara.

— Cum ne împărțim?

— Prima maşină o va conduce profesorul Ioniță Dragu. Alături va lua loc domnul Miga, iar eu în spate.

— În regulă.

— Cîrnul trece la volanul Fiatului. Tu stai între cucoane. Căruntul surîse amar.

— Dacă le vine cumva ideea să se ocupe de mine...

— Fii serios, sînt ramolite rău.

Doamna Miga tresări apoi chipul redeveni rigid. Melania Lupu zîmbea serafic.

„Ce s-a şifonat tenul lui Florence, draga mea, e de neînchipuit! Parcă s-ar fi plimbat cineva cu bicicleta pe obrazul ei. Da, domnul inginer a gîndit bine. Mai îngrijorată sînt de ceea ce se va întîmpla în cealaltă maşină. Ioniță parcă e în transă...”

— Dar nu ştiu să şofez, bîlbîi Dragu surprins. În viaţa mea...

Inginerul îl mustră dulce:

— Se poate, domnule profesor? Zeci de generaţii au trecut prin mîinile dumneavoastră şi, sînt convins, nu o dată le-aţi atras atenţia elevilor că nu e frumos să mintă. Oferiţi un exemplu dezastruos tînărului cu fluturaşii...

— Aţi căpătat informaţii eronate...

— Urcaţi la volan! Domnule Miga, poftiţi lîngă dumnealui. Melania Lupu, între Scarlat şi Florence, declară senină:

— Sper că va fi o călătorie comodă. În general, automobilul nu-mi face bine. Nici eu nici Mirciulică nu suportăm benzina. Prima oară cînd m-am urcat într-o maşină am avut o senzaţie de vertij.

Raul Ionescu începu să rîdă şi trînti portiera. Prinse în aer braţul cîrnului care făcea exerciţii de gimnastică.

— Ai grijă! Te ţii după noi şi fără exhibiţii pe şosea. Nu vreau probleme cu şmecherii de la Circulaţie.

Maşinile — una albă şi una roşie — demarară. Pe parbriz, ştergătoarele ticăiau ritmic ca un ceasornic. La o fereastră, un bărbat cu nasul strivit de geam scruta cerul ud.

„Vrea să ştie dacă trebuie să ia umbrela” gîndi Melania Lupu.

Scoase motanul din poşetă şi-i şopti la ureche:

— Drum bun, Mirciulică!

*

Din spate, Azimioară vedea profilul maiorului. Tîmpla căruntă, nasul subţire, încovoiat şi cu pielea mult întinsă pe os, ridul adînc care se oprea în colţul gurii. Bărbia puternică dispăruse în fular... Vorbi fără să se uite la locotenent.

— Sper să ajungem cu cel puţin o jumătate de oră înaintea lor. Ne vom ascunde în pădurice. Pentru orice eventualitate, locotenentul Ciobanu şi Popa vor tăia retragerea spre şosea. Rămase pe gînduri şi adăugă şoptit, fără să se adreseze cuiva: Nu-mi place ploaia...

Azimioară îşi aprinse calm o ţigară. Făcea parte dintre fericiţii care nutresc convingerea că lucrurile sfîrşesc totdeauna prin a se aranja.

*

Ioniță Dragii conducea crispat, cu degetele încîrligate pe volan. Pe tîmple îi curgea sudoarea, ținea gura deschisă, respirînd greu. Gîtul lung şi subțire ieşea caraghios din gulerul de vidră.

Inginerul îi căută privirea în oglinda retrovizoare.

— Conduceți admirabil. Felicitări!

Şerbănică Miga încercă să-i intre în grații:

— A fost campion pe vremuri. Nici Nababul nu era mai abil.

— Interesant, observă de circumstanță Raul Ionescu. Aveți maşină?

Profesorul clătină capul. Tot Şerbănică explică:

— Nu. De unde să scoți aşa, şaptezeci-optzeci de mii?

Ioniță Dragu viră brusc. Se simțea din ce în ce mai stăpîn pe volan.

„O maşinuță bună... Motor excelent... Ce-ar fi să intru într-un stîlp? Dacă-l ucid pe ăsta, rezolv problema. Cîrnul e nebun, celălalt, aproape inofensiv. În fond, ce mai aştept? Ce mai aştept în general? O moarte frumoasă... N-am mai condus de mult. Lecții, elevi, situații de sfîrşit de an şi iar de la cap: Vine inspecția! Ce-i cu Dragomir dintr-a X-a? Ai chef să-l meditezi la vară? Crăciun, Paşte... Ce cadou îi fac lui Florence? Jurnalul de zi... Ieri m-am plimbat cu Florence aproape o oră pe lîngă lacuri... Florence se simte rău, ar trebui să fie atentă cu rinichii... Am citit nişte versuri splendide. I le voi trimite lui Florence împreună cu nişte toporaşi... E de ajuns să mă ciocnesc cu stejarul ăsta... N-am făcut nimic pentru ea toată viața. Poftim la tablă, Iordache! Conjugă-mi laboro-laborare, indicativ prezent. Laboro, laboras, laborat...”

Apăsă brusc pe accelerator. Cu un scrîşnet, maşina se năpusti spre stejarul de la cotul şoselei.

*

Azimioară întrerupse convorbirea. Maiorul ridică sprîncenele.

— Ce-au vrut?

— Două turisme, un Fiat şi o Dacie, în total şapte persoane, au trecut prin fața postului de control din Mărăcineni. Ei trebuie să fie.

— Da... Cristescu îşi privi ceasul: Avem un avans de 35 de minute.

*

Dascălu cînta cît îl ținea gura:

— *În țara fluturilor albaştri / O muscă şi un leopard, ha, ha /Jucau de o oră biliard, ha, ha / Mamutul chel şi ambițios ha, ha / Dădea cu glaspapir pe jos, ha, ha / O oaie creață pensionară, ha ha...*

Ridică mîna de pe volan şi pocni înciudat din degete:

— Dă-mi o rimă la pensionară. Repede!

— Aeroplan, mormăi Nucu Scarlat.

— Aiurea în tramvai! Unde e rima? Reluă pe melodie: Deci! O oaie creață pensionară ha, ha...

— Dădea cu pudră întîia oară, sugeră sfioasă Melania Lupu. Şi completă: ha, ha!

Florence Miga oftă.

„Biata Melania! S-a zaharisit de tot.”

Cîrnul exclamă pe neaşteptate.

— Ce fac ăia, domnule?! Au înnebunit?

*

În ultima clipă, viră reflex ca şi cum nu şi-ar fi putut stăpîni mîinile. Şerbănică veni peste el bolborosind speriat:

— Ce-a fost asta?

— Fără demonstrații, scrîşni Raul Ionescu. Ne-am înțeles? Ioniță Dragu îşi înghiți lacrimile: „Sînt un laş! Un laş mizerabil”.

Maşinile goneau lăsînd în urmă ogrăzi pustii, muşcate rîzînd rural pe perdele croşetate, birturi fără muşterii, cu firma strîmbă, o basma albastră răsărită de după nişte uluci. Pe o cutie poştală, o cioară croncănea Scuturîndu-şi penele ude.

*

Avionul cu o cruce mare roşie zugrăvită pe fuselaj aştepta la marginea pădurii. Pilotul se apropie de maior.

— Cum a mers?

— Pînă aici a mers bine, surîse Cristescu. Să ne grăbim. Ar putea sosi mai devreme. Păstrați-vă calmul, domnule Miga, şi totul va fi în regulă. Se întoarse spre ceilalți: Ciobanu, Popa camuflați maşinile!

Îl luă pe Azimioară de braț şi dispăru printre copaci.

*

Inginerul sări din maşină, azvîrli furios ţigara şi se îndreptă alergînd spre pilot.

— De ce dracu' n-ai aterizat chiar pe copaci? Unde te-ai băgat în pădure?

Alexandru desfăcu braţele neputincios, privindu-i pistolul.

— Dincolo e lacul. Dacă veneam mai aproape, mă reperau toţi fraierii de pe şosea. N-ar fi fost unul care să nu coboare să vadă ce se întîmplă. Aveţi nevoie de martori?

Căruntul rîse amar.

— Pădurea-i plină de jivine...

— Fără chestii din astea! i-o tăie scurt Raul Ionescu. Nucu Scarlat abia se ţinea pe picioare şi inginerul îşi îndulci glasul: Am devenit superstiţios...

— V-aş propune să ne grăbim. Dacă începe ploaia, nu mai putem decola.

Şerbănică Miga se agăţă de braţul profesorului.

— Unde crezi că ne duc?

— Nu-mi dau seama. Poate în Turcia, poate mai departe.

— Papa a fost pe vremuri la Constantinopol. Bazarul i s-a părut foarte gălăgios, necivilizat şi murdar. Orientalii...

Vorbea agitat, incoerent, incapabil să-şi stăpînească emoţia. Nevastă-sa ţinea dinţii încleştaţi fără să-şi ia ochii de la Alexandru. Inginerul aruncă o privire circumspectă în jur. Pădurea întunecată, lacul tulbure peste care ceaţa plutea groasă făcîndu-l să semene cu un cazan în clocot, cerul scund, feţele sleite, golite de orice expresie, astrahanul doamnei Miga ridicol aici, capul motanului ieşind din geantă nefiresc de viu, aproape ceva monstruos pentru că nu i se vedea trupul şi deşi decapitat continua să răsufle, să audă poate să şi vorbească, toate îl indispuneau. Îngînă:

— Ca într-o mascaradă!

— Ce-ai spus? întrebă Nucu Scarlat.

Raul Ionescu se scutură.

— Sinistru peisaj! Hai să ne cărăm! Cîrnule, măştile!

Dascălu trase cu o mişcare iute fermoarul sacului. În dreapta ținea automatul. Melania Lupu îl urmărea cu un zîmbet şters strîngînd geanta sub braț. Mustățile motanului îi gîdilau bărbia.

„Ce-i cu tine, draga mea? Ce-i alarma asta? E firesc ca Sandu să fie nervos...”

Cîrnul scoase un chiot lung, apoi îşi potrivi masca.

— Eu n-o pun, îngînă căruntul... Aş leşina.

Inginerul îi examină chipul umflat şi rîse blînd.

— Nici n-ai încăpea. De altfel, se brodeşte bine. I-o dăm pilotului.

— Hai, Mirciulică, suflă Melania la urechea cotoiului. Mi se pare că o să tragem un pui de somn.

Alexandru, albit de groază, îi privea fără grai.

*

Peste ochii maiorului se lăsă o pînză groasă. Strînse tare pleoapele şi se sprijini de Azimioară.

— Au măşti la ei! Cum dracu'?! comentă stupefiat locotenentul.

— E diabolică! Diabolică!!

— Ce facem?

— Ia legătura cu Ciobanu.

Simți căutătura fixă, fierbinte a locotenentului şi avu brusc impresia că se află pe marginea prăpastiei. Privea jos, amețit, incapabil să reziste tentațiilor adîncului. Îşi scutură umerii şi rosti sec, cu respirația tăiată.

— Eşti un trăgător bun. Şi Ciobanu. Îi lăsați să se apropie. La zece metri de avion, foc simultan!

Pe Azimioară îl trecură năduşelile. Deschise aparatul de emisie portativ şi îl chemă pe locotenentul Ciobanu încercînd să-şi stăpînească vocea nesigură.

*

În față mergea pilotul urmat de bătrîni şi Nucu Scarlat. Dascălu fluiera încetişor. Inginerul îşi învîrtea ochii în toate părțile cu degetul înțepenit pe trăgaci.

„Încă douăzeci de metri! Pare liniște. O idee fantastică pe cale să se realizeze. Abia acum îmi dau seama! N-am crezut nici o clipă în ea, practic, cu adevărat, dar n-aveam încotro...”

Melania Lupu se uită uşor, ca din întîmplare, peste umăr.

„E în ordine! Ce tare-ți bate inima, draga mea! Asta-i din cauza tensiunii şi a oboselii. Nu eşti obişnuită cu nopțile albe. Îți vine să crezi că a fost atît de simplu?”

Întîlni chipul lui Florence. Izbea expresia de îndărătnicie. Lîngă ea, Ioniță Dragu îşi mişcă buzele fără să audă o silabă. Ochii îi ardeau repeziți în fundul capului sub sprîncenele groase ca nişte streşini.

„Ştiu că am s-o fac! Am găsit puterea! Ce liniște...”

Se întoarse spre doamna Miga şi buzele îi zvîcniră a plîns. O chemă încet, cu un glas pe care nu i-l auzise nimeni, niciodată:

— Florence...

*

— Încă zece paşi, calculă maiorul.

Azimioară trase piedica pistolului şi întinse brațul.

*

— Florence!

Bătrîna îşi ridică iritată privirea. Colțul gurii tremura.

— Ce vrei?

Profesorul surîse fluturîndu-şi pleoapele.

— Adio, draga mea...

Cu o mişcare neaşteptată sări peste Scarlat lovindu-i mîna beteagă. Căruntul se prăbuşi ca un sac. Dragu îi smulse pistolul şi-l îndreptă spre ceilalți. Degetul nesigur nu nimerea trăgaciul. Primul glonț al cîrnului îl lovi în umăr. Al doilea, în piept. Căzu moale, cu ochii luminoşi agățați de cerul cenuşiu care se prăvălea peste el.

Maiorul strigă îngrozit:

— Foc!

Raul Ionescu şi Dascălu se prăbuşiră aproape în acelaşi timp.

Doamna Miga zări siluetele răsărite la marginea pădurii, apoi altele venind dinspre şosea.

Ioniță Dragu îşi încovoie privirea. Lumina din ea se chirci. Ochii i se stinseră cu mult înainte de a deveni sticloşi.

*

Cristescu se aplecă deasupra cadavrului.

— Ce ghinion!

Azimioară încercă să-l consoleze.

— Numai la asta nu mă aşteptam. Oameni în vîrstă să rişte în halul ăsta!

Inginerul, rănit la cap, privea în gol. Sîngele se prelingea după ureche, scurgîndu-se pe gulerul alb. Pilotul sări din carlingă şi se repezi spre doamna Miga luîndu-i mîinile. Rîdea nervos, cu ochi umezi.

— Mamă! Am scăpat! Auzi, mamă?

Florence se aşeză pe un trunchi de copac. Se uita peste umerii lui fără expresie.

Locotenentul Ciobanu îl ajută pe Scarlat să se ridice.

— Ăsta nu mai are nevoie de cătuşe.

— Aşa cred şi eu, rînji amar căruntul. Faceți economie la materiale.

Cristescu îl măsură. Avea o oboseală ciudată în glas.

— Ce-a fost în capul vostru băieți?

Simți că cineva îl trage de mînecă. Melania Lupu îi zîmbea printre lacrimi.

— Domnule maior, nici nu ştiu cum să vă mulțumesc! Datorită dumneavoastră... Plîngea de-a binelea în hohote. Niciodată nu vă voi putea fi îndeajuns de recunoscătoare. Ne-ați salvat viața... Dacă ați şti prin ce am trecut...

Locotenentul se holbă buimac, iar maiorul reflectă că femeia avea darul să-i taie respirația.

Azimioară consideră oportun să intervină:

— L-ați adus şi pe Mirciulică?

— Oh, o coincidență nefericită. Am să vă povestesc totul la o ceaşcă de ceai. Sper să nu se resimtă după aventura de azi-noapte. Are un sistem nervos foarte fragil.

Şi continua să-i privească limpede, deschis cu ochii şi obrajii uzi.

„Ai pierdut, draga mea. Iar lacrimile tale sînt cele mai adevărate din cîte ai vărsat în toată viața. Femeia cu evantai nu-ți va mai aparține niciodată! Ni-cio-da-tă!”

Cîrnul, cu mîinile încătuşate pe genunchi, cînta încetişor.

— *În țara fluturilor albaştri / O broască şi un vîrcolac / S-au dat cu capul de-un copac / Era acolo şi un dentist, un gîndăcel micuț şi trist / Voia să ajungă adventist...*

Îşi căuta rimele scrutînd vîrfurile negre ale copacilor, subțiri ca nişte sulițe înfipte în cerul vinețiu.

CAPITOLUL 11 - FEMEIA ÎNGER

Maşina Miliției o lăsă pe Melania Lupu în fața casei. Bătrînica îi sărută pe Florence şi Şerbănică, obosiți şi apatici, apoi întinse mîna locotenentului Azimioară.

— Vă aştept negreşit într-o seară împreună cu domnul maior.

Şi-i zîmbi cum ştia ea că-i stă bine, ca o fetiță cu privirea aburită de timiditate, neîndrăznind să se uite în ochii celuilalt.

Înăuntru zîmbetul se şterse. Închise uşa împingînd-o cu piciorul apoi începu să se dezbrace. Avea mişcări maşinale din care dispăruse vioiciunea, nu mai fredona cu ochii în oglindă şi nu mai dansa ținînd în vîrful degetelor poalele rochiei.

Mirciulică ocoli de două ori camera circumspect. Se instală în fotoliu adormind aproape imediat. Melania scoase lucrurile din poşetă zăbovind lung cu fiecare, neştiind parcă ce să facă ori unde să-l pună.

Trandafirii maiorului se ofiliseră. Luă glastra şi se opri în fața fotografiei ei din tinerețe, cu mantilla şi pieptene înalt de fildeş, cu volane şi pîntece supt şi brațe goale şi brățări multe pînă la cot — o spaniolă de ocazie, bălaie, de-o grație subtilă, o marchiză deghizată. Îşi plimbă degetul pe rama prăfuită şi anunță cu o voce seacă:

— M-am întors.

Pe la colțul ochiului îi fugi o lacrimă.

După cîteva ore coborî din pat. Nu-şi dădea seama dacă dormise, sau pur şi simplu izbutise, aşa cum i se mai întîmplase de două, poate de trei ori în viață, să zăbovească amorțită undeva într-un spațiu alb, o transă fără gînduri, un refugiu al ei unde nu putea pătrunde nimeni şi nimic.

În odaie se strecura seara.

— Trebuie să faci o baie, draga mea. O baie fierbinte cu multe săruri — ai să deşerți acolo toate flaconaşele acelea drăgălaşe — care te vor remonta cu si-gu-ran-ță. Ce e vocea asta străină? Nu-mi place deloc cum arăți, şi mai ales cum primeşti acest... În sfîrşit, acest mic eşec. Ai nevoie de linişte ca să te gîndeşti. Şi crede-mă, fetițo, e cazul să gîndeşti intens, să-ți aduni toate puterile. Domnul maior Cristescu se va strădui grozav ca să o demaşte pe necunoscuta de la telefon. Băieții i-au vorbit despre ea, iar dumnealui nu-i va scoate nimeni din cap ideea că doamna aceea eşti chiar tu.

Deschise robinetele la maximum şi cînd cada se umplu cu o spumă roz, parfumată se strecură înăuntru oftînd de plăcere. Pe marginea de faianță îşi pregătise piatra ponce şi o farfurioară cu stafide.

— Asta ca să te stimuleze, draga mea.

Roşi brusc şi exclamă indignată:

— Mirciulică! Nu ți-e ruşine să intri în baie fără să bați la uşă?

Motanul întoarse spatele şi se îndepărtă tacticos ținînd coada sus, ca pe un stindard. Bătrîna luă o mînă de spumă şi-o răsfiră printre degete.

„Gîndeşte-te, Melania! Gîndeşte-te bine!” Adăugă încet privind fix steluțele de săpun care se spărgeau cu un sfîrîit uşor:

— Îți urez succes, fetițo.

*

Maiorul recunoscu în atitudinea inginerului reacția clasică ce urmează mărturisirii. Raul Ionescu vorbea degajat, părea în mod straniu bine dispus, şi făcînd abstracție de bandajul de la cap — o rană super-

ficială — părea în vizită la Cristescu, gata să discute despre maşini, fotbal şi femei. Zîmbi.

— Inutil insistaţi. Nici unul din noi n-o cunoaştem.

— Ce vă determină să credeţi că a procedat la fel şi cu ceilalţi doi?

— Îmi vine greu să presupun, domnule maior, că individa s-a ferit de mine în mod special. De fapt, ăsta a fost jocul şi n-a gîndit rău. Şi-a luat toate măsurile ca să nu puteţi pune mîna pe ea. Aş fi procedat la fel dacă mi-ar fi venit ideea.

Cristescu pocni sîcîit din degete.

— Nu pot înţelege cum v-a convins să intraţi într-o astfel de combinaţie. Telefonul, discuţia din confesional, incognito-ul, toate acestea seamănă cu un film candid, un film prost de la care pleci la jumătate.

Inginerul se aplecă peste masă căutînd ochii lui Cristescu.

— Trebuie să vă explic eu ce înseamnă disperarea? Nu cunosc motivele care l-au determinat pe Scarlat să accepte colaborarea. Dar pentru Dascălu şi pentru mine propunerea a reprezentat un cadou la care nici nu îndrăzneam să visăm. Bani! O grămadă de bani! Mi-e teamă chiar că ne-am fi dat consimţămîntul şi pentru un cambriolaj la Banca Naţională sau în lună. Aceasta făcînd abstracţie de faptul că pe nefericit l-ai fi putut agăţa în orice capcană unde zumzăie fluturi albaştri. Oamenii dumneavoastră mă caută de şase luni. Cît timp puteam să mă ascund?

— Mda...

Cristescu bătea darabana pe masă. Ştia că inginerul nu minte, ştia că are dreptate, ştia cît de atent „lucrează” Melania Lupu şi totuşi se agăţa disperat, scormonea, în speranţa că bătrîna ar fi putut lăsa în urmă ceva cît de mic, infinitezimal despre care să se poată afirma cu certitudine că-i aparţine: un fleac, o scamă, o dîră uşoară de parfum. Presimţea, presimţise de la început că indiferent de soarta tablourilor (faptul că le recuperase i se părea cum un aspect subsidiar) Melania Lupu i se va strecura din nou printre degete, zveltă, proaspătă, cu eleganţa ei discretă şi surîsul acela subtil de fetiţă şi mare cucoană.

— Mda, reluă, există totuşi cîteva momente-cheie pe care aş vrea să mi le limpeziți. Îi întinse pachetul de țigări şi rămase cu el în mînă, mult timp după ce inginerul se servise. Mă întorc la confesional. Înainte de întîlnire sau după...

Raul Ionescu îl întrerupse rîzînd:

— Nu vă vine să credeți, dar habar n-am cine-i persoana. Vă dau cuvîntul meu de onoare!

— Ciudat! V-ați înfrînt o curiozitate legitimă sau pur şi simplu nici n-ați încercat-o?

— Mi-a fost teamă să nu fac o prostie. Desigur, mi-ar fi plăcut să văd cum arată, dar mi-era frică să nu descopere inițiativa şi să mă lase baltă. N-a trebuit să fiu prea perspicace ca să sesizez că nu vrea în nici un chip să-şi arate fața. Împrejurările îmi interziceau orice risc.

— Mi s-a spus că la un moment dat s-a primit un telefon. Ştiți cumva despre ce era vorba?

— În principiu. Şoferul lăsase taxiul în fața casei şi femeia ne-a cerut să-l parcăm în altă parte. S-a dus Dascălu. Eu mă aflam în muzeu şi nu cunosc alte amănunte.

— Cînd Dascălu s-a întors v-a pomenit de un bilet...

— Da, îl găsise chiar el sub uşă. Sosise la țanc!

— L-ați văzut?

— Nu. Probabil a rămas în sufragerie. Dacă-l căutați...

Maiorul zîmbi amar.

— L-am căutat... Apropo, nu vi s-a părut curios că deşi departe de dumneavoastră necunoscuta era la curent cu ce se petrece în casă?

— N-am prea avut timp de reflecții. Oricum, trebuie să vă fac o mărturisire. M-am simțit al dracului de bine ştiind că individa a rămas aproape de noi. Înțelegeți? Nu eram singuri, nu eram abandonați. Textul, dacă nu mă înşel, suna cam aşa: Pentru orice eventualitate căutați şi în bibliotecă. Pe-aici!

Maiorul ezită cîteva clipe. Îi privea atent chipul palid cu trăsături slăbite.

— Spuneți-mi, domnule Ionescu, v-a trecut prin minte — cu titlu de ipoteză firește — că necunoscuta se afla în casă?

— Nu pricep... Unde? Ascunsă pe undeva, sub pat, în dulap sau în frigider?

— Nu! Că ar putea fi una din cele două bătrîne.

Inginerul se holbă cîteva secunde apoi izbucni în rîs.

— Absurd! Dumnezeule, absurd! Cele mai caraghioase bătrîne pe care le-am întîlnit în viața mea! Nu susțin că doamna Miga e lipsită de o oarecare îndrăzneală, presupun că în tinerețe a fost o femeie şi jumătate, dar...

— Nu la ea m-am gîndit, îl întrerupse Cristescu vorbind din vîrful buzelor, ci la cealaltă, la doamna Melania Lupu.

Ionescu îl măsură năuc şi în clipa următoare maiorul îşi zise că inginerului i se va face rău de atîta rîs.

*

Se înfăşurase în capotul alb din lînă moale şi sorbea încetişor din ceaşca de ceai.

— Un ceai admirabil, draga mea, ştii să-l prepari ca nimeni altul! O linguriță de frunzulițe verzi şi negre — Liptonul e preferabil — fierte timp de 2 minute. Împreună cu o felie de cozonac cu stafide... Nu cunoşti nimic mai bun!

Se uită înduioşată la motan. Dormea încolăcit pe canapea. Sforăitul lui împreună cu susurul ploii împleteau o melodie de toamnă cu aduceri aminte şi regrete molcome. Nările delicate ale bătrînei aspirau arome vechi din casa bunicii. Mosc şi Patchuli, vanilie şi mere ionatane adăstînd lucioase şi roşii peste iarnă, parfumul butucilor din soba înaltă de porțelan, tutunul auriu prizat dintr-o tabacheră albastră, mirosul călimării cu cerneală violetă...

Îşi ridică brusc capul Scuturîndu-şi buclele albe.

— De ajuns, Melania! Nu e acum momentul să visezi. Îți propun s-o iei sistematic. În primul rînd, trebuie să fii absolut convinsă că domnul maior va discuta mai întîi şi întîi cu Raul Ionescu. Bietul Scarlat e prea bolnav, iar celălalt... Va insista desigur asupra întîlnirii din con-

fesional, dar în problema aceasta nu ai de ce să fii îngrijorată. Îți dau cuvîntul meu! Inginerul nu te-a urmărit, ai avut grijă să te asiguri. Orice corelație cu persoana ta este exclusă! Să zicem însă că i-o va sugera domnul maior...

Bătrîna îşi îngroşă instinctiv vocea şi declară pe un ton important:

— „Nu credeți că necunoscuta ar putea fi doamna Melania Lupu?” Reveni la vocea normală chicotind: Fii convinsă, fetițo, aici, domnul Raul Ionescu aproape va muri de rîs. Îi va vorbi în primul rînd de glas — prostuțul nu ştie că acesta îmbâtrîneşte cel mai tîrziu — care aparținea unei femei dure şi cam grosolane. Cu totul altceva decît bleaga de Melania... Ce să mai discutăm, lucrurile sînt clare, nu merită să pierzi timpul. Gîndeşte-te bine însă la scăpările tale pe care le-ar fi putut sesiza eventual inginerul şi pe care, desigur, le va spe-cu-la domnul maior. Uite, oricît te-ai strădui, nu cred că ai să găseşti altceva în afară de istoria măştilor. Unde ți-e capul, fetițo, cum nu-ți aminteşti? Atunci cînd le-ai sugerat foarte fin că ar trebui să le ia cu ei. Nici aici însă nu ai motive prea mari de nelinişte. La urma urmelor, cel care a pronunțat cuvîntul ga-ze nu ai fost tu, ci bietul Ioniță. Chiar dacă domnul maior va sesiza micul şiretlic cu cartea din bibliotecă, şi fii sigură că-l va sesiza, nu-l va putea transforma niciodată într-un cap de acuzare. Cine s-ar găsi să te condamne pentru că te-ai interesat de o carte?

Rămase multă vreme cu ochii aninați în calele albe prinse în ramă florentină şi conchise ferm:

— Aşa e cum ți-am spus! Domnul Raul Ionescu nu poate declara nimic împotriva ta... Te-ai trezit, Mirciulică? Hai să mîncăm! Căutăm ceva bun în bucătărie şi după aceea ne vom gîndi împreună. Nu, dragul meu, fără televizor azi!

*

— Nu, domnule maior! Raul Ionescu îşi ştergea lacrimile. Nu mai rîdea, dar un zvîcnet nervos îi întindea încă buzele. Vă înşelați! La urma urmelor, eu am pierdut partida şi din punctul meu de vedere mi-e absolut indiferent dacă o prindeți sau nu pe necunoscută. Amănuntul

nu are cum să influențeze situația mea. Nu e cazul deci să-mi suspectați buna-credință. Sînt convins că urmăriți o pistă falsă.

Cristescu, care ştia ce avea să urmeze, întrebă totuşi:

— Adică?

— Bătrîna cu motanul nu poate fi femeia de la telefon. Nu încape nici cea mai vagă asociație. E ca şi cum ai încerca să compari un leopard cu o veveriță, cu un coyot, cu un colibri. Nimic nu mi se pare mai nesăbuit, mai imposibil! Necunoscuta c o femeie tînără, dură, tăioasă şi incomodă, al dracului de deşteaptă! Un creier de milioane! Asta făcea carieră în Cosa Nostra. Pe cînd cealaltă... Doamne sfinte! Merita s-o auziți discutînd cu motanul sau în general bătînd cîmpii despre tot felul de fleacuri. Aveam la un moment dat impresia că nu sesizează situația, că e total...

— Senilă, surîse maiorul.

— Exact! De altfel, şi ăilalți o tratau cu menajamente. Ştiți, cum te porți cu copiii mici sau cu alienații.

— V-ați gîndit vreodată că glasul se maturizează foarte tîrziu? Cunosc femei de 65 sau chiar 70 de ani care la telefon ar putea fi luate drept eleve de liceu.

— Sînt gata să admit şi varianta aceasta. Există însă anumite tonalități, un timbru ce nu poate fi confundat. Necunoscuta e o femeie care ştie să poruncească, o bucată de granit. Nu vă supărați, dar însăşi discuția pe această temă mi se pare ridicolă.

Maiorul începu să rîdă şi întoarse o foaie din dosar netezind-o îndelung.

— Să trecem la altceva. Mă voi referi la un incident petrecut în locuința lui Nucu Scarlat. Înainte de asta însă aş vrea să vă pun o întrebare: Ce anume v-a determinat, părăsind apartamentul familiei Miga, să luați măştile cu dumneavoastră?

Inginerul ridică din umeri şi aprinse altă țigară.

— N-a existat nici un motiv, domnule maior. Dascălu a considerat că fiind ale noastre trebuie să le ia. După ce l-am cunoscut, mai bine

zis după primele cincizeci de secunde, mi-am dat seama cu cine am de-a face. N-are sens să căutați logică în conduita lui.

— Perfect. Să ne întoarcem acasă la Scarlat. Cine, vă rog să fiți foarte atent, cine a propus sau, mă rog, a sugerat eventualitatea unei capcane? Mă refer la dispozitivul de gaze barbiturice instalat în avion.

— Nimeni nu a formulat o astfel de eventualitate. Ideea îmi aparține.

— Sigur?

— Sigur. Pe Scarlat îl obseda gîndul că pilotul a făcut o vizită la Miliție. Adevărul e că încercasem aceleaşi temeri cu două ore mai devreme. Eu i-am convins să mutăm cortul.

— Ce v-a liniştit ulterior?

— Nu m-am liniştit, convenisem însă odată pentru totdeauna că oricare ar fi situația nu mai puteam da înapoi. Scarlat o ținea una şi bună. Parcă consulta bobii încercînd să ghicească cum veți proceda, dacă bineînțeles ați fi fost avertizat. Nu-mi trecea nimic deştept prin minte şi nici nu-l mai ascultam. La un moment dat însă, unul din bătrîni, cel care a murit...

— Profesorul Dragu.

— Exact. A început să vorbească despre prăpădul pe care l-au semănat boşii în '916 parfumînd cu gaze tranşeele aliate. Asta mi-a dat ideea.”Ar putea fi o chestie” mi-am zis, şi l-am rugat pe Dascălu să ia măştile.

— Un moment! Ce înseamnă a început să vorbească? Aşa, din senin, la ora 6 dimineața şi-a amintit de primul război mondial?

— Nu, rîse Ionescu, bătrîna cu motanul văzuse la Scarlat în bibliotecă o carte.

Maiorului îi luciră ochii.

— Ce fel de carte?

— Privighetorile morții. Are o copertă frumoasă celofanată, şi i-a atras atenția. L-a întrebat pe profesor dacă a citit-o.

— Ăla a început să-i povestească cîte ceva din subiect, printre altele istoria cu gazele. Îl văzu îngîndurat şi continuă: Domnule maior, e caraghios să ne imaginăm că doamna cu pisica a intenționat, mai

mult, a izbutit să găsească formula aceasta subtilă pentru a ne pune în gardă. A fost o simplă coincidență.

— Vi s-a părut firesc ca în conjunctura dată să o preocupe cărțile din biblioteca lui Scarlat?

— După o astfel de noapte, nimic nu ți se mai pare nefiresc. Şi-apoi omiteți observația făcută adineauri. Fetița e plecată cu sorcova rău de tot. Ce să vă spun? Pe undeva e surioara mai în vîrstă a cîrnului. Rîse stînjenit: Ciudat! Încerc sentimentul că aveți ceva cu ea şi o aşteptați la cotitură... În sfîrşit, bat cîmpii!

Maiorul îl privi iute apoi coborî pleoapele.

„Eram convins că a fost ideea ei. A găsit şi mijlocul de-a o comunica fără să se deconspire. Dar asta nu-i o probă. Nu, o aiureală ca asta n-o poți susține în fața unei instanțe! Melania... Încep să cred că face parte din specia invincibililor."

— Ascultați-mă pe mine! surîse inginerul. O urgisiți de pomană pe biata bătrînă.

CAPITOLUL 12 - PLEDOARIE PENTRU INOCENȚĂ

— Să-ți fie de bine, Mirciulică! Nu, dragul meu, napolitanele le mîncăm în odaie. Mai discutăm, mai gustăm! N-am găsit jeleuri, degeaba de uiți aşa urît. Mi-e teamă că ai deprins obiceiuri extrem de necuviincioase. Eu una am învățat că trebuie să spui mulțumesc pentru masă şi să te declari încîntat de orice ți se pune înainte.

Se instalară amîndoi în fotoliu. Melania scoase dintr-un ghem roşu două andrele, înfăşură firul de lînă pe deget şi începu să tricoteze.

— Asta calmează nervii, dragul meu, şi oferă în acelaşi timp un spectacol liniştitor. Da, acesta e termenul: li-niş-ti-tor. Îți face impresia că nu s-a petrecut nimic rău. Doi prieteni care stau la taclale într-o seară de toamnă. Afară plouă şi o doamnă distinsă croşetează un ciorap roşu. Ştiu, ce am eu în poală nu va ajunge niciodată ciorap pentru

că în afară de tricotatul pe față, alandala, n-am învățat nimic altceva, acesta este însă un amănunt lipsit de importanță dat fiindcă doar aspectul pitoresc ne interesează. După cum îți spuneam, din depoziția inginerului, domnul maior nu va putea reține nimic împotriva noastră. Te rog să mă crezi! Să vedem acum ce va relata domnul Nucu Scarlat. Fiind accidentat, multe elemente i-au scăpat din vedere. Nu însă şi cele e-sen-ția-le, accentuă ridicînd degetul îmbrăcat în lînă. De pildă telefonul acela care de fapt era o greşeală. N-ai să pretinzi că nu-ți amintești! Dumnealui m-a rugat să ridic receptorul şi nimeni nu va putea demonstra vreodată că am reprodus conținutul unei conversații absolut fan-te-zis-te. Ideea n-a fost rea, recunoaşte cinstit, dar nici nu trebuie să ne împăunăm căci totul s-a datorat întîmplării. La ce se va mai referi domnul Scarlat? Hai, Mirciulică, ai fost şi tu de față!

Cotoiul o privea concentrat, nemişcat ca un sfinx. Făcu pe neaşteptate un salt acrobatic peste marginea fotoliului şi traversă încăperea îndreptîndu-se spre uşă. Bătrîna îl măsură contrariată apoi se ridică să-i deschidă.

— Nu înțeleg cum poate să-ți ardă de plimbare tocmai acum. Aceasta nu-i o dovadă de sensibilitate, ci doar o manieră de a protesta pentru că nu ți-am adus jeleuri. Să ştii că persoanele ranchiunoase îmi plac şi mai puțin!

Mirciulică se strecură afară. Melania Lupu, bosumflată, se ciupi uşor de bărbie.

— Hai, fetița mea, nu te posomori! Toată viața a trebuit să te descurci singură, e destinul tău... Deci povestea cu telefonul nu e serioasă. Să vedem mai departe. Faptul că ai leşinat în fața uşii cînd bietul şofer încerca să scape... Vai de mine şi de mine! Cine şi-ar fi putut păstra cumpătul asistînd la o astfel de dramă? Şi apoi erai chiar acolo, cum să-ți spun, pe loc. N-ai avut nevoie să faci nici măcar un pas pentru a bloca ieşirea, ci doar să aluneci.

Bătrîna se opri în fața oglinzii amenințîndu-se cu degetul.

— Fii atentă, Melania, este un punct asupra căruia domnul maior va insista enorm! Va stoarce tot nu numai de la Scarlat, ci şi de la Flo-

rence şi Şerbănică. Iar bieţii de ei vor relata cît de greu le-a fost să te smulgă din leşin. Ai făcut foarte bine că ţi-ai revenit tîrziu. Degeaba, degeaba, draga mea! Nici aici nu te poate prinde.

Schiţă cîteva piruete apoi începu să se învîrtească din ce în ce mai repede şi se lăsă să cadă pe pat. Părul i se zbîrlise iar ochii îi străluceau plini de tinereţe. Îşi duse mîna la inimă şi la obrajii înfierbîntaţi.

— Ce nebună mică eşti tu, Melania! În realitate, n-ai mai dansat de mult şi, recunoaşte deschis, tare ai avea poftă s-o faci. La urma urmelor, nu înţeleg de ce n-ai pune patefonul: Jalousie şi Comparsita! Nu, nu, nu! Fii înţeleaptă! Să medităm acum puţin la scrisorica găsită de domnul Dascălu. Nu zău, arată-mi un singur om căruia i-ar putea trece prin minte că hîrtiuţa a ajuns în vestibul dusă de curent şi mă dau bătută! Toţi vor jura că a fost strecurată sub uşă căci, ţi-am mai explicat, e chestiune de psi-ho-lo-gie. Şmecheria asta n-o va ghici niciodată domnul maior. Îţi spun tot eu ce i se va părea ciudat: lipsa biletului. De ce a dispărut şi cine a avut interesul să-l facă să dispară? Există mai multe posibilităţi, va reflecta domnul maior. L-a rupt Nucu Scarlat! Ipoteza cade. Unde sînt bucăţile şi apoi de ce l-ar fi rupt? L-a rătăcit domnul Dascălu şi crede-mă — chicoti — persoanele de la Miliţie sînt foarte conştiincioase. Ar fi în stare să scotocească centimetru cu centimetru prin canal şi prin muzeu ca să dea peste el. Ştii care va fi concluzia? L-a sub-ti-li-zat doamna Melania Lupu! Ei, ce-ţi bate inima aşa, prostuţo!? Cum poate s-o demonstreze? Vezi? Vezi cum te pripeşti? Şi apoi atîta lucru şti şi tu! Probă negativă nu există! Adică să se tragă o concluzie împotriva ta plecîndu-se de la lipsa unui element. Pentru că n-avem scrisoarea, înseamnă că a furat-o Melania... Aşa-i cum îţi spun, draga mea! Nucu Scarlat şi inginerul nu pot susţine nimic care să te le-ze-ze. Domnul maior va fi extrem de dezamăgit, iar tu nu ai nici un motiv să nu asculţi puţină muzică.

Mirciulică se întoarse cam după vreo oră. Mirosi cutia neagră din care ieşeau sunetele ciudate, ciulindu-şi alternativ urechile. Cu privirea subţiată, Melania încerca să desluşească titlul unei plăci. Peste literele mici un cîine de vînătoare adulmeca pîlnia unui gramofon.

— Cum e afară, Mirciulică? Destul de umed, nu-i aşa? Mi-am închipuit. Adăugă importantă: Vom avea o seară muzicală. Trebuie să recunoşti, educaţia noastră lasă mult de dorit în privinţa aceasta. Pentru început vom pune piese mai uşoare. Ce preferi? Tino Rossi sau Lucienne Boyer? Nu, pe Jean Moscopol îl găsesc cam îndrăzneţ pentru noi şi nu îndeajuns de distins. Am auzit că a deschis un bar la Paris. O îndeletnicire extrem de vulgară, nu crezi?

*

Bandajul îi acoperea toată faţa, i se vedeau un singur ochi şi urechile. Cuvintele se strecurau şuierate printre benzile de tifon. Maiorul cunoştea însă trăsăturile dure, osoase şi masculine pe care vîrsta le accentuase. Studiase la arhivă dosarul lui Scarlat şi un zîmbet îi înflorise pe buze. În absolut toate fotografiile — şi în cele de la 19 ani şi în cele de la 30 sau 40, ca şi în ultimul set întocmit de poliţia italiană cu ocazia expulzării — Nucu Scarlat îşi purta pecetea ca un sigiliu mare, roşu, înfipt în mijlocul frunţii: aventurier.

— Vă amintiţi ce-au spus italienii cînd v-au făcut pachet?

— Îhî. „Avem escrocii noştri. N-avem nevoie şi de-ai dumneavoastră.” Au fost totuşi măgari! După ce m-au ţinut trei ani în puşcărie, nu mai meritam figura asta.

— Şi v-aţi gîndit că e cazul să vă întoarceţi ca să le arătaţi că nu i-aţi uitat?

Căruntul emise un sunet care semăna a rîs.

— Aceasta ar fi o interpretare romanţată a intenţiilor mele.

— Atunci?

— Nu mai aveam ce căuta aici. Mi-am petrecut în Italia cea mai mare parte din viaţă. Acolo am prieteni, un copil... Nu m-aş mai fi simţit atît de singur. În sfîrşit...

— Nu exista nici o altă modalitate de a vă atinge scopul?

— Care? Figurez în fişele Interpolului. Cine să-mi dea viza? Trebuia să intru submarin, şi în afară de asta sînt lefter. Luna viitoare împlinesc 50 de ani. Pentru vîrsta „mijlocie” în meseria mea există trei posibilităţi: cadavru neidentificat, caid sau un aşternut sub zidurile Romei.

Maiorul începu să se plimbe prin rezervă cu mîinile la spate.

— V-am rugat de dimineață să vă gîndiți la cîteva chestiuni,

— Inutil! Îmi pare sincer rău, dar nu vă pot oferi nici un amănunt în plus. Sînt incapabil să-mi aduc aminte ce s-a întîmplat cu biletul acela. Ce ştiu sigur e că l-a găsit Dascălu sub uşă.

Ridică din umeri. Cristescu se opri în fața lui ținînd în mînă o țigară neaprinsă.

— Vi s-ar părea imposibil ca biletul să fi fost expediat chiar din casă? De exemplu, unul din bătrîni deplasîndu-se sub un motiv oarecare şi scontînd pe un element psihologic — o scrisoare găsită în antreu îți poartă automat gîndul dincolo de uşă — să-l fi lăsat anume acolo?

— Exclus! Mă simțeam într-adevăr înfiorător, dar am fost foarte atent. Nimeni nu s-a ridicat de la masă cît a lipsit Dascălu. Iar dacă hîrtia s-ar fi aflat în vestibul mai de mult ar fi remarcat-o la plecare şi nu la întoarcere.

Cristescu clătină capul: „Degeaba! A prevăzut totul matematic, pas cu pas, mutare cu mutare".

Căruntul dădea semne de oboseală şi maiorul se ridică.

— Da, plec îndată. Aş mai avea o singură întrebare: Dacă doamna Melania Lupu nu ar fi leşinat în fața uşii era posibil ca şoferul să scape?

— Ştiu eu? Probabil. Adevărul e că trăgeam orbeşte, nu mai vedeam aproape nimic. Desigur, bătrîna a constituit o piedică, care mi-a mai dat o şansă. Întîmplarea...

— Sînteți sigur că a fost o întîmplare?

— Sfinte Doamne! Ce să fi avut senila aia cu bietul şofer?!

— Nu ştiu. Mă întreb.

— Hm, presupun că încă n-ați stat de vorbă cu ea. Zece replici vă vor fi suficiente pentru a vă edifica. Nu ştiu dacă la mijloc e scleroza sau aşa a fost toată viața, în orice caz impresia pe care o lasă mi se pare neîndoielnică: Are nevoie de guvernantă.

Cristescu zîmbi sleit şi celălalt completă lăsîndu-se pe spate:

— De aceea am şi pus-o să răspundă la telefon. E complet „nevinovată”, înțelegeți ce vreau să spun. Pe vremuri, în cazuri din astea neamurile te puneau sub interdicție.

„Da, îşi zise maiorul, îmi închipui ce-a fost în stare să facă Melania acolo. Cu ce partitură formidabilă le-a luat ochii ăstora. Ea şi Mirciulică... Şi totuşi nu se poate! Nu se poate să nu fi greşit undeva! Dar unde?”

Se uită la chipul căruntului căutînd parcă acolo răspunsul, dar nu văzu decît feşele albe şi un ochi toropit de somn.

Cristescu ieşi pe culoar. Părea adus pe spate, iar pe umerii căzuți paltonul devenise prea larg. Mergea încet, aproape tîrşit, cu fruntea în pămînt. O soră cu o cutie de seringi în mînă îi aruncă o privire indiferentă şi deschise o uşă. Maiorul zări sala cu aparate complicate. Întoarse iute capul şi îşi continuă drumul.

*

Primii fulgi de zăpadă cădeau la fereastra Melaniei Lupu.

Bătrîna deschise ochii. Un zîmbet de fericire îi inundă fața. Sări sprintenă din pat şi alergă desculță la geam, împiedicîndu-se în cămaşa de noapte lungă imprimată cu ursuleți şi ciupercuțe. Bătu din palme încîntată.

— Ninge, Mirciulică! Ninge! Vino să vezi! Parcă sînt flori de măr. O ploaie de flori de măr.

Ridică motanul în brațe arătîndu-i strada. Mirciulică atinse sticla cu mustățile şi se zgribuli.

— Eşti un tremurici şi jumătate! rîse Melania. Un frigurilă! Cînd era mică şi ningea prima oară, bunica azvîrlea pe geam o coajă de pîine, un pumn de sare şi cinci părăluțe mici: „Asta-i baba iarna”. Mă întorceam de la şcoală şi toată casa mirosea a budincă. Nici nu ştii tu, Mirciulică, ce budincă! O budincă specială, abia scoasă din cuptor, cu orez, cu vanilie şi stafide şi nucşoară. Îți dai seama ce minunăție? Deasupra turnam rom fierbinte îndulcit cu zahăr candel şi-i dădeam foc. Uite, dacă ai să fii cuminte o să facem budinca asta. Pentru azi, bineînțeles, ce credeai? Avem totul în casă, trebuie să ne suflecăm doar mînecile şi să ne aşezăm pe treabă. Ei, de unde să-ți iau zahăr

candel! În schimb, o să punem aşa, de la noi, cîteva bucăţele de portocală glasată. Am ascuns un borcănel în cămară. Nu te supăra, Mirciulică, dar ai devenit atît de lacom! Atît de lacom! Ce spuneai tu de domnul maior Cristescu? Bineînţeles că l-aş pofti şi pe el, dar n-are timp. Te asigur că e ocupat pînă peste urechi. Să stai aşa de vorbă toată ziua, ba cu inginerul, ba cu domnul Scarlat, ba cu domnul Dascălu? Crezi că e lucru uşor? De ce să ne fie nouă teamă de domnul Dascălu? Nu numai că are o fire nervoasă dar nici cu memoria n-o duce prea bine. Şi-apoi nu poţi pretinde că în schimb e foarte inteligent! Nu, Mirciulică, cu el n-avem de ce să ne facem griji. Nici cu Şerbănică sau Florence. Mai degrabă m-aş gîndi la Doru. Trebuie să iasă din spital. Cum? Nu-l ţii minte pe Doru Matei, sculptorul, care locuia cu noi, dincolo, în Crăiţei? Ei, vezi, problema lui mă cam sîcîie, dar e prea frumoasă ziua asta ca s-o stricăm ocupîndu-ne de lucruri neplăcute.

Melania Lupu îşi petrecu toată dimineaţa în bucătărie. În casă era cald şi mirosea a vanilie şi rom. Mirciulică dormea pe canapea lîngă basmele lui Ispirescu. Se trezea din cînd în cînd şi se uita la fulgii care pluteau lin, înflorind văzduhul.

Auzi în bucătărie glasul cristalin al bătrînei:

— Nu cunosc altceva mai bun cînd ninge decît o budincă fierbinte... Ce faci, Melania? Ai pus prea mult lapte... Să nu uiţi să-i povesteşti azi lui Mirciulică Albă ca zăpada. Mi se pare extrem de potrivită.

Apoi motanul adormi din nou.

*

— Ce-i cu Dascălu?

Azimioară începu să rîdă.

— Cîntă toată ziua despre ţara cu fluturi albaştri. Se pare că e inepuizabil. În recreaţie se interesează cum o mai duce prietenul lui Scarlat. I-a făcut şi o poezie...

— Spune-mi, crezi că băiatul e chiar aşa ţicnit?

— Fără dubii! Se uită mai atent la Cristescu: Nu vă simţiţi bine?

Maiorul îşi trecu degetele peste ochii încercănaţi apoi le lăsă să alunece în lungul obrajilor.

— Am răcit puțin... Nu mare lucru...

Locotenentul continua să-l examineze.

„A îmbătrînit dintr-o dată, peste noapte. Avea dreptate: nebuna aia cu motanul o să-l vîre în spital.”

Cristescu îşi băgă mîinile în buzunare. Declară cu o voce de gheață:

— Ştii ceva? M-aş da cu capul de pereți!

Azimioară tresări. Încercă să zîmbească.

— Îi venim noi de hac!

— Eşti convins? Melania e un număr mare! Probabil prea mare pentru mine!

*

„Dacă n-ar avea privirea asta şuie ar arăta destul de bine, reflectă maiorul. Chiar frumuşel. Genul napolitan...”

Dascălu surîdea rotindu-şi ochii prin birou. Declară pe un ton firesc:

— În locul vostru, m-aş muta acolo la muzeu, c mai elegant.

— Nu e rea ideea. O să ne gîndim... Cine te-a ajutat să evadezi?

Expresia cîrnului se schimbă brusc.

— Asta nu v-o spun! Nu-s turnător!

— Bine, atunci povesteşte-mi altceva, de exemplu, de ce n-ai aşteptat să-ți execuți pedeapsa? Mai aveai doar cîteva luni şi toată lumea e de acord că te-ai purtat foarte frumos.

— Nu-i adevărat, replică senin Dascălu, nu m-am purtat frumos.

— Direcției aşa i s-a părut. Oricum, nu strica să mai ai puțină răbdare.

— Mă plictisea! Şi, în afară de asta, mă simțeam jignit... M-au jignit pînă în adîncul sufletului!

— Cum aşa?

— Voiau să mă trimită la ospiciu! Nu şi nu, că-s nebun! Or, eu nu sînt nebun.

— A, înțeleg.

— N-ați fi procedat la fel în locul meu?

— Ştiu eu?! Cred că mai degrabă reclamam situația.

— La chestia asta nu m-am gîndit.

— O scăpare, fireşte, comentă fără nuanţe Cristescu. Cum te-a descoperit cucoana cu tablourile?

— Habar n-am! Mi-a dat telefon şi gata!

„Deci amicul are telefon, conchise maiorul. Şi ce-i cu asta? Cîţi abonaţi sînt în Bucureşti?”

— Ce s-a întîmplat mai departe? Povesteşte!

— Păi, n-am mare lucru de povestit... M-am dus acolo la biserică şi taca-taca uite ai să faci aşa şi pe dincolo, o cheie...

— După ce model?

— După un film.

— Ţi l-a dat ea?

— Nu. Ionescu. Cînd am plecat de la biserică m-am întîlnit cu el în oraş. Adică i-am dat telefon şi a venit.

— Vrei să mi-l arăţi şi mie?

— Pe Ionescu?

— Nu, filmul.

Dascălu rînji.

— Păi, nu mi-aţi făcut percheziţie? Ştiţi bine că nu-l am.

— Unde l-ai lăsat?

Cîrnul ezită imperceptibil.

— L-am ars...

— Uite, la asta nu mă aşteptam. Maiorul îl măsură abătut: Un băiat ca dumneata nu minte niciodată.

— Chiar, nu mint. Să ştiţi că nu mint!

— Atunci de ce pretinzi că ai ars filmul? Ia zi, unde l-ai lăsat?

Dascălu lăsă capul în jos şi se strîmbă.

— Nu pot să vă spun.

— Înseamnă că a rămas la amicul dumitale. Ştiu, ştiu, nu eşti turnător!

— Înţelegeţi? Cîrnul zîmbi încîntat: Aici e toată şmecheria! Nu pot să vă dau adresa, ar fi prea de tot! De altfel, nu făceaţi nimic cu filmul. Tipa s-a distrat fotografiind nişte tablouri şi nişte tipi aflaţi în muzeu.

Dacă ar fi fotografiat numai grilajul şi broasca ar fi dat de bănuit, dar aşa n-a luat-o nimeni în seamă. Probabil mai fotografiau şi alţii. Eu nu i-am dat importanţă, nici nu m-am uitat la el, pe mine mă interesau grilajul şi broasca şi nu ăia de se căscau la tablouri.

— Dacă Ionescu a developat filmul s-ar putea ca el să se fi uitat pe film, să vadă ce este acolo?

— Pe dracu'. Nu era treaba lui, habar n-are cum se pileşte o cheie. Şi ce să vadă? Nişte vizitatori şi tablouri? Pariez pe ce vreţi că n-a văzut filmul, de altfel nici n-a avut timp, trebuia să mi-l aducă mie. Eu eram specialistul grupului. Am făcut un cîntec cu o broască. Alta nu aia de la muzeu: Broasca puşcăriaşă. Aici l-am inventat!

Cristescu îl privea cu inima strînsă. Celălalt întrebă sfios, cu o voce mică:

— Să vi-l cînt?

Maiorul înclină uşor capul. Dascălu îşi schimbă fericit poziţia. Înfipse mîna stîngă în genunchi şi cu dreapta începu să zdrăngăne la o ghitară imaginară.

— *Odată, într-o ţară fără fluturi albaştri*
O broască şi un cânta lup ha, ha
Au intrat la zdup! Ha, ha
Pe cantalup îl chema Lae
Şi-i plăcea la pîrnaie, ha-ha
Pe broască o chema Lenţa
Şi-i plăcea existenţa, ha-ha
Au murit într-o seară, pe vînt şi ploaie...

Lăsă „ghitara" lîngă scaun şi chicoti încet:

— V-a plăcut?

Maiorul zîmbi stors şi apăsă pe buton.

— Şi-a făcut numărul? întrebă Azimioară.

Cristescu oftă.

— E inconştient. Mai inconştient decît un copil de 5 ani. Nefericitul... În sfîrşit! Ia dosarul lui şi culege toate adresele. Veri, cumnaţi,

neamuri, amici, martori la proces, cine venea să-l vadă la vorbitor, tot, tot, tot! Nu neglija nimic. Trebuie să dăm de persoana care l-a ascuns.

Locotenentul îl privi curios şi maiorul ridică din umeri.

— Filmul a rămas la individul respectiv. Să vedem ce iese şi de aici. Dacă intervine ceva, sună-mă la familia Miga.

CAPITOLUL 13 - MAIORUL CRISTESCU ABANDONEAZĂ

Pe peretele ciuruit de gloanțe familia Miga agățase provizoriu o bucată de brocart, iar pe parchet apăruse încă o carpetă. Oglinda plesnită, acoperită parcă de păianjeni, singura mărturie evidentă a incidentelor ce avuseseră loc cu o zi înainte, rămăsese deasupra servantei.

— N-ani putut s-o dăm jos, explică Florence, e prea grea.

Şerbănică interveni repede:

— Oglindă venețiană, domnule! O pagubă de peste trei-patru mii!

Doamna Miga dădu din mînă plictisită.

— Lasă asta...

— Cum să las? Eu cunosc prețurile! Umblu la Consignația. Am să cer despăgubiri. Mi se cuvin ca parte civilă.

— Evident, surîse maiorul, trebuie să consultați un avocat.

Doamna Miga, apatică, trase un scaun pentru Cristescu, apoi se aşează şi ea, greoaie, cu mîinile în poală. Îşi pierduse vioiciunea obişnuită, iar privirea îi devenise sumbră. Nu mai semăna cu Florence de ieri sau de alaltăieri, amuzantă, cu replică acidulată, plină de viață şi de vervă, de-o cochetărie subtilă cum puține femei ştiu să o aibă după ce au împlinit 50 de ani. Acum, în fața maiorului se afla o bătrînă posacă, în ochii căreia ceva murise pentru totdeauna.

Urmărea discuția cu intermitențe, fără să-şi ascundă plictiseala. Şerbănică vorbea mult, abia pridindind să răsufle, gesticula, împungea cu degetul spre Cristescu, se ridica, apoi se aşeza iar, emitea ipoteze,

se contrazicea, o lua de la capăt. O făcea cu o voluptate şi dispoziție de zile mari.

Maiorul dădea din cap trăgînd cu coada ochiului spre Florence. La un moment dat, femeia tresări. Interveni brutal:

— O iei razna! Melania se afla pe scaun, chiar lîngă uşă. Mă uitam la cameea aia caraghioasă şi mă întrebam de ce o mai poartă. Tot timpul a stat acolo, fără să se mişte. Da, da chiar pe scaunul dumneavoastră.

Şerbănică o măsură confuz.

— Dar am afirmat acelaşi lucru, draga mea! N-ai fost atentă. I s-a făcut rău şi a alunecat de pe scaun.

— O natură impresionabilă, sugeră maiorul.

— Fleaşcă! se strîmbă Miga. Una-două leşină! Am avut şi cu ea de tras o porție bună.

— Ghinionul şoferului. Altfel ar fi izbutit să scape.

— Hm, discutabil! Ăla trăgea ca un nebun.

— Mda... Mă voi referi acum la un alt moment.

Dar femeia nu-l mai asculta. Gîndul doamnei Miga alunecă din nou. Îşi plimba privirea peste obiectele din casă, lucruri vechi pe care le ştia de 50 de ani.

— Exclus, domnule maior! Şerbănică îşi ridică palma: Biletul a fost strecurat pe sub uşă. Au complici, organizatori, ce mai tura-vura o bandă întreagă!

— înțeleg. Sînt dator totuşi să verific toate ipotezele. De pildă, dacă nu cumva expeditorul biletului se afla printre dumneavoastră.

— Cine adică? Eu? Nevastă-mea? De bietul Ioniță ce să mai discutăm! Atunci cine?

— Observ, surîse maiorul, că pe Melania Lupu o treceți deliberat cu vederea.

Florence Miga izbucni într-un rîs îngrozitor. Un rîs dogit, amar, de bărbat care bea singur într-o cîrciumă cu capul căzut pe masa udă.

— Melania, şef de bandă! E prietena mea din copilărie, domnule maior, şi țin la ea. Ne leagă nişte ani, o tinerețe, mi-a botezat băiatul,

dar asta nu mă împiedică să vă spun că, oricît te-ai strădui, n-ai să întîlneşti într-o viaţă o fiinţă mai tîmpită! Cine îşi închipuie că e senilă se înşală amarnic! Aşa a fost şi la 20 de ani şi la 40. Şi pe urmă, cum să fi strecurat biletul în antreu? Nu s-a clintit! Nici ea, nici eu, nimeni.

— Florence are dreptate! Cum?

Doamna Miga sugeră sarcastică:

— O fi Mirciulică poştaşul, mai ştii? Începu să-şi frece gleznele umflate şi se întoarse spre Şerbănică: închide uşa la bucătărie, trage!

Cristescu încercă un sentiment nedesluşit ca şi cum o şoaptă i-ar fi trecut pe lîngă ureche fără să-i prindă sensul.

— Şi totuşi ce s-a întîmplat cu biletul? Oamenii noştri au cercetat palmă cu palmă şi canalul, şi muzeul, pivniţa, aici...

Şerbănică se întoarse repede, îngrijorat să nu piardă o singură silabă.

— Degeaba! Trebuie înlocuit oberlihtul. Apoi fără tranziţie: Biletul... E curios, într-adevăr! Scarlat l-a citit...

— L-a citit vezi bine, spuse doamna Miga, dar ce-a făcut cu el?

— Poate l-a înghiţit. Am mai auzit de cazuri din astea.

Cristescu zîmbi stînjenit.

— Îmi dau seama că vă obosesc, dar amănuntul are pentru mine o importanţă deosebită.

Miga declară rituos:

— Nici vorbă de oboseală, domnule maior! Am trecut desigur prin momente îngrozitoare, atroce aş spune, dar am înţeles totdeauna să ne facem datoria faţă de organele... nu-i aşa...

Florence îi azvîrli o privire de gheaţă şi Miga se înecă. Repetă punînd punct:

— Faţă de organe. Sînt incapabil să-mi amintesc unde s-a rătăcit biletul.

— Concluzia se impune deci, remarcă Cristescu, cineva l-a distrus. Mai precis, l-a recuperat profitînd de neatenţia celorlalţi şi apoi l-a făcut să dispară.

Doamna Miga rîse:

— Te pomeneşti că tot Melania o fi!

— N-ai luat carbociful, îi aminti din senin Şerbănică, la noapte iar o să...

Florence vru să spună ceva, dar telefonul începu să sune.

— Da, Melania, eu sînt... Drăguț din partea ta. Bine, bine. Să vedem...

Se auzi un fîşîit şi Şerbănică dădu fuga la uşă.

— A venit jurnalistul! Trebuie să-i plătesc.

Cristescu, fulgerat de o idee, rupse o foaie din carnet, o îndoi şi o puse pe parchet. Aşteptă cîteva clipe pînă auzi uşa de la intrare închizîndu-se, apoi mototoli cu un gest crispat hîrtia.

„Nu! Nu aşa a expediat biletul. Curentul nu-i destul de puternic. Nici măcar nu s-a clintit. Atunci cum, Dumnezeule? Cum?!”

— Ce-a vrut? se interesă Şerbănică.

— Aiureli! A făcut o budincă teribilă cu rom şi stafide... Ne-a oprit şi nouă o bucată. Întreba dacă nu vrei să te repezi pînă la ea. Hm, şef de bandă! Mata-Hari face budinci!

Cristescu îşi luă rămas-bun. Ceru permisiunea să-i mai deranjeze şi-i părăsi cu o expresie întunecată. Şerbănică îl conduse pînă la uşă. Se întoarse frecîndu-şi palmele:

— E un om cumsecade... Ce zici, să mă duc pînă la Melania?

Florence ridică din umeri.

— Du-te...

Nu se putea urni de pe scaun.

„Curios! Nu mă doare nimic, n-am amețeli, nu mi-e rău... Şi totuşi nu pot să mă ridic. La urma urmei, de ce să mă ridic?”

— Trec pe la ea diseară, decise Şerbănică cu ochii pe fereastră. M-aş întinde nițel... Tu ce faci?

Nu aşteptă răspunsul. Luă din raft o cărțulie pe care Florence o identifică imediat după copertele verzi şi intră în dormitor tîrşindu-şi paşii.

Cînd se trezi, Şerbănică o găsi tot acolo, înşurubată în scaun, cu ochii pe fereastră. Fulgii se aşterneau mari şi cuminți învăluind seara în giulgiul alb.

*

Maiorul sorbi din ceaşcă. Încercă s-o țină în mînă împreună cu farfurioara, dar degetele îi tremurau prea tare.

— Am avut la un moment dat ideea că biletul a fost dus în vestibul de curent. E un curent groaznic acolo, ai observat. M-am gîndit că bătrîna l-a lăsat să alunece pe parchet. Stătea chiar lîngă intrare. În momentul cînd Dascălu a deschis uşa...

Făcu un gest de oboseală.

— Înțeleg, spuse Azimioară cu o privire ciudată.

Cristescu îl examină mai atent.

— Ce s-a întîmplat? De ce te uiți aşa la mine? Locotenentul îi ocoli ochii. Rosti greu, parcă opintit:

— Dom Matei...

— Ce-i cu el?

— A suferit un accident azi-dimineață.

Maiorul se ridică livid.

— Accident?!

— Ieşind de la spital a intrat în primul bar. N-a băut mult... Pe Bălcescu, a traversat aiurea şi a dat un troleibuz peste el.

— Mort? întrebă sufocat Cristescu.

— Mort.

*

Spre seară, Şerbănică sună la uşa Melaniei. Îi puse în brațe o cutiuță Vinga şi îşi scoase galoşii Tretorn cumpărați înainte de război.

— Ce bine păstrezi tu lucrurile, Şerbănică, zîmbi Melania după ce-i mulțumise excesiv pentru bomboane. I-am luat o pereche la fel colonelului prin '39, la Pop şi Bunescu. Cum se simte Florence?

— E cam indispusă. Natural, a fost o noapte de pomină. Luă loc încîntat pe cel mai comod fotoliu savurînd dinainte deliciile celor ce aveau să discute.

— Cînd mă gîndesc prin ce am trecut...

Bătrîna îl întrerupse cu un surîs:

— O să ne punem imediat pe pălăvrăgit, dar dă-mi voie ca înainte de asta să fiu o gazdă amabilă. Budinca ți-am împachetat-o, ai s-o mănînci împreună cu Florence. Cu ce vrei să te servesc?

Miga se opuse de circumstanță. Bătrîna se apropie de vitrină.

„Şerbănică nu mai are răbdare. N-a avut deloc cu cine trăncăni azi. Florence are una din zilele ei negre. Parcă o vezi înțepenită pe scaun şi făcînd bot. Şi-acum să vedem ce mai zice domnul maior Cristescu. Nu te pripi! Şerbănică îți va povesti singur.”

Bătrînul o urmărea cu o expresie nostalgică. Melania pusese pe tăviță două ceşti, adusese din bucătărie o farfurie cu prăjituri calde, abia scoase din cuptor, pregătise păhărele cu picior.

„Ce femeie adorabilă e Melania asta! Ce spontană! Cîtă sensibilitate! Ar fi fost o nevastă ideală. Bine educată, fără capricii, fără mofturi, fără țipete... Cînd te gîndeşti, la ei acasă am cunoscut-o pe Florence. Cred că Melania n-ar fi spus nu, în fața unei propuneri serioase, iar papa ar fi fost încîntat de partidă.”

Şi divagă un timp imaginîndu-şi cum ar fi arătat viața alături de bătrîna micuță care se învîrtea plină de grație prin încăpere. Şi-o amintea tînără, foarte tînără de 18 sau 19 ani cu fruntea boltită, senină şi ochi limpezi, pieptănată cuminte cu părul adus după urechi şi împletit într-o coadă groasă, îmbrăcată totdeauna în rochițe simple écolière, cu gulere şi manşete proaspete din linon sau pichet alb. Mama lui Şerban o cultiva, şi ar fi dorit-o de noră.”Cam prostuță Melania, dar cel puțin n-are gărgăuni. O nevastă ca ea îți mănîncă din palmă. Nu umblă după fleacuri! Ghitară, castaniete, dans apaş... Cu astea faci un bordel, nu casă.”

Zîmbi încercînd să pară degajat.

— Ştii că pe vremuri te-am iubit puțin, Melania...

Bătrîna roşi violent şi puse ceaşca pe masă. Spuse tulburată:

— Doamne, Şerbănică, ce idei năstruşnice îți trec prin minte.

— Parole... Am avut multă afecțiune pentru tine.

— Eşti un gentil şi vrei să-mi faci plăcere. În realitate, ştiu bine, ai iubit-o toată viața pe Florence. Eu îți păream cam bleagă şi nesărată. Zîmbi fermecător: Şi aşa eram.

Miga protestă gălăgios:

— De unde! Toată lumea te considera încîntătoare.

— Nu cînd mă găseam în aceeaşi odaie cu Florence, surîse liniştită bătrîna. Unde se afla ea nu mai exista altă femeie.

— Desigur, are calități, asta însă nu înseamnă...

— Ba înseamnă! Florence era scînteietoare. Avea ceea ce se numeşte éclat. De aceea am iubit-o totdeauna şi o iubesc şi astăzi. N-am cunoscut pe nimeni care să-i semene, iar recunoaşte, ai fost un norocos. De ce nu iei o prăjitură? Dacă se răcesc nu mai sînt gustoase. Mirciulică, tu nu vrei?

Motanul adulmecă farfuria apoi se cățără plictisit pe pat. Melania oftă:

— Încă nu şi-a revenit după noaptea trecută. Adevărul e că nici eu nu mă simt grozav. O înțeleg perfect pe Florence că preferat să rămînă acasă.

Şerbănică cu gura plină dădu din cap. Bătrîna reluă:

— Nu izbutesc să-mi iau gîndul de la Ioniță. Ce sfîrşit oribil!

— Un act iresponsabil! Eroisme gratuite care nu duc nicăieri. În fond putea să-şi imagineze că Sandi sau eu vom acționa într-un fel, că nu-l vom lăsa de izbelişte.

Melania îşi şterse o lacrimă.

— Dragul meu, mi se pare urît din partea noastră să învinuim pe cineva pentru bunele sale intenții.

— Hm, rîse superior Miga, ai rămas tot fetița drăgălaşă care nu vede nimic rău în jur. Bune intenții, fără îndoială, dar reflectat o singură clipă că prin inițiativa aceea dementă punea şi viața noastră în joc? A fost o simplă şansă că am scăpat neatinşi.

Bătrîna îşi ridică fața. Îl privi în ochi.

„Ce meschin eşti, Şerbănică!”

— E adevărat, declară plină de admirație, la asta nu m-am gîndit. Dar cine poate să-şi păstreze sîngele rece în asemenea împrejurări? Chiar vorbeam azi cu Mirciulică — surîse cochet — o slăbiciune de cucoană bătrînă şi singură care n-are cu cine sta la taifas — discutam cu el cît de tare te-ai ținut toată noaptea. N-aş fi bănuit niciodată că poți fi atît de puternic, deşi colonelul mă avertizase că eşti un bărbat şi jumătate.

Şerbănică se umflă brusc ca un balon.

— Militar! Avea ochiul format... Desigur însă că din amabilitate exagera puțin.

— Nu, nu! Acum m-am convins cu ochii mei!

Miga deveni important.

— Evident, nu fac caz din asta, dar însuşi maiorul Cristescu m-a felicitat pentru conduita mea..

Bătrîna bătu din palme.

— Extraordinar! A venit special să te felicite! Îmi închipui că Florence s-a simțit destul de prost. Nu era pregătită de vizită.

— Fleacuri! Cristescu — poți să mă crezi, mă pricep puțin la oameni — e un tip superior. A înțeles perfect situația. După mine însă nu are capacitate de sinteză.

— Capacitate de sinteză! exclamă sufocată Melania. Ce vrei să spui, Şerbănică? N-am auzit în viața mea cuvinte atît de importante!

Miga, în elementul lui, se foi în fotoliu.

— Vreau să spun că nu are privirea aceea de ansamblu care triază, nu-i aşa, selectează, selecționează cu discernămînt înlăturînd balastul.

Bătrîna se interesă timidă:

— Adică?

— Adică se împiedică în amănunte nesemnificative. Am să-ți dau un exemplu: se frămîntă, printre altele, unde a dispărut biletul strecurat sub uşă. Unde l-a pus Scarlat, dacă nu cumva l-a rupt şi aşa mai departe. Jumătate de ceas a pritocit chestiunea.

Melania Lupu coborî uşor pleoapele: „Ce bine ai făcut, draga mea, că l-ai distrus! Mă cutremur doar închipuindu-mi ce probă îngrozitoa-

re ar fi ridicat hîrtiuța aceea împotriva ta. Aşadar, domnul maior Cristescu încearcă să reconstituie momentele-cheie."

— Într-adevăr, destul de neinteresant.

— Nu? Şi apoi ce rost are să-şi bată capul răsucind alternative!? Dacă doamna Melania Lupu nu leşina în fața uşii, şoferul ar fi putut scăpa? Adică mai avea Scarlat timp să-şi regleze tirul?

— Dumnezeule! se sperie bătrîna. Asta n-am ştiut-o.

— Ce adică n-ai ştiut?

— Că din cauza mea... Începu să plîngă: Deşi nu văd legătura. Explică-mi, Şerbănică.

— Prostii! Vezi Doamne, şoferul s-a împiedicat de tine. Ca şi cum ăla I-ar fi lăsat să scape! Era în stare să alerge după el pe stradă.

— îmi dai veşti îngrozitoare. De ce nu mi-ați spus atunci, imediat?

— La ce bun? Şi aşa erai teribil de speriată. N-ai idee cît s-a chinuit Florence pînă ți-ai revenit! Am vrut să-ți demonstrez că maiorul îşi bate capul cu nimicuri.

— Poate că nu sînt chiar nimicuri! Ce ştim noi?

— Draga mea, pretinzi că nu eşti în stare să-i spui unui lucru pe nume atunci cînd îl ai înaintea ochilor?

— Mi se mai întîmplă uneori, dar nu chiar atît de des.

— Ei vezi! Lămureşte-mă şi pe mine ce sens are să pui o hîrtie pe parchet şi să te uiți cinci minute la ea de parcă ai aştepta cine ştie ce minune să se arate. Dacă tu înțelegi ceva, mă închin!

— Nu, nu înțeleg. Şi ce s-a întîmplat cu hîrtia?

— Ce poate să se întîmple cu o hîrtie? Conchise spiritual: Aştepta s-o ridice dumnealui.

Melania Lupu păru decepționată: „A sesizat deci, draga mea, a intuit! Recunoaşte că nu te aşteptai la atîta per-spi-ca-ci-ta-te. Mă întreb însă de ce n-a zburat hîrtiuța. Probabil, curentul nu a fost îndeajuns de puternic. Nu poți spera că acest eşec îl va face să abandoneze ideea. Presupune, fetițo, că va relua experiența. Ei şi? Nu, draga mea, nu-i chiar ei şi! Căci amănuntul certifică o ipoteză şi anume că biletul nu a fost expediat de un complice din afară, ei de către cineva care se afla

în casă! Reține, de asemenea, că te urmăreşte pas cu pas. Domnul maior nu concepe că altcineva ar fi combinat povestea. Te rog nu te speria! Admițînd că ghiceşte şiretlicul, ceea ce nu mă îndoiesc că se va întîmpla, faptul în sine tot nu va constitui o probă: Hai, Melania, răsuflă uşurată!"

Bătrîna respiră adînc.

— Ce să-ți spun, Şerbănică, afacerile acestea sînt într-adevăr prea complicate pentru mine. Dar aş vrea să-mi explici un lucru. Ce mai caută acum domnul maior? De vreme ce a prins bandiții, totul mi se pare limpede.

— Vezi cum vii la vorbele mele? rîse Miga. Se încurcă în prostii! Dosarul ăsta eu ți-l rezolvam în jumătate de oră. Are declarațiile noastre, declarațiile ălora, ce mai vrea?

Se uită la ceas şi Melania încercă să-l țină politicoasă.

— Te grăbeşti?

— Nu pot s-o las prea mult singură pe Florence. Ei, dar văd că mi-ai băgat în plasă toată cămara!

— Mai nimic, Şerbănică, o portocală, cîteva chifteluțe, budinca. Ştiu că voi n-ați gătit nimic azi. Ai grijă să nu verşi bulionul. Ți l-am pus într-un borcan, dar trebuie să fii atent. Cînd ajungi acasă, dă-i o ceaşcă fierbinte lui Florence, o să-i facă bine.

Miga o privi zîmbind vrăjit: „Nu-i prea deşteaptă, dar ce femeie încîntătoare!"

Melania ținu sacoşa pînă-şi îmbrăcă galoşii. Îi întinse obrazul continuînd recomandările:

— Fă-i o frecție cu spirt şi bag-o în pat cu sticlă caldă. N-ar fi rău un extraveral... Vezi să nu aluneci! Şi dă-mi un telefon să-mi spui dacă ai ajuns bine.

Bătrîna strînse vasele murdare şi le duse în bucătărie. Deschise televizorul, stinse lumina apoi se aşează pe covor cu farfuria de prăjituri alături.

— Îți interzic, draga mea, să te mai concentrezi astă-seară! Dacă trebuie să te gîndeşti, ai s-o faci mîine dimineață cu mintea limpede.

Esențial este că, deocamdată, poți dormi li-ni-şti-tă. Domnul maior seamănă acum cu un cățeluş care vede un os splendid închis într-o cutie de sticlă. Întinde lăbuța şi nu poate ajunge la el, ceea ce nu-l împiedică să-i dea tîrcoale. Mirciulică! Unde eşti, Mirciulică? A început filmul. Ştii cît îți place Liz Taylor.

*

Şerbănică Miga o găsi pe Florence dormind. Îşi tăie în bucătărie o felie groasă de budincă apoi, măsurînd restul, încă una, mai subțire şi mîncă pe marginea mesei citind gazeta de seară.

Adormi tîrziu visînd că e soțul Melaniei Lupu şi că n-a cunoscut-o în viața lui pe Florence.

*

Maiorul Cristescu înghiți două pastile de cyclobarbital şi nu mai ştiu nimic.

*

La 7 dimineața, după un dejun copios servit de doamna Azimioară, în capot de zanana şi cu bigudiurile ascunse sub un tulpan subțire, locotenentul se drese cu trei gogoşi în piața Sf. Gheorghe apoi, curmînd o scurtă ezitare, luă un cîrnăcior fierbinte cu muştar, la dugheana alăturată. Intră în minister împăcat cu sine şi cu toată lumea, cu vremea imposibilă de afară — ninsoarea se transformase în lapoviță — cu notele proaste ale lui fiu-său la geografie şi ştiințele naturale, cu proiectul nevesti-sii pentru un palton de blană şi participația costisitoare la nunta unui frate mai mic. Salută jovial în dreapta şi în stînga, strînse mîna unui coleg care aştepta tragerile loto în fiecare vineri şi în sfîrşit intră în birou.

Cînd dădu cu ochii de maior încercă două dorințe simultane. Să intre în pămînt sau s-o ia la goană. Cristescu arăta galben, cu privirea stinsă, şi trăsăturile alunecate, trase parcă spre vîrful bărbiei.

Locotenentul se aşeză pe o jumătate de scaun neîndrăznind să-l privească. Maiorul începu brusc, pe un ton egal ca şi cum nu s-ar fi despărțit cu o zi înainte, iar discuția ar fi continuat fără întrerupere toată noaptea şi continua şi acum.

— Îți aduci aminte ce ți-am spus la muzeu?

— Da, şopti Azimioară nesigur.

— Ei bine, nu m-am înşelat. A fost mai tare!

— Încă nu se ştie.

Cristescu rîse amar.

— Se ştie îngrozitor de bine! M-am gîndit tot timpul. Ieri şi alaltăieri, azi-noapte. Bătrîna n-a lăsat nici o urmă, înțelegi? Nici una! E de necrezut! Se avîntă cu logoreea şi înfierbîntarea, specifice, declanşate de ideea fixă. E de necrezut! Ai s-o citeşti pe toate gardurile, în toate abecedarele, o gînguresc pruncii în landou: nu există infracțiune perfectă.

— Într-adevăr.

— Atunci înseamnă că eu sînt un..., ceea ce, te rog să mă crezi, am început s-o gîndesc. Nu, dragul meu, nu tu ai spus-o, dar mă conving eu că aşa este, ceea ce mi se pare cel mai grav.

— În anumite circumstanțe amplificăm. De altfel, ancheta nu s-a isprăvit.

— Adică ce mai avem de făcut? Să ghicesc cum a expediat Melania scrisoarea în antreu, fără să se ridice de la masă? Şi ce-i cu asta? O să mă conving încă o dată că ea e necunoscuta pe care o căutăm, în sfîrşit, stația terminus. Ei şi? Eu sînt convins de pe acum. Dar va reprezenta aceasta o dovadă împotriva ei? Hai să fim serioşi!

— Nu înțeleg totuşi, observă locotenentul, de ce respingeți aprioric ideea unui complice. S-a primit un telefon. Toate declarațiile o atestă.

Maiorul clătină din cap.

— Nu mă interesează complicele, chiar dacă el există, deşi pariez pe ce vrei că Melania a lucrat singură. Nu-i genul ei să se încurce cu colaboratori. Oricum, bătrîna e capul chiar dacă la afacerea asta ar fi participat încă o sută de inşi. Cît despre telefonul acela... Nici măcar nu mi se pare semnificativ. Are o importanță pur formală. Înclin să cred că a fost o greşeală, o atingere, un mic accident de care bătrîna a ştiut să profite magistral luîndu-ne piuitul. Fleacuri! Ascultă, am citit acum cîțiva ani o nuvelă. Nu rețin autorul. Toată istoria se concen-

trează în jurul unor paşi. Urme lăsate în zăpadă, chiar la mijlocul străzii. Trei sau patru.

— Am citit-o şi eu, surîse locotenentul. Capek...

— Povestea mi s-a părut fascinantă. Paşii aceia bizari care nu porneau de nicăieri şi nu duceau nicăieri, fără început şi fără sfîrşit... Ridicau o enigmă şi atît.

— E o găselniță.

— Fireşte. Dar sentimentul mi-a rămas. Nu senzația de mister, ci de neputință. Nu inexplicabilul, ci înfrîngerea. Detest întrebările fără răspuns.

Îşi luă capul în mîini privind ninsoarea de afară, apoi reluă aproape şoptit cu o voce răguşită:

— Să nu mă înțelegi greşit. N-am nimic cu Melania Lupu şi, întîlnind-o în alte circumstanțe, m-aş fi lăudat că sînt unul din admiratorii ei, unul din puținii capabili să-i sesizeze subtilitățile. Deci faptul că mă înfrînge a doua oară mă lasă indiferent. Ambiția mea n-a vizat niciodată aspectele competiționale. Hai să-i arătăm lui cutare că sînt mai deştept decît el! Nu, nu, departe de asta.

Azimioară îşi ridică sprîncenele.

„Atunci?”

Maiorul surîse chinuit vrînd să atenueze cuvintele care ar fi putut părea umflate.

— Se pune problema condiției profesionale. Nu mai am încredere, n-o să mai am niciodată încredere în posibilitățile mele. Ceea ce voi face de aici încolo va fi o simplă înşiruire de acte birocratice. În sensul ăsta, pot lucra la fel de bine într-o bibliotecă ori într-o arhivă.

— N-ați mai avut nici un eşec? Niciodată?

— Ba da. Acesta însă se înscrie într-o rubrică specială. Nu-ți îngăduie să-ți pui pălăria şi să pleci mai departe spunîndu-ți că rîndul viitor vei avea mai mult noroc. Capitulările nu seamănă între ele după cum nu seamănă nici victoriile.

— Încerc să sesizez nuanța.

— Cred că mai degrabă vrei să mă faci să trăncănesc, zîmbi trist Cristescu. Îți închipui că asta mă va calma. Nu-i acelaşi lucru să găseşti de pildă un cadavru în Cişmigiu şi să clasezi dosarul pentru că n-ai reuşit să-l prinzi pe criminal, sau să duelezi la lumina zilei cu Melania Lupu şi ea să te facă knock-out — mă rog, nu cunosc corespondentul la scrimă. În prima situație pot interveni o serie de elemente care să-ți dea peste cap ancheta: crimă întîmplătoare, lipsită de mobil, victima neidentificată, fără neamuri, fără vicii şi fără carte de imobil. Noapte, ploaie, nici o urmă. Îți pot inventa o grămadă de amănunte care să-ți taie orice şansă. Nu e însă cazul cu Melania Lupu.

Se aplecă peste masă şi se uită la Azimioară cu o privire sălbatică.

— Nu-mi spune că nu sesizezi nuanța. Am toate atuurile în mînă. Ştiu că autorul e bătrîna, dispun de cinci declarații sincere ale unor oameni care au asistat la tot circul de cînd intră leii în arenă şi pînă ies în muzică de fanfară, cunosc cu aproximație sau intuiesc fiecare şmecherie, posed şi antecedentele unui caz anterior şi totuşi nu pot face nimic! Sînt incapabil să-i demonstrez Melaniei un singur centimetru de vinovăție. Numai cînd mă gîndesc cum zîmbeşte îmi vine amețeală.

— Cu permisiunea dumneavoastră, nu sînt de acord!

— Nici eu n-aş fi în locul tău. Mi s-ar părea lipsit de tact.

— Nu-i vorba despre asta. Cercetările nu s-au terminat. Căutăm încă gazda lui Dascălu...

— Şi ce-o să-mi spună ăla? izbucni maiorul. Bătrîna a evitat contactul cu participanții nemijlociți şi dă-mi voie să-ți spun că din punct de vedere tehnic consider manevra, reuşita ei, de domeniul antologiei. Nu uita că n-a avut de-a face cu nişte copii şi totuşi au înghițit pastila. Vrei să-mi spui că în schimb s-a dus să se recomande individului care l-a ascuns pe Dascălu?

— Nu trebuie omisă nici o pistă, declară banal locotenentul.

— Ştiu băiete, aşa am învățat la şcoală, aşa am făcut pînă acum, şi aşa o să facem. M-ai văzut afectat de moartea lui Doru Matei. Desigur, îmi pare rău de el ca ins, şi nu ascund că aştept de aproape zece luni să se însănătoşească. N-am înghițit uşor nici renghiul Melaniei de

anul trecut. Dar pentru cazul în speță, accidentul îmi încurcă şi mai mult calculele. Crezi că m-ar fi consolat în chixul pe care l-am dat ideea că execută o pedeapsă pentru fapte anterioare? Nu-mi place să-mi escamotez nici sentimentele, nici judecățile. Două rateuri la rînd e prea mult... Cu adevărat prea mult.

Azimioară îşi compuse o expresie optimistă.

— Să mai aşteptăm. Nu se ştie niciodată.

— Eşti drăguț. Încerci cu orice preț să mă galvanizezi, dar eu unul mai că m-aş da bătut.

— Ce vreți să faceți?

— Multe... Nu mi-am închipuit niciodată că sînt foarte deştept. In al doilea rînd... Da, m-am gîndit mult. Ai să mă suspectezi bănuiesc de vanitate, de orgoliu oribil. Nu e cazul şi poate o să înțelegi cîndva. Nu-i corect să continuu ceva... Se opri parcă înspăimîntat. Reluă cu un efort, cu figura împietrită: Ceva pentru care nu sînt dotat... Sau am încetat să fiu! Nu-i corect față de mine însumi. Am toată admirația pentru oamenii care suportă să-şi spună adevărul în față, mai ales dacă au trecut de un anumit număr de ani... Încerc să le semăn.

— Nu se poate, suflă speriat locotenentul. Asta nu se poate!

Cristescu îl privi impresionat şi-i atinse umărul cu stîngăcie. Se îndreptă apoi spre uşă cu paşi fermi, pipăind coala de hîrtie îndoită în buzunar.

CAPITOLUL 14 - BUNĂ SEARA, MELANIA!

— Degeaba, Mirciulică!

Melania Lupu ținea strîns plapuma, ridicată pînă în dreptul bărbiei ca şi cum cineva ar fi încercat să i-o tragă.

— Degeaba! Nimic nu mă va determina să ies în oraş pe o vreme ca asta. Ştii că detest cînd plouă iarna. Ne-au mai rămas pezmeciori şi o bucățică de budincă. Găsesc chiar sănătos ca din cînd în cînd să ne

mulțumim cu o masă mai simplă. Spune-mi nu ți se pare curios? N-am primit încă nici un semn de viață de la domnul maior. Pînă acum trebuia să ne viziteze de cel puțin două ori. Cum pentru ce? Pentru declarații. Ce crezi că înseamnă asta? Ne pregăteşte ceva, nu? Exact la fel m-am gîndit şi eu. Părerea mea este că nu ne rămîne altceva decît să aşteptăm. N-ai idee cît de mult îmi place să stau în pat pe o zi ploioasă. Ştiu şi ce am să citesc. Paul de Kock! Un domn atît de distins şi de spiritual! Nici n-ai zice că a trăit 78 de ani... Cred că ai observat şi tu! Oamenii cu adevărat amuzanți mor tineri. Foarte puțini împlinesc 60 de ani. Sigur că există şi excepții, dar n-am acum chef să discutăm.

*

Cristescu se întoarse după zece minute şi începu să se plimbe agitat de la un capăt la celălalt al biroului. Azimioară fără nici o intenție de umor îşi trase scaunul lîngă perete făcîndu-i loc. Îl privea placid, cu un soi de curiozitate de parcă plimbarea maiorului ar fi constituit obiectul unui studiu interesant.

— Am o idee, anunță Cristescu în maniera sa nouă, bruscă, emițînd ceva fără nici o legătură cu discuția anterioară.

Ochii locotenentului luciră scurt: „Aha!”

— Ai ghicit! Cererea mea a fost respinsă. Am primit şi un sfat de valoare inestimabilă. Să mai redactez vreo cinşpe demisii întrucît caligrafia e superbă. N-ar strica să fie în versuri. După cum vezi, o grămadă de lume spirituală.

Azimioară se interesă camuflîndu-şi zîmbetul.

— Ce idee aveți?

— Vreau să verific încă o ipoteză. Orice aş face, mă obsedează expedierea biletului acela blestemat. Mă întorc repede.

Îşi luă paltonul din cuier şi ieşi cu el pe braț. Adăugă înainte de a închide uşa:

— Dă-i drumul, dragul meu! Poți să rîzi acum un sfert de oră.

*

Cînd auzi soneria, Şerbănică Miga strînse la repezeală prăjiturile de pe masă şi le duse în bucătărie. Se precipită apoi spre uşă strigînd:

— Vin! Vin!

Îl primi încîntat pe maior. De două zile trăia într-o stare de surescitare continuă, încerca delicii nebănuite simțindu-se un personaj extrem de important care traversase eroic ineditul unei aventuri extraordinare, pline de capcane şi pericole. La 6 dimineața, se dusese după lapte. Fusese cît pe aci să relateze povestea casieriței grase, amărîte că fiu-său nu intră de doi ani la facultate şi vînzătorului oacheş, tînăr cu perciuni negri şi inel gros de aur, calificat în alte ocazii „un individ obraznic". Îşi revizui însă în ultima clipă intențiile, considerîndu-le sub demnitatea sa. În consecință, dăduse tîrcoale magazinului vreo zece minute aşteptînd doi amici pensionari care-şi făceau cumpărăturile la aceeaşi oră. Mitiță Haznaş, fost consilier la înalta Curte de Casație, şi Dinu Calotă, funcționar superior pe vremuri ia Banca de Credit. Țineau în mînă plase cu borcane goale, îmbrăcați în paltoane care cîndva purtaseră semnăturile unor artizani iluştri, acum jalnice, obosite de perie, naftalină şi curățătorie chimică. Şerbănică îi mobilizase sub o streaşină, cu o grimasă scurtă, conspirativă. Mitiță, slab, sec şi bățos, se interesase cu maxilarele încleştate: „Ai auzit ceva? Tocmai aseară n-am ascultat. A avut Colette sindrofie de cucoane".

Colocviul durase două ore, întrerupt de exclamații de uluire, priviri holbate, respirații şuierătoare. Şerbănică, umflat, trăise momente glorioase. Repeta de cîte două-trei ori un amănunt, exagera, amplifica şi nu uita să precizeze că ceea ce povesteşte reprezintă un simplu rezumat, formulînd o invitație pentru aceeaşi seară la o relatare detaliată.

Ceilalți doi, sufocați, zdrobiți de senzațional îşi făcură cumpărăturile în goană nerăbdători să ajungă acasă unde aveau să prezinte o dare de seamă, în stil propriu, a evenimentelor.

De aceea, cînd Şerbănică îl auzi pe maior că nu-l va reține mai mult de cinci minute se simți dezamăgit. Cristescu se opri lîngă masa din sufragerie, fără să-şi scoată paltonul. Întrebă absent, convențional:

— Doamna e acasă?

— Nu se simte prea bine. O migrenă... Dacă trebuie, mă duc s-o scol.

— N-o deranjați. Am venit pentru o mică experiență.

Şi se aşează pe scaun, scaunul Melaniei Lupu cu fața îndreptată spre antreu. Îi zîmbi lui Miga clipind şăgalnic.

— Vreți să mă ajutați?

— Bineînțeles, se fistici bătrînul. Evident! Vă stau la dispoziție.

— Încercați încă o dată să vă amintiți cum arăta sufrageria atunci, noaptea. Mai precis, ce uşi şi ferestre erau deschise sau...

— Nu e cazul, domnule maior, îl întrerupse Miga. Casa arată totdeauna la fel. Deşi e un curent groaznic, mai ales de cînd s-a stricat şi oberlihtul, nevastă-mea nu suportă să stea cu uşile închise. Mă refer la cea dinspre bucătărie. Cel puțin cînd bate vîntul, ca acum, ai impresia că te afli în landă... ăă... pe Bărăgan.

Cristescu scoase din buzunar o hîrtie.

— Biletul pe care l-a găsit Dascălu era mai mare decît acesta?

— Nu. Avea aproximativ aceleaşi dimensiuni.

— Încă o rugăminte! Treceți în vestibul şi deschideți uşa de la intrare ca şi cum ați veni de afară...

Şerbănică, buimac, se execută. Maiorul puse hîrtia pe parchet privind-o intens.

„E unica posibilitate ca biletul să fi ajuns singur acolo. În noaptea aceea, a fost un vînt îngrozitor. Ca şi acum. Nu şi ieri... Din cauza asta nu mi-a reuşit experiența. Pentru că realmente nu văd altă formulă. Doar dacă l-a dresat pe Mirciulică...”

În aceeaşi clipă, auzi scîrțiitul uşii. Simți un curent rece prinzîndu-i gleznele şi simultan bucata de hîrtie trasă parcă de o ață spre vestibul.

*

Motanul urmărea piesa la televizor. Întoarsă cu spatele, Melania Lupu întindea a treia oară aceeaşi pasiență.

— E ceva interesant, Mirciulică? Dacă apare actorul acela blond, cu un aer prostuț, care ne place nouă, să mă chemi.

Încruntă sprîncenele țuguindu-şi nemulțumită buzele.

— Ce să-ți spun, draga mea, nu mai înțeleg nimic. Ce sînt şeptarii ăştia la rînd? Lacrimi şi necaz... Dar ce caută decanii de tobă? Şi uite aici, valetul de cupă... Orice-ai spune, domnul maior nu e valet şi nu e de cupă. Cred că astăzi cărțile sînt supărate pe tine. Vei mai încerca o singură dată, înțelegi Melanie? O sin-gu-ră da-tă pasiența cu aşi. Este cea mai uşoară şi aproape întotdeauna iese. Asta ca să-ți asiguri o bună dispoziție înainte de culcare. Contează enorm starea de spirit cînd te bagi în pat. Nu, n-are nici un rost să-i telefonezi acum lui Florence. Dacă domnul Cristescu îi vizita şi azi, cu siguranță Şerbănică te suna. Dar dacă totuşi s-au văzut şi nu-ți telefonează înseamnă... Ce înseamnă, fetițo? Ei bine, înseamnă că s-a discutat sau s-a întîmplat ceva dezagreabil în legătură cu tine şi atunci în nici un caz n-ai voie să-i cauți. Cu nici un preț nu trebuie să pari a-lar-ma-tă sau în-gri-jo-ra-tă. Spune-ți încă o dată, Melania, că nu există o singură dovadă împotriva ta şi încearcă să găseşti un divertisment pentru astă-seară. Te văd plictisită, ceea ce nu ți se întîmplă niciodată.

Pasiența cu aşi nu-i ieşi. Strînse cărțile şi începu să se învîrtească prin casă fără nici un rost. Căscînd uşor, rupse foaia calendarului. Se uită cîteva clipe la dată şi se îmbujoră brusc.

— Dumnezeule! 18 noiembrie! Bine, dar mîine e ziua lui Mirciulică! Împlineşte 6 ani. Scăzu vocea trăgînd cu coada ochiului spre motan: Vorbeşte mai încet, fetițo, nu trebuie să te audă. Şi acum gîndeşte-te la o surpriză. Mi-e teamă că nu prea eşti în fonduri, însă pentru o ocazie ca aceasta merită să umbli la puşculiță. Ia să vedem ce economii ai!

Scoase o cutie veche de bomboane din scrin şi cu gesturi furişe, străduindu-se să nu facă zgomot, începu să numere mărunțişul.

*

Cînd se întoarse la minister, maiorul găsi lista întocmită de Azimioară pe birou. Erau trecute acolo vreo 15 nume cu adresele respective, ocupația şi locul de muncă. Neamuri de-ale cîrnului răzlețite prin toată țara, vreo trei colegi de şcoală, amici din penitenciar eliberați de curînd.

Cu un creion verde, Cristescu bifă ca neinteresante pentru moment adresele din provincie şi încă vreo două aparţinînd unor indivizi — prieteni buni cu Dascălu în liceu — dar învîrtindu-se acum în cu totul alte sfere. Ochii i se aprinseră brusc în faţa unui nume, mai bine zis în faţa unei străzi: Aleea Duma 9.

— Interesant!

Locotenentul fu de acord fără să ştie despre ce era vorba. Important i se părea că în jurul lui Cristescu începe să se simtă ceva din vechiul aer.

— Gelu Dincă, Aleea Duma 9!

— Contabil, preciză Azimioară. Pe listă se aflau toate indicaţiile.

— Nu-ţi spune nimic chestia asta?

— E văr de-al doilea cu Dascălu.

— Altceva. Adresa! Strada face colţ cu cea a Melaniei Lupu!

Azimioară întrebă circumspect:

— Îţi spui probabil că am un tic nervos! rîse Cristescu. Cum dau de numele bătrînei îmi vine o idee ori îmi imaginez că în perimetrul respectiv s-a pus la cale un complot tenebros. Coincidenţa însă nu-i de ignorat. Îngustează unghiul raţionamentului şi ai să vezi că sună al naibii de interesant. Una din prezumtivele gazde ale cîrnului locuieşte la o distanţă de cîţiva metri de Melania Lupu. Începu să rîdă încetişor: Nu zău, nu m-ar mira deloc.

Locotenentul impasibil îşi privi ceasul.

— E încă devreme. Abia 6.

— Perfect, mergem. Nu uita ordinul de percheziţie.

*

De la fereastra lui Dincă, maiorul reperă în linie uşor deviată, la o distanţă de 20 sau 30 de metri, locuinţa Melaniei Lupu. Recunoscu perdeaua fină cu medalioane de dantelă apoi pentru cîteva clipe, silueta bătrînei umblînd la storuri. Jaluzelele coborîră. Cristescu privi un timp dungile subţiri de lumină care se distingeau în noapte ca un portativ şi se întoarse spre Dincă.

Individul aştepta flegmatic, pe canapea cu mîinile încrucişate la piept.

— Cum de n-ai distrus filmul? întrebă maiorul strîngînd în buzunar pachețelul învelit în hîrtie neagră. E un corp delict care putea fi oricînd folosit împotriva dumitale.

Dincă dădu din umeri.

— Habar n-am avut că Dascălu nu l-a luat cu el. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l caut.

— Curios! De obicei după ce-ți pleacă din casă un astfel de musafir ai grijă să ştergi toate urmele. Faci curățenie în toate sensurile.

— În realitate am procedat destul de superficial. Dascălu n-avea cine ştie ce bagaj ca să mai şi uite cîte ceva. Mai ştiam că, indiferent de ce poate să i se întîmple, nu mă va trăda niciodată. În consecință, nu m-am apucat să scotocesc toate ungherele cu aspiratorul, n-am umblat pe brînci după fire de păr, n-am şters amprentele. Trebuie să recunoaşteți că ați avut noroc.

„Într-adevăr, noroc, reflectă Azimioară, să găseşti ceea ce cauți în mai puțin de jumătate de oră, ascuns într-o cutie goală de ceai pe un raft în bucătărie. Ce-o fi fost totuşi în capul ăluia?”

Cristescu se posomorî brusc.

„Bine, acum am filmul. Şi ce-i cu asta? Ce-am realizat? Ştiu, în sfîrşit, bănuiesc cum a fost contactat Dascălu. L-a văzut de la fereastra ei. De unde-i cunoştea e un amănunt interesant, însă deocamdată subsidiar. Dar ce am realizat eu? în ce măsură filmul poate constitui o probă împotriva Melaniei Lupu, că de indicii sînt sătul pînă în gît. Dau toate indiciile contra celei mai şubrede dovezi. Dar unde s-o caut? De unde s-o scot?”

Instinctiv privi spre geamul bătrînei. Ochii i se izbiră de gratiile înguste de lumină şi un oftat greu, ca un geamăt scăpat din fundul pieptului, i se urcă pe buze.

*

Abia a doua zi spre seară maiorul se hotărî s-o viziteze pe bătrînă. Sosi neanunțat, subțire şi amabil, cu o expresie particulară în priviri.

— Bună seara, Melania!

Melania Lupu coafată şi extrem de elegantă — din eleganța aceea pe care o dau gesturile şi ținuta impecabilă ii primi cu o exclamație ușoară de surpriză şi un zîmbet de zile mari.

— Nici nu ştiți ce bine ați nimerit! Cum nu se poate mai bine.

„Atenție, draga mea! S-a întîmplat ceva. În primul rînd, telefonat că vine. Un gest neconvenabil pentru un domn atît de politicos. În al doilea rînd, nu ți-a adus flori. Amănuntul poate părea lipsit de importanță, dar e departe de a fi aşa, dacă M gîndeşti la comportarea dumnealui atît de reverențioasă de obicei. Dar mai important decît toate e «Bună seara, Melania!» Fetița mea, adună-ți puterile! Nu are nici un rost să te ascunzi după deget căci concluzia se impune: domnul Cristescu se află acum la tine în ca-li-ta-te o-fi-ci-a-lă! «Bună seara, Melania!» Vreau să spun că ai devenit pentru el altceva decît un simplu martor. Te implor, Melania, fii atentă!”

— Mirciulică, ciripi, avem musafiri. Ți-ai fi închipuit?

Maiorul se uită în jur fără să-şi ascundă uluirea. Încăperea avea un aer sărbătoresc. Pe pat, bătrîna întinsese o cuvertură albă de tul, cu broderiile cam ciuruite, dar încă foarte frumoasă, umpluse cîteva glastre cu tufănele ruginii. Crizanteme galbene enorme, într-un vas japonez, umpleau de soare, un soare ca lămîia, un colț de odaie.

Pe măsuța rotundă se aflau un tort mic din şocolată cu şase lumînări roşii, serviciul de ceai, ustensile de argint. Alături, o frapieră umplută cu zăpadă în care se răcea o sticlă de Spumos.

— Ar fi trebuit să cumpărăm şampanie, explică bătrîna, dar în ultima vreme am fost extrem de nesăbuiți cu cheltuielile, nu-i aşa, Mirciulică?

Cristescu se uită uluit la motan. Stătea impasibil în fotoliu, pe o pernă de catifea, cu o fundă roşie, bine apretată, la gît. Maiorul fu străfulgerat de o idee şi simți cum hohote nestăpînite de rîs îi scutură trupul. Încercă să se stăpînească şi se interesă pe un ton normal:

— Am impresia că sărbătoriți ceva...

— Dar fireşte, surîse Melania Lupu, invitîndu-l să ia loc. E ziua lui Mirciulică. Împlineşte şase ani.

Se uită nevinovată la Cristescu. Maiorul se întrebă sincer ce aştepta bătrîna din partea lui: să-l felicite pe Mirciulică, strîngîndu-i bărbăteşte mîna şi să strige din toate puterile hip-hip, ura?!

— Ca să fiu mai exactă, reluă bătrîna sînt şase ani de cînd l-am găsit sub o scară. Ştiți, cînd locuiam dincolo... Eram pe-atunci extrem de deprimată, mă simțeam îngrozitor de singură. Mirciulică a adus căldură în viața mea. În doi, pustiul e mai uşor de suportat.

— Natural...

— Probabil, surîse cochet, în sinea dumneavoastră mă considerați o bătrînă ramolită şi-mi dau seama că uneori atitudinea mea iese din comun. Vorba lui Florence — şi ea mă menajează — par cam excentrică.

Maiorul avu un gest evaziv din care nu se putea înțelege nimic.

— Nu, nu rîse Melania, trebuie să recunoaşteți că am unele reacții bizare. Dar poate că o să mă înțelegeți. Esențial mi s-a părut în viață să-ți fii credincios ție însuți. Şi atît timp cît nu deranjezi pe nimeni, nu văd de ce nu ți-ai consuma bucuriile la lumina zilei. Abia cînd le camuflezi, cînd ți-e ruşine de ele, devin vicii. Nu credeți?

— Presupun că aveți dreptate.

— Din punctul meu de vedere, vă asigur că da. De exemplu chiar afecțiunea mea inofensivă pentru Mirciulică îi nedumereşte pe mulți şi chiar îi irită.

— Aşa cum vă cunosc, zîmbi Cristescu, am impresia că aspectul nu vă deranjează.

— Fireşte, mi-a trebuit însă foarte multă vreme ca să pot privi lucrurile în felul acesta. În tinerețe cea mai mică grimasă de nemulțumire care mi se adresa mă necăjea grozav. După cum vedeți, bătrînețea are avantajele ei. Desigur, am şi învățat să evit situațiile penibile.

— În ce sens?

— De pildă, chiar astăzi. Mi-ar fi făcut atîta plăcere să vă invit la ziua lui Mirciulică, să vă formulez o invitație în toată regula. Faptul că

sînteți aici se datorează unei coincidențe fericite, dar oare putem aştepta totul de la întîmplare?

— De ce nu m-ați chemat? întrebă amuzat maiorul.

Bătrîna îşi ţuguie buzele şi clătină capul plin de bucle.

— N-am îndrăznit. S-ar fi putut ca invitația aceasta să mă umple de ridicol sau, şi mai grav, să considerați că vreau să persiflez. În sfîrşit, ați fi putut-o lua drept o glumă foarte proastă.

Maiorul o examină cu un zîmbet. Îi făcea din nou plăcere s-o urmărească captivat. O personalitate fascinantă, plină de farmec, cu o rară capacitate de a fi fericită, de a găsi bucurie în orice mărunțiş."Da, recapitulă un gînd mai vechi, apetituri şi grații de fetiță altoite pe o minte de gangster."

— Îi aşteptați şi pe soții Miga?

— Nu. Ei înțeleg cel mai puțin prietenia mea cu Mirciulică şi n-aş fi avut curajul să înfrunt sarcasmele lui Florence. Mi-ar fi stricat toată ziua.

„Îți dă tîrcoale, draga mea, nu ştie cum să înceapă. Şi nu înțeleg de ce-şi pipăie mereu buzunarul. Parcă se asigură că ceva mai e acolo..."

— Dacă vreți, puteți să aprindeți o țigară. În timpul acesta eu voi turna ceaiul. Hai, Mirciulică, să-i arătăm domnului maior ce gazde ştim să fim noi.

— Îmi pare rău, declară Cristescu urmărindu-i degetele delicate cu un singur inel subțire — o marchiză — şi aşteptînd să pună pe masă ceaşca, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă.

Bătrîna se sperie. Îşi duse mîna la decolteul îngust.

— Ce s-a întîmplat?

— Doru Matei a murit ieri dimineață. Un accident.

— Accident?

— L-a izbit un troleibuz în timp ce traversa neregulamentar strada.

— Dumnezeule! exclamă Melania cu ochii plini de lacrimi. Ce nenorocire! Ce destin necruțător după aproape un an de spital!

„Nu-i o cursă, fetițo, poți să juri că fiecare cuvînt e adevărat. Deci pentru povestea aceea veche nu mai ai de ce să-ți faci griji. Atunci? De ce a mai venit? Înseamnă că a găsit altceva împotriva ta. Ce poate fi acest alt-ce-va?”

Îşi şterse lacrimile cu o batistă mică, evitînd privirea maiorului. Cristescu se simți brusc obosit. Dintr-o dată jocul nu-i mai făcea plăcere, se simțea iritat, iritat împotriva lui însuşi. Ştia cine-i Melania, avea impresia că poate să străvadă pînă în cele mai ascunse pliuri ale sufletului ei şi totuşi încerca o ciudată părere de rău. Parcă ar fi sfîşiat cu degete grosolane o țesătură scumpă, diafană, ar fi smuls brutal filele unei cărți de poveşti.

Căci ce era tot ce vedea în jurul lui — şi îşi plimbă privirea mohorîtă prin încăpere — dacă nu o poveste pe care bătrîna o broda cu migală de ani de zile, probabil de-o viață? Panglica roşie a motanului, tortul de şocolată cu ghinde moi de fistic, perlele puse la rochia neagră în cinstea lui Mirciulică, basmele spuse la gura sobei, divertismentele cu Interpolul rîzînd înfundat sub sutana abatelui Brown apoi celelalte, poveştile înfricoşătoare legate de tabloul lui Goya. Toate însăilau o atmosferă ireală, trădau vocația înnăscută a Melaniei pentru fantastic şi fără îndoială o amputare la fel de autentică a simțului ei moral.

„E amorală. Ceva ciudat! Nu şi-ar băga niciodată mîna în buzunarul cuiva, pentru nimic în lume n-ar comite o impolitețe, amabilitatea şi generozitatea sînt însuşirile ei fireşti, dar la fel de firesc i se pare ca Femeia cu evantai să-i aparțină pentru că pur şi simplu tabloul îi place, a făcut o pasiune smintită pentru el şi nici nu-i trece prin cap să şi-o înfrîneze.”

— Vi s-a răcit ceaiul, îl trezi bătrîna. Să vă aduc altul?

Maiorul clătină maşinal capul. Cuvintele îi țîşniră singure

Înainte de a-şi da seama că le rosteşte:

— N-ați putut renunța la ea...

— La cine?

— La Femeia cu evantai, spuse trist maiorul. Nu izbutesc deloc să vă înțeleg. Ați încercat odată şi abia ați scăpat ca prin urechile acului.

Ştiţi foarte bine că aşa e. Oricine în locul dumneavoastră s-ar fi astîmpărat.

„En garde, fetiţo! A renunţat la învăluire. Probabil se simte foarte sigur de el de vreme ce abordează problema direct.”

— Sînt uluită, domnule maior! Ce legătură am eu cu tabloul acela în afară de faptul că vi l-am predat anul trecut? Cu ce m-am făcut vinovată?

— Aveţi idei! Ăsta-i ghinionul dumneavoastră! Adăugă rîzînd: Şi al meu. De astă dată ideea v-a fost sugerată de o coincidenţă. Expunerea tabloului lui Goya în Muzeul Chiusbaian, adică la cîteva zeci de metri de locuinţa prietenilor dumneavoastră, soţii Miga. Nici că se putea ceva mai potrivit.

Melania luă un fursec şi-l mestecă mecanic. Părea uluită, arborase cea mai veritabilă expresie de candoare ultragiată.

— Cine a scornit istoria asta? Doar nu Florence! Ea ţine la mine. Chiar dacă prezenţa mea uneori poate o sîcîie nu va inventa niciodată lucruri neadevărate.

— Nici nu le-a inventat. De altfel, mi-ar plăcea să cunosc individul care poate născoci ceea ce imaginaţi dumneavoastră. Vreau să spun că n-aveţi rival. Cineva mai puţin pătimaş -surîse — v-ar felicita şi pentru maniera remarcabilă în care i-aţi racolat pe cei trei complici fără să vă arătaţi faţa. Confesionalul, dispoziţiile telefonice, adevărate tururi de forţă!

— Domnule maior, sînteţi sigur... foarte sigur că la mijloc nu e o confuzie îngrozitoare? Nu înţeleg un singur cuvînt din ceea ce spuneţi.

— Ce sens are jocul acesta naiv de vreme ce-aţi pierdut? Ştiţi bine că aţi pierdut.

Bătrîna începu să plîngă.

— Măcar dacă aţi încerca să-mi explicaţi, să mă ajutaţi să pricep...

— Ce să vă explic, doamnă? Să vă repet cum aţi pus la cale combinaţia? Să vă povestesc încă o dată amănunte pe care dumneavoastră le cunoaşteţi, pe care le-aţi gîndit zile de-a rîndul? Să vă istorisesc cum aţi profitat de telefonul acela întîmplător, pentru a da indicaţii

complicilor? Să vă reamintesc cum aţi leşinat oportun în faţa uşii împiedicîndu-l pe şofer să fugă? Sînt sigur că asasinatul nu intra în calculele dumneavoastră, dar aţi găsit o soluţie promptă într-o situaţie imposibilă. Ce Dumnezeu, toate astea sînt prea proaspete pentru a le fi uitat.

Bătrîna îşi ridică faţa udă de lacrimi.

— Răstigniţi oribil toate actele mele. Iertaţi-mă, dar într-adevăr oribil. Nu izbutesc să-mi dau seama de ce sînteţi atît de pornit.

— Culmea, zîmbi amar Cristescu, e că nu sînt pornit. Ar trebui să fiu şi totuşi nu mă pot împiedica să nu-mi pară rău. Ştiu că mîine casa aceasta nu va mai arăta la fel, cîteva zile va mai pluti un uşor parfum care să amintească de dumneavoastră, de poezia care vă însoţeşte fiecare gest, apoi totul se va destrăma. De ce vă trebuia tabloul acela afurisit? Ce vrajă blestemată v-a prins în mrejele ei?

— O să vă daţi seama cîndva, suspină Melania, probabil, prea tîrziu, că aţi greşit. Domnii aceia executau ordinele unei necunoscute. Ce legătură am eu cu ei?

— Vreţi să auziţi povestea pînă la capăt. Asta e, oftă Cristescu. Ştiu ce vă mîngîie: Lipsa de probe.

„Da, draga mea! N-a făcut decît să reconstituie punct cu punct itinerarul tău, dar n-a demonstrat nimic. Păstrează-ţi cumpătul, fetiţo, şi procedează ca şi cum ai fi sigură de nevinovăţia ta.”

— Într-adevăr, reluă maiorul, nu constituie o probă faptul că am reuşit să descopăr misterul expedierii scrisorii de către necunoscuta care se afla în casă, printre victime, ipostază fireşte ignorată in corpore. Curentul a împins biletul în vestibul. Curent amplificat de vîntul puternic din noaptea aceea. Un calcul psihologic admirabil. O scrisoare prin firea lucrurilor vine de afară. Raţionament mecanic, mai ales cînd misiva e găsită lîngă uşă. Dar asta încă nu dovedeşte nimic. Autorul putea fi oricare dintre cei aflaţi în încăpere. De ce tocmai Melania Lupu? Judecînd ceva mai repede decît colaboratorii dumneavoastră, aţi reflectat că Miliţia ar putea împiedica plecarea avionului folosind gaze barbiturice. Şi iată-vă cerînd senină informaţii despre o carte pe

care o cunoşteaţi şi a cărei temă, doar amintită, îi sugerează inginerului Raul Ionescu că n-ar fi rău să ia pentru orice eventualitate măştile de gaze cu ei...

— O clipă, îl întrerupse bătrîna.

Se auzi un zgomot la uşă. Mirciulică sări de pe fotoliu împiedicîndu-se între picioarele Melaniei.

Se întoarseră după cîteva secunde împreună cu o pisică galbenă care părea destul de familiarizată cu odaia.

— Vă rog să mă scuzaţi, suspină bătrîna, v-am spus că e ziua lui. I-am îngăduit... În sfîrşit, e o prietenă de-a lui Mirciulică, de la etajul doi. Imediat vă servesc, dragii mei.

„Fii liniştită, Melania, tot ce ţi-a spus pînă acum nu sînt decît baloane de săpun. Le poţi spulbera cu o singură suflare. De data asta ai avut ghinion, dar de greşit, nici pomeneală! Să-ţi arate cea mai mică gafă!”

— Acestea sînt, desigur, momentele esenţiale, preciză maiorul rîzînd. Momentele faţă de care dumneavoastră presupuneţi că sînteţi invulnerabilă.

— În sfîrşit, domnule maior, îmi dau seama cît v-aţi străduit ca să-mi explicaţi punctul dumneavoastră de vedere şi bineînţeles nu aveţi nici o vină că eu sesizez mai greu. Nu mi se pare însă un motiv destul de important pentru a rata ziua lui Mirciulică. De ce ar suferi el de pe urma unor neînţelegeri?

Scoase un băţ de chibrit şi aprinse cu o expresie de mucenică luminările tortului. Îi zîmbi după aceea lui Cristescu cu aerul unei persoane bine educate care ştie să primească plină de curaj orice situaţie.

— Nici măcar nu sînt supărată pe dumneavoastră. Vă rog să mă credeţi. Ştiu că n-aţi vrut să-mi alungaţi buna dispoziţie, urma urmelor, aceasta vă e profesiunea şi vă faceţi datoria.

Cristescu încetă să rîdă.”Bătrîna e un număr formidabil! La un pas de ghilotină şi-i gata să-i cînte motanului Mulţi ani trăiască!”

Melania Lupu şopti cu un zîmbet timid:

— Ştiam că pînă la urmă ne vom simţi admirabil împreună.

Maiorul o examină cîteva clipe apoi scoase din buzunar un pachețel negru şi-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Ați vrut o probă, spuse Cristescu clătinînd capul. O aveți!

Bătrîna desfăcu hîrtia încet. Rămase cu filmul în palmă şi-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu să umblu cu el...

— Țineți-l în dreptul luminii, zîmbi maiorul amuzat, şi derulați-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-ați dat lui Raul Ionescu şi, mă rog, pentru confecționarea cheii de la grilaj. Cînd v-ați întors acasă -evident, după ce ați fotografiat sălile muzeului, cîteva tablouri şi chiar pe cîțiva dintre vizitatori — aparatul fiind încărcat l-ați declanşat din neatenție, şi pelicula a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm. Se văd limpede tabloul cu cale, scrinul şi pendulul, şi chiar un colț de perdea. Vă dați seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiți justificarea prezenței acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surîs ciudat.

„Asta e proba, draga mea! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gîndit... Trebuia să distrugă filmul după confecționarea cheii. Cu nebunii nu e bine să porneşti la drum, draga mea, lucrai acesta se plăteşte. Şi apoi Mirciulică...”

Revăzu scena... Motanul pe masă jucîndu-se cu aparatul, apăsînd, fără ca ea să audă, ori să bage de seamă, pe declanşator...

Se frînse dintr-o dată. În fața maiorului nu se mai afla femeia fără vîrstă, sprintenă şi grațioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită şi tristă.

Şopti, fluturîndu-şi absentă degetele într-un ciudat rămas-bun.

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix luminările tortului. În ochii transparenți flăcările aprindeau vîlvătăi lungi de un verde-mineral ca otrava.

CUPRINS

CAPITOLUL 1 - CUM SE FURĂ UN SURÎS 1

CAPITOLUL 2 - ABATELE BROWN ÎŞI SCOATE MASCA 20

CAPITOLUL 3 - PANICĂ ÎN CĂSUŢA CU ZORELE 35

CAPITOLUL 4 - O INTERVENŢIE NEPREVĂZUTĂ 49

CAPITOLUL 5 - TENTATIVĂ DISPERATĂ 63

CAPITOLUL 6 - STUPEFACŢIE 77

CAPITOLUL 7 - CAMERA SECRETĂ 88

CAPITOLUL 8 - ŞANTAJ 109

CAPITOLUL 9 - ÎN ALERTĂ 119

CAPITOLUL 10 - O SINUCIDERE ROMANTICĂ 134

CAPITOLUL 11 - FEMEIA ÎNGER 149

CAPITOLUL 12 - PLEDOARIE PENTRU INOCENŢĂ 157

CAPITOLUL 13 - MAIORUL CRISTESCU ABANDONEAZĂ 167

CAPITOLUL 14 - BUNĂ SEARA, MELANIA! 181

BIBLIOGRAFIE AUTOARE 197

BIBLIOGRAFIE AUTOARE

Rodica Ojog-Braşoveanu s-a născut în Bucuresti; tatăl ei a fost avocat. A urmat primele clase la şcoala „Maison de Français" şi a continuat studiile la liceul „Domnița Ileana" („Eminescu"). În 1955 a început cursurile Facultății de Drept din Bucureşti, dar a fost exmatriculată în 1956 din motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente „Galenica" a reluat studiile de drept la Iaşi. După terminarea studiilor de drept a început să profeseze avocatura.

În 1969 a debutat cu un scenariu la televiziune, iar primul roman polițist «Moartea semnează indescifrabil» l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Braşoveanu şi l-a publicat în 1971 la editura „Albatros" - colecția „Aventura". În urma succesului publicistic a renunțat la avocatura, după şapte ani de practică şi s-a dedicat scrisului. Până în 1999 a publicat 35 de romane, în majoritate polițiste, dar şi câteva istorice şi unul ştiințifico-fantastic.

A fost, incontestabil, marea doamnă a policer-ului românesc, dar, la o atentă şi savuroasă recitire a operei sale constatăm reale calități de scriitoare psihologică. Primul televizor l-a cumpărat în 1990, pentru a putea urmări evenimentele din Piața Universității. Până atunci nici nu a vrut să audă de un asemenea aparat considerând că „ Televizorul omoară conversația".

Din punct de vedere stilistic, romanele din seria istorică sunt absolut unice, limbajul folosit coborând direct din autentice cronici. De remarcat dozarea de mare finețe a arhaismelor, astfel încât lectura oferă delicii intelectuale autentice.

Rodica Ojog-Braşoveanu a publicat romane polițiste, istorice şi alte povestiri, care sunt prezentate în ordinea publicării:

Romane politiste

- *Moartea semnează indescifrabil, 1971*
- *Cocoşatul are alibi, 1973*
- *Ştafeta, 1981*
- *Crimă prin mica publicitate, 1991*
- *O bombă pentru revelion, 1999*
- *Coşmar, 2004*
- *Enigmă la mansardă, 2004*
- *Poveste imorală, 2004*
- *Telefonul din bikini, 2004*
- *Necunoscuta din congelator, 2006*
- *Răzbunarea slugilor, 2006*
- *Apel din necunoscut, 2007*
- *Cutia cu nasturi, 2007*
- *Anchetă în infern, 2009*
- *Un blestem cu domiciliul stabil, 2013*

- *Ciclul Melaniei - prin unicitatea ei Melania este un hoț fără să fure, o escroacă fără să înșele, este acel personaj care, deşi încalcă repetat legea, o face cu atâta candoare şi inteligență încât farmecă cititorul. Maiorul Cristescu are „norocul" de a ancheta cazurile în care Melania este implicată*
- *Bună seara, Melania!, 1976*
- *Anonima de miercuri, 2000*
- *Cianură pentru un surâs, 2004*
- *Melania şi misterul din parc, 2004*
- *320 de pisici negre, 2004*
- *Dispariția statuii din parc, 2004*
- *O toaletă a la Liz Taylor, 2007*

Romane de spionaj *cu Minerva - Minerva Tutovan este o femeie atipică, extrem de inteligentă, foarte puțin atractivă şi cu un incredibil spirit de observație, care se simte foarte bine în propria piele. Umorul specific romanelor Rodicai Ojog Brasoveanu este obținut în romanele din această serie nu numai din situațiile în care este pusă Minerva - şi originalele ei reacții- dar şi din cuplul pe care îl face cu locotenentul Dobrescu.*

- *Panică la casuța cu zorele, 1977*
- *Nopți albe pentru Minerva, 1982*
- *Minerva se dezlănțuie, 2001*
- *Violeta din safe, 2004*
- *Spionaj la mânăstire, 2007*
- *Omul de la capătul firului, 2007*
- *Plan diabolic, 2007*
- *Stilet cu şampanie, 2007*

Romane istorice *- Ciclul logofătului Andronic*

- *Logofătul de taină, 2002*
- *Ochii jupâniței, 2003*
- *Letopisețul de argint, 2004*
- *Vulturul dincolo de Cornul Lunii, 2004*
- *Agentul secret al lui Altin-Bey, 2008*

Romane istorice (altele)

- *Al cincilea as, 2004*
- *A înflorit liliacul, 2004*
- *Întâlnire la Elysée, 2004*
- *Să nu ne uităm la ceas, 2006*

Povestiri

- *Bărbații sunt niște porci, 2000*
- *Grasă şi proastă, 2006*
- *Povestiri de noapte bună*